

စိတ္တအာဝ

ငှက်ဂဗ္ဘန်မြွေကုန်း

BURMESE
CLASSIC

စိတြအဂ္ဂ

ငှက်ဂဠုန် မြွေနဂါး

စိစဉ်သူ ဦးအောင်စိုး(လော်လုမြိုင်)

- ဧည့်သည်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၂၀၆၅၁၂၀၈
- အထူးပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၃၅၀၀၁၀၉
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
- အုပ်စု/ စာနိဂုံး - ၅၀၀ အုပ်/ ၁၅၀ ကျပ်

ပြန်ဆိုရေး-ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အမှတ် ၁၃၅-ဘီ၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း- ၃၈၉၄၄၀

အတွင်းပလင်

စိတြအဂ္ဂ

ငှက်ဂဠုန် မြွေနဂါး

အခန်း ၁

- * သေခင်းဗျိုချွတ်
- * ထောင်ချောက်မိဿူ
- * နေလခကြာ
- * စရုထာကိန်းမှပြေးမလွတ်သာ

အခန်း ၁

သေခင်းဗျိုချွတ်

နေ့ဦးကာလ၏ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ...

နုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးပြိုင်းမွေးများရော
ဆံပင်တို့ပါ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် ခါးကုန်းကုန်းနှင့်တရုတ်အဘိုးအို
ကြီးသည် ... လန်ချားတစ်စီးကိုစီးလျက် ကျောက်မြောင်းအရပ်၊
ဈေးကွက်သစ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ဝင်လာခဲ့ရာမှ မလွှဲကုန်းဘူတာ
ရုံအနီးရှိလမ်းထောင့်ချိုးသို့အရောက်တွင် လန်ချားကုလားကို
ရပ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

တို့နောက် လန်ချားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး လန်ချားကုလား
တို့ ဆတ္တစောင့်ဆိုင်ရန်ပြောကာ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ပျဉ်ထောင်
အိမ်ကြီးအိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားတော့၏။

ဘုတာရုံဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည့် ပျဉ်ထောင်အိမ်
ကြီး၏မျက်နှာစာသို့ အတော်အတန်မြင့်လာပြီဖြစ်သော သူရိန်
နေဝင်းထံရောက်ရှိတို့ ပူဇွန်စွာကျရောက်လျက်ရှိကာ ... ယင်း
နေ့ညတို့သည် ဖွင့်ဟထားသည့်အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ အိမ်ထဲသို့
တိုးဝင်လျက်ရှိလေ၏။

တရုတ်အဘိုးအိုသည် စေ့ရုံစေ့ထားသည့် ခြံတံခါးငယ်
ကိုတွန်းဖွင့်ကာ မြက်ခြောက်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များ တောထနေ
သော ခြံထဲဝင်လာပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်တွင်ရပ်လျက်မှ
အိမ်ထဲသို့ အသာကဲကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဗျို ... ကိုမိုးမောင် ... ကိုမိုးမောင်”

တရုတ်အဘိုးအိုမှ တရုတ်သံဝဲဝဲ၊ အသံခပ်အုပ်အုပ်
ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်တွင် ... အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းထဲရှိ ကျွန်းဆက်တီ
ခုံအဟောင်းတစ်လုံးပေါ်၌ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့ထိုင်ကာ
ကရပင်အေစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ... ခပ်မျဉ်းမျဉ်းဖွာရှိုက်လျက်
တစ်စုံတစ်ရာစဉ်းစားခန်းဝင်နေဟန်ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်သွယ်လျှ

လျှ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်ရှိသည့်လူရွယ်သည် ကုလားထိုင်နောက်မှီ
ကို ခေါင်းမိုတင်ထားရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်သူလဲ ... ဝင်ခဲ့လေ”

ဟုပြောလိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းထောင့်
စွန်းတွင်ခဲထားလျက်မှ အိမ်အပေါက်ဝဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေလေ
၏။

မိုးမောင်ဟူသော လူရွယ်သည် ရုပ်လက်တို့ကို အပေါ်
ကြယ်သီးများဖြုတ်ကာ ရင်ဖွင့်ဝတ်ထားပြီး ခါး၌ ရှမ်းဘောင်းဘီ
ပင်နီရောင်ကိုဝတ်ဆင်ထားလျက် သူ၏ခြေနှစ်ချောင်းကို သူ့ရှေ့ရှိ
စားပွဲပုလေးပေါ်သို့ ချိတ်တင်ထားလေ၏။

သူသည် စီးကရက်ကိုခဲရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်းမှ
သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာပြီဖြစ်သည့် တရုတ်အဘိုးအိုကို စူးစူးရဲရဲ
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ကျုပ်ဆီလာတာလဲ”

ဟု မသင်္ကာသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။
တရုတ်အဘိုးအိုမှ လွန်စွာကျိုးနွံသောအမူအရာဖြင့်
ကုန်းနေသောခါးကို ပိုမိုကိုင်ညွှတ်လိုက်ပြီး ...

“ဝ ... ကိုမိုးမောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ... လူ .. ဟာ

ကိုးရောင်းနော်”

ဟု တရုတ်သံဝဲဝဲနှင့်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ ဒီမှာကြည့် ...”

ဟုဆိုကာ မိုးမှောင်က သူ၏ရမ်းဘောင်းဘီတိုကို ဖူးခေါင်းအထက်အထိ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ဆွဲလှန်ပြလိုက်သည်တွင် ပေါင်မှဖူးဆစ်အောက်ထိ ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်များထိုးထားသည်ကိုတွေ့ရပြီး အတန်ငယ်အသားလတ်သော ခြေသလုံးနှင့်ပေါင်သားတို့ပေါ်မှ စိမ်းညိုနေသည့်ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်များမှာ ကြောင်ရုပ်ကလေးများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာမြင်ရလေ၏။

ဆေးမင်ကြောင်မှာ ဘဲဥပုံ အကွင်းအကွင်းများ ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်ပြီး ယင်းအကွင်းတို့ထဲ၌ ကြောက်နက်ရုပ်လေးများကို ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်သားပုံများအဖြစ် တွေ့ရလေ၏။

“ဟုတ်ပြီ ... လုဟာ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊ ဝကို လတ္တလမ်း (ယခု လသာလမ်း)က ချန်ကူးလွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဘာလဲ ... ချိုင်းထောက်ချန်ကူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမိုးမှောင်”

ချန်ကူးမှာ တရုတ်တန်းမှ ဘိန်းစားသူခိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူခိုးလောက၌ ထင်ရှားသူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဘိန်းကိုစွဲလမ်းရာမှ ဘိန်းကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရသော သူခိုးဖြစ်လေ၏။ ချန်ကူးသည် ဘိန်းကိုမည်မျှစွဲလမ်းနှစ်သက်သနည်းဆိုလျှင် ညဘက် သူတစ်ပါးအိမ်သို့ အသက်စွန့်ပြီးခိုးဝှက်ရန်သွားသည့်အချိန်၌ပင် အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲတွင် ဘိန်းအမည်းလုံးလေးများကိုထည့်ကာ ဆောင်သွားလေ့ရှိသူဖြစ်၏။

သူ တက်ရောက်ခိုးဝှက်မည့်အိမ်အနီးသို့ရောက်ပါက မှောင်ရိပ်တစ်ခုခုကိုခိုကာ သူ၏ပစ်မှတ်အိမ်ကို လေ့လာစူးစမ်းရှင်း အိတ်ထောင်ထဲမှဘိန်းလုံးလေးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထုတ်ယူမျှီလေ့ရှိသူဖြစ်၏။

သူ၏အဆိုအရ ယင်းသို့ဘိန်းမျှီပြီးခိုးမှ ပိုမိုရင့်ကာ ဆောင်မြင်စွာခိုးနိုင်သည်ဟု ဆို၏။

ထိုထူးခြားသည့်အကျင့်ကြောင့် ချန်ကူးမှာ ဘောက်ဆက်ဘက်မှအိမ်ကြီးရခိုင်တစ်လုံးထဲ ဝင်ရောက်ခိုးရန်ကြိုးစားစဉ်က ... ညဉ့်နက်သည်အထိ မအိပ်နိုင်သည့်အိမ်သူအိမ်သားတို့ အိပ်ရာဝင်ချိန်ကိုစောင့်စားရင်း ယင်းအိမ်ခြံဝင်းထဲရှိ ခရုန်းပင်ကြီး၏မှောင်ရိပ်ကိုခိုလျက် ဘိန်းလုံးတို့ကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး

အိမ်သူအိမ်သား

အိမ်သူအိမ်သားတို့ အိပ်ရာဝင်ရန် ညဉ့်နက်လေ သူ
ချော့ဘိန်းလုံးလေးများမျှမိသည့်အရေအတွက် များလေဖြစ်
တာ တကယ်တမ်းတစ်အိမ်လုံးအိပ်မောကျချိန်၌ အိမ်ပေါ်သို့
ဆင်ဝင်တိုင်မှတစ်ဆင့် ဖက်တွယ်တက်ရသည့်အခါ ဘိန်းတန်နီ
ပြပြီး တက်ရင်းမှငိုက်မြည်းလာတော့၏။

သို့ဖြင့် ချန်ကူးသည် ... ငိုက်မြည်းရင်းကြိုးစားတက်
ကြိုးစားတက်ရင်းငိုက်မြည်းလာကာ ဆင်ဝင်တိုင်ကိုဖက်တွယ်
ထားသည့်လက်များ တဖြည်းဖြည်းပြေလျော့လာတော့၏။

သူသည် ရုတ်တရက် အိပ်မက်မက်သလိုဖြစ်သွားပြီး
ငိုက်မြည်းကာ သတိလစ်ခနဲဖြစ်သွားရာမှ ... ဆင်ဝင်တိုင်၏
အောက်ခြေသို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ပစ်ကျတော့ရာ တိုင်အောက်ရှိ
အုတ်ခုံမှပဲ့ထွက်နေသည့် အုတ်ခဲစွန်းအပေါ် ခြေဖဝါးတစ်ဖက်
ထောက်ကျသွားတော့၏။

ထိုသို့ ကျောက်အုတ်ခဲစွန်းအပေါ် အရှိန်ဖြင့်ပြင်းစွာပစ်
ကျလေသော ခြေဖဝါးအလယ်နှင့် ကျောက်စွန်းစူးမိပြီး ဒဏ်ရာ
ရသွားသလို အင်္ဂတေကြမ်းခင်းပေါ် ပစ်ကျသည့်အရှိန်ကြောင့်
သူ၏ဝဲဘက်ခြေဖွဲ့ရိုးနှင့် ဝဲဘက်ပေါင်ရိုးတို့ သွင်သွင်ကျိုးသွားခဲ့

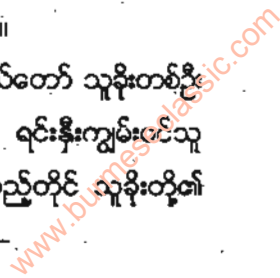
လေ၏။

ပေါ်တီကိုအောက် အင်္ဂတေကျောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ဆုန်းခနဲပစ်ကျပြီး တအင်းအင်းညည်းညူနေမိသည့် ချန်ကူးထံမှ
အသံဗလံများကြောင့် အိမ်သူအိမ်သားတို့နှိုးလာရာ ချန်ကူးမှာ
ဖမ်းဆီးခြင်းခံရတော့၏။

သူတစ်ပါး၏အိမ်ခြံမြေပရဝဏ်အတွင်းသို့ ကျူးကျော်
စင်ရောက်ကာ ခိုးရန်ကြံစည်မှုဖြင့် ချန်ကူးမှာ ထောင်ခြောက်လ
ကျခံလိုက်ရပြီးလျှင် သူ၏ဘယ်ခြေဖဝါးမှ ကျောက်စွန်းစူးဒဏ်
ရာကြီးမှာ ရင်းသည်ထက်ရင်းလာလေ၏။

ထောင်မှလွတ်လာသည့်တိုင် ယင်းဒဏ်ရာကြီးမှာ
ပျောက်ကင်းခြင်းမရှိဘဲ တရှုတ်ဆေး၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးအမျိုးမျိုးဖြင့်
ကြိုးစားကုသည့်တိုင် ရိုးတွင်းခြင်ဆီလိုက်ကာ ရှေးဦးစွာ ခြေကျင်း
ထတ်မှဖြတ်ရလေ၏။ သို့တိုင် ရိုးတွင်းခြင်ဆီဆက်လိုက်လာရာ
ဒူးခေါင်းအထက်မှ ထပ်မံဖြတ်ရပြီး ချိုင်းထောက်ဖြင့်သွားလာ
ရကာ ဒုက္ခိတဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရတော့၏။

သို့တိုင် ချန်ကူးမှာ အဓိပတိတစ်ကိုယ်တော် သူခိုးတစ်ဦး
ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း သူခိုးလောကသားတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူ
ဖြစ်ရကား ... သူကိုယ်တိုင် မခိုးနိုင်တော့သည့်တိုင် သူခိုးတို့၏

၁၂ ○ ခြေတံ

အကြွေးအငြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ချန်ကူးသည် တရုတ်တန်းရှိ ဘိန်းခန်းတစ်ခု၌ စတည်းချပြီးလျှင် သူခိုးသတင်းပေးလေးများမွှေးမြူထားကာ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့မှ ခိုးကွင်းခိုးကွက်များကို လေ့လာစေ၏။

သူ၏အထောက်အကူ သူခိုးသတင်းပေးများထံမှ ရရှိသော ခိုးကွင်းခိုးကွက်သတင်းတို့ကို ကျကျနနစုစုဆောင်း သုတေသနပြုပြီးလျှင် သူ၏သူခိုးဉာဏ်ဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ မည်သည့်အိမ်ကို မည်သို့ခိုးရမည်ဟု မဟာဗျူဟာရေးဆွဲပြီး သူ၏တပည့်သူခိုးလေးတို့ကို ခိုးခိုင်းလေ့ရှိလေ၏။

သူက သူ၏လက်သင်တပည့်သူခိုးလေးများကို အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဩဝါဒလက်ချာပေးသေး၏။

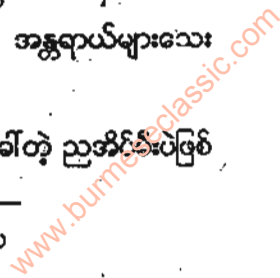
“မင်းတို့သိထားဖို့က ကိုယ်ခိုးမယ့်အိမ်ကို ရွေးတဲ့နေရာမှာ ညဘက်မီးထွန်းပြီးအိပ်တဲ့ အိမ်တွေ့တိုက်တွေ့ကို ရွေးပြီးခိုးရဇာယ်ကွ ... များသောအားဖြင့် အိမ်ရှင်တွေက သူတို့အိမ်မှာ ညဘက် (Dimlight) လို့ခေါ်တဲ့ ညအိပ်မီးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ထွန်းပြီး အိပ်ရင် သူခိုးရန်ကကာကွယ်နိုင်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် တချို့အိမ်ကြီးရခိုင်တွေ့ တိုက်တွေ့ဆို အိမ်ထဲမှာရော၊ ခြံထဲမှာပါ မီးတစ်ပွင့်တလေ အနည်းဆုံးထွန်းပြီး အိပ်ကြတယ်။

သူတို့က မီးထွန်းထားရင် တော်ရုံနဲ့သူခိုးမကပ်ရဲဘူးလို့ယူဆပြီး စိတ်ချလက်ချ ကုလားသေကုလားမေ အိပ်ကြရောကွ ...။

တကယ်တော့ ... ငါတို့သူခိုးတွေဟာ မီးလုံးဝမထွန်းဘဲ အမှောင်ကျနေတဲ့အိမ်ထက် မီးတစ်ပွင့်နှစ်ပွင့်ထွန်းထားတဲ့အိမ်ကို ပိုသဘောကျတယ်ဆိုတာ အိမ်ရှင်တွေမသိကြဘူးလေ ... ဟဲဏဲ ဟဲ ...။

ငါတို့သူခိုးတွေအနေနဲ့ မီးမှောင်နေတဲ့အိမ်ထဲ ဝင်ခိုးရမှာ ဖြိုပြီးစီးရုံတယ်ဆိုတာကို အိမ်ရှင်အတော်များများက မသိကြဘူး။ မှောင်နေတဲ့အိမ်ထဲဝင်တဲ့အခါ အိမ်ရှင်တွေ့ အိမ်သူအိမ်သားတွေ သယ်နေရာမှာအိပ်နေသလဲဆိုတာ တော်ရုံနဲ့သိဖို့မလွယ်ဘူး။ အိပ်ခန်းတွေထဲမှာပဲ အိပ်နေကြသလား ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ၊ ဘုရားခန်းနားမှာပဲ အိပ်နေကြသလားဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်ရှင်တွေအိပ်ပျော်နေပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မပျော်သေးဘဲ အိပ်ရာထဲကနေ ငါတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေသလားလို့ ခန့်မှန်းရအင်မတန်ခက်တယ်ကွ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသုံးပြီးဝင်ရင် ပိုလို့တောင် ငါတို့အတွက် အန္တရာယ်များသေးတယ် ...။

ဘုရားမီးဖြစ်ဖြစ်၊ (Dimlight) လို့ခေါ်တဲ့ ညအိပ်မီးပဲဖြစ်

ဖြစ် ထွန်းထားတဲ့အိမ်ကျတော့ အိမ်ရှင်တွေ၊ အိမ်သူအိမ်သားတွေ ဘယ်နေရာမှာအိပ်နေသလဲဆိုတာ အလွယ်တကူတွေ့မြင်နိုင်သလို သူတို့တကယ်အိပ်ပျော်နေပြီလား... အိပ်မပျော်သေးလို့ ခြင်ထောင်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသလားဆိုတာကို အကဲခတ်လို့ရတယ်ကွ...။

ပြီးတော့... ခြံဝင်းထဲမှာရော၊ ခြံဝင်းကြီးတွေရဲ့ရှေ့မှာပါ မီးထိန်ထိန်ထွန်းထားတဲ့ အဆောက်အအုံတွေဆို ငါတို့လိုဝါရင့်သမားတွေကပိုပြီးကြိုက်နှေးတယ်... ဟေး ဟေး ဟေး...။

တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် ငါ ပုဇွန်တောင်ဘက်က တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲဝင်ခိုးပြီး ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေကို သားရေဘက်အိတ်ကြီးထဲထည့်လွယ်လို့ ခြံတံခါးသော့ကိုဖျက်အထွက် အဲဒီရပ်ကွက်ထဲကို ပတ္တရောင်အဖွဲ့ကင်းလှည့်လာတာနဲ့ တိုးပါလေရော၊ ဒါနဲ့ငါလည်း ခြံတံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး တံခါးရွက်ရဲ့နောက်မှာ ဘက်အိတ်ကြီးကို ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ ငါကိုယ်တိုင်ကတော့ တံခါးဝမှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ခါးထောက်ရပ်နေလိုက်တယ်...။

ပတ္တရောင်ရဲတွေ အနားရောက်လာတော့ မီးတွေထိန်ပြီး ခြံတံခါးနှစ်ချပ်စလုံး ဟင်းလင်းပွင့်နေတဲ့တံခါးဝမှာ ခပ်တည်တည်

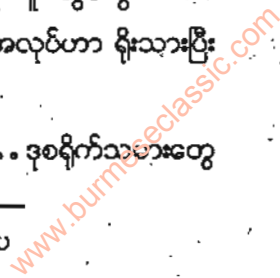
ခါးထောက်ရပ်နေတဲ့ ငါ့ကို တွေ့ပါလေရော... အဲဒီမှာ သူတို့က ငါ့ကို သူခိုးလို့လုံးဝမထင်ဘဲ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက အိမ်သားတစ်ဦး ဦးလို့ထင်သွားပြီး “နောင်ကြီး... မအိပ်သေးဘူးလား” လို့ ဆောင် ပုလိပ်တစ်ဦးက လှမ်းမေးသွားသေးတယ်။ ငါကလည်း ထက်ဝါးတစ်ဖက်နဲ့ ခြင်ယပ်ဟန်ပြုလိုက်ရင်း ‘အေးဗျာ... ပုဇွန်တောင်တော်ရုံနဲ့အိပ်လို့မရပါဘူး ဆရာတို့ရေ’ လို့ အိပ်ချင်မှူးတူးဆယ်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့စက်ဘီးတွေ ဝေးဝေးရောက်သွားမှ သံပြားခြံတံခါးချပ်တွေကို ပြန်စေပြီး ဘက်အိတ်ကြီးလွယ်လို့ ရဲတွေနဲ့ဆန့်ကျင်ရာအရပ်ကို သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရတယ်ကွ... ဆိုင်လားကွာ... ဟား ဟား ဟား”

ချန်ကူးကား သို့နယ် သူခိုးပေါက်စတို့ကို လက်သပ်မွေးတာ စောရလက်ချာပေးတတ်သူဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူက ပြောထုတ်သေးသည်...။

“ငါတို့လို သူခိုးတွေဟာ ဒုစရိုက်လောကသားတွေထဲကတော့ အရိုးသားဆုံး၊ အပြစ်အကင်းဆုံးလူတွေပဲကွ...။”

“ဗျာ... ဆရာချန်ကူး... ခိုးတဲ့အလုပ်ဟာ ရိုးသားပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့အလုပ်... ဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်လေကွာ... ဒုစရိုက်သမားတွေ

ထဲမှာတော့ သူခိုးဟာ အရိုးသားဆုံး၊ အပြစ်အကင်းဆုံးပဲကွ
မားပြတို့ လူယက်တဲ့သူတို့က ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ကို ခြိမ်းခြောက်အနိုင်
ကျင့်၊ စော်ကားမော်ကားပြုလုပ်ပြောဆိုပြီး ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်
တာကွ၊ အဲဒီကောင်တွေက သူတစ်ပါးပစ္စည်းလည်း အမွေယူ
သေး၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရန်ရှာသေး၊ တချို့ သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်
တွေဆို လူသတ်ပြီးပစ္စည်းယူတာကွ ...။

ငါတို့သူခိုးတွေက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းရှင်မသိ
အောင် တိတ်တိတ်လေးယူတာကွ၊ ခိုးတာကိုလူမိသွားတဲ့အခါ
မလွဲမရှောင်သာမှသာ ပြန်ခုခံရင်ခုခံမယ် ... နို့မို့လို့ကတော့
လူမိတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ သုတ်ခြေတင်ပြေးတတ်ကြတာ။ ပစ္စည်း
ရှင်ကို ရန်မရှာဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတို့သူခိုးတွေဟာ ဒုစရိုက်သမား
တွေထဲမှာတော့ အပြစ်အကင်းဆုံး၊ အရိုးသားဆုံးလို့ ပြောတာကွ
... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ချန်ကူးကား သို့နယ် သူခိုးသိဒ္ဓိတင်တတ်သူလည်း ဖြစ်
၏။

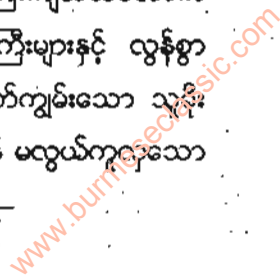
မည်သို့ဆိုစေ ... နာမည်ကျော် တစ်ကိုယ်တော်စောရ
ဘဝမှ ချိုင်းထောက်ချန်ကူးဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ကိုယ်
တိုင်ခိုးမှုကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်မကျူးလွန်နိုင်တော့သည်တိုင်

အခြေမဲ့အနေမဲ့သူခိုးပေါက်စလေးများကို လက်သပ်မွေးမြူကာ
... သူခိုးစောရသင်တန်းပေးပြီး ရရှိသည့်သတင်းအချက်အလက်
တို့အပေါ် အခြေခံလျက် သူခိုးလမ်းပြလုပ်နေသူဖြစ်ချေ၏။ သူ၏
ဘယည် သူခိုးပေါက်စလေးတို့က ခိုးဝှက်ရသမျှကို ထုခွဲပြီးနောက်
သူတို့၏ဆရာကြီး ချန်ကူး စားဖို့သောက်ဖို့၊ ဘိန်းရှုဖို့ ခွဲဝေပေး
ခြင်း။

သို့သော် ချန်ကူးသည် ခွင်ကြီးများဆိုပါက စောရပညာ
တို့ မြေစမ်းခရမ်းပျိုးသင်ယူစသောဖြစ်ကြသည့် သူတပည့် သူခိုး
ပေါက်စလေးတို့အား မကိုင်ခိုင်းဘဲ ... ဝါရင့်သူခိုးစောရဝိဇ္ဇာများ
အတွက် သီးသန့်ဖယ်ထားလေ့ရှိလေ၏။

ခွင်ကြီးဆိုသည်မှာ ဗြိတိသျှမျက်နှာဖြူနှင့် မြန်မာအ
ချိုကြီးများ၏အိမ်၊ တရုတ်သူဌေး၊ ကုလားသူဌေး၊ မြန်မာသူ
ဌေးများ၏အိမ်ဂေဟာကြီးတို့ကိုဆိုလိုသည်။

ယင်းအိမ်ဂေဟာကြီးများသည်ကား ခြံကျယ်ဝန်းကျယ်
နှင့်နန်းတော်တမျှ၊ ရဲတိုက်တမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်သလောက်
ထပ်မြင့်မြင့်ကြီးများ၊ နံရံတံခါးထူထူခွံခွံကြီးများနှင့် လွန်စွာ
အလှူလှသည်ဖြစ်ရာ၊ တော်ရုံစောရပညာတတ်ကျွမ်းသော သူခိုး
တစ်သစ်တို့ အောင်မြင်စွာဖောက်ထွင်းခိုးရန် မလွယ်ကူရာသော

အနေအထားရှိလေ၏။

ယင်းအိမ်ခြံကြီးများတွင် အင်းခွေးကဲ့သို့သော ခြံစောင့်
မွေးဖွားမွေးထားတတ်သလို ညစောင့်ဒရမ်ဝမ်းများလည်း ခန့်ထား
တတ်ရာ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကောင်းနေတတ်ချေ၏။

ထိုသို့ လုံခြုံရေးတင်းကျပ်သည့် အိမ်ဂေဟာကြီးမျိုးထဲ
ဝင်ရောက်ကျူးကျော်ခိုးယူရန်မှာ ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် သူခိုးကျော်များ
သာ တတ်နိုင်မည့်အရေးမို့ ယင်းသို့ခွင်ကြီးများကို စောရလက်
သစ်များအား ချန်ကူးက ဘယ်သောအခါမျှမကိုင်ခိုင်းချေ။

ယင်းသို့သော ခွင်ကြီးများတွေ့လျှင် သူက အထောက်
တော်များစေလွှတ်ကာ အိမ်ရှိလူဦးရေစာရင်းအတိအကျ အိမ်
ရှင်တို့၏အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းနှင့် သွားမှုလာမှု၊ နေမှုခေလေစရိုက်
အိမ်၏အနေအထား စသည်တို့ကို သေချာစွာထောက်လှမ်းခိုင်း
လေ၏။ ထောက်လှမ်းရရှိသော သတင်းများကိုအခြေခံပြီး ...
အနီးစပ်ဆုံးအိမ်ပုံစံကိုရေးဆွဲကာ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ပျော့ကွတ်
ဟာကွက်များကို ရှာလေ၏။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ချန်ကူး
က ဤသို့ပြောတတ်သေးသည်။

“ဘယ်လောက်ခမ်းနားကြီးကျယ်ခိုင်ခံ့လုံခြုံပါတယ်ဆို
တဲ့ အဆောက်အအုံဖြစ်ပါစေ ... လုံခြုံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အ

နည်းချက်ရှိစမြဲပဲကွ၊ အဲဒီအားနည်းချက်ကိုရှာနိုင်ရင် အောင်မြင်
သာ မှတ်ပေရော”

သို့နယ် သူက အားနည်းချက်တို့ကိုရှာဖွေပြီးနောက်
ယင်းအိမ်ဂေဟာ၏ ဆိုင်ရာအချက်အလက်များနှင့်တကွ ဝင်လမ်း
ထွက်လမ်း စသည်တို့ကိုရေးဆွဲကာ သတင်းအချက်အလက်
ပြည့်စုံပြီဆိုပါက စောရအကျော်အမော်တို့အား ဆက်သွယ်ကမ်း
ထွမ်းခြင်းပြုတတ်လေ၏။

စောရအကျော်အမော်တို့အား အိမ်မိသားစု၏ ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝမှု၊ အချို့ကြီးပုစရာလမ်းရှိမှုတို့ကို ရှင်းပြပြီး ... ဝင်ရောက်
အောက်ထွင်းခိုးယူရန် သတင်းပေးလမ်းပြခြင်းပြုလေ၏။ စောရ
အကျော်အမော်တို့ကလည်း ချန်ကူး၏အကြံပေးလမ်းညွှန်မှုနှင့်
အသွယ်ထားသောစောရမဟာဗျူဟာအခင်းအကျင်းတို့ကို သဘော
ကျပါက ချန်ကူးသတင်းပေးညွှန်ပြရာအိမ်ဂေဟာသို့ ဝင်ရောက်
ညွှန်ခြင်းပြုကြသည်သာ ဖြစ်၏။

အောင်မြင်စွာဝင်ရောက်ခိုးယူပြီးနောက် ရရှိသည့်အကျိုး
ငြိတ်၏ ငါးပုံတစ်ပုံကို ချန်ကူးအား ပေးရလေ၏။

ချန်ကူးကား ဤသို့လုပ်စားလာသည်မှာ ချိုင်းထောက်
အကျိုးဘဝသို့ရောက်ရှိခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ကတည်းက

အကြောင်းတရား

ယခုလည်း ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းတွင် ကြောင်တစ်ရာ နီးမှောင်တူ၍ နာမည်တစ်လုံးနှင့် အကျော်ဒေးယျစောရတစ်ဦး ဖြစ်သုတ် ချိုင်းထောက်ချန်ကူး၏တမန်တော် တရုတ်အဘိုးအို တစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီတည်း။

“ဆိုပါဦး ပေါက်ဖော်ကြီး ... ချန်ကူးက ဘာမှာလိုက် လို့လဲ”

“လုဆီ ... စာပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

တရုတ်အဘိုးအိုက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အင်္ကျီရင်ဘတ် ကြားထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးလေ၏။

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်က ...

“စာရွက်ခေါက်ကို လှမ်းယူရင်း သူရှေ့မှထိုင်ခုံတစ်လုံး တွင်ထိုင်ရန် အဘိုးအိုကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကုလားထိုင်နောက်မှိုဝယ် ခေါင်းမိုကာ စီးက ရက်ခဲရင်းမှ ချိုင်းထောက်ချန်ကူး၏စာကို ဖတ်လေ၏။

ရောင်းရင်းပေါက်ဖော်ကြီး
ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင် ...

ရန်ကုန်ရေယာအတွင်းမှာပဲ ခွင်ကြီးတစ်ခွင် တွေ့ထားတယ်။ အိမ်ပိုင်ရှင်က အိမ်ကိုဝယ်ထားတာ လပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီအိမ် မွမ်းမံတဲ့ လက် သမား၊ ပန်းရံသမားတွေထဲမှာ ကျုပ်လူတွေပါတယ်။ သူတို့ကတစ်ဆင့် အဲဒီအိမ်ရဲ့လုံခြုံရေး အားနည်း ချက်၊ အဝင်အထွက်လမ်းတွေကို ကျုပ် အားလုံး သိပြီးဖြစ်တယ်။

အိမ်ပိုင်ရှင်ဟာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်ပြီး သူ့မှာ ထမင်းချက် အဖော်တပည့်ကောင်လေးတစ်ဦးပဲ ရှိ တယ်။ အဲဒီအိမ်ရှင်ဟာ တစ်မြန်နေ့ကမှ လေယာဉ်နဲ့ ဘီလပ်ကပြန်လာသူ သူဌေးတစ်ဦးပဲ။ သူနဲ့အတူ ငွေ အတော်များများပါလာပြီး အဲဒီငွေတွေကို မနက် ဖြန်နဲ့သန်ဘက်ခါ ရုံးပိတ်ရက်နှစ်ရက်အပြီး တနင်္လာ နေ့ (မန်းဒေး) ကျရင် မက္ကဆင့်ဘဏ်မှာ သွားသွင်း မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီညနဲ့ နောက်နှစ်ညလုံး လုံးမှာ ငွေတွေဟာ သူ့အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေမှာဖြစ် တယ်။

အဲဒီသုံးညတာအတွင်းမှာ မိတ်ဆွေကြီး

မိုးငှောင် ကြိုးပမ်းနိုင်ရင်တော့ အချို့ကြီးပွပေါက်ပဲ။
အလုပ်ဖြစ်ပြီးအောင်မြင်ရင် ကျုပ်ကို ရလာတဲ့
ငွေရဲ့ ငါးပုံတစ်ပုံပေးရမယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ထုံးစံပဲ။
သဘောတူမတူ အခုလွှတ်လိုက်တဲ့ ဘိုးဝိုးဖြူကို
ချက်ချင်းအကြောင်းပြန်ပါ။

သင့်ရဲ့
ချန်ကူး

စာကိုအစအဆုံးဖတ်ပြီးနောက် ...

ကြောင်တစ်ရာမိုးမောင်က နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း ကွေးရုံ
လေး ပြုံးလိုက်ကာ ပါးစပ်၌ခဲထားသည့် စီးကရက်ကို စားပွဲပု
လေးပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ထိုးထည့်ချေမွလိုက်လေ၏။

“ပေါက်ဖော်ကြီး ... ခင်ဗျားရဲ့အာစရိကို ပြောလိုက်
... ကျုပ်က သဘောတူတယ်လို့”

တရုတ်အဘိုးအို ဘိုးဝိုးဖြူက ပြုံးလျက်ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး
နောက် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲမှ ဒုတိယစာတစ်စောင်ကို ထုတ်
ယူလိုက်ကာ ...

“လု သဘောတူတယ်ဆိုရင် ... ဝ အာစရိရဲ့ ဟောဒီ

ဒုတိယစာကို ယူထားလိုက်ပါ။ စာဖတ်ပြီးရင်တော့ စာနှစ်စောင်
စလုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးဖို့မှာလိုက်ပါတယ်၊ ကံ ... ဝရဲ့တာဝန်
ထည်း ကျေပြီ ... ပြန်မယ်”

ဟုပြောရင်း ထိုင်ရာမှထလျက် ခါးညွှတ်ကာ နှုတ်ဆက်
ခြင်းပြုလေ၏။ ထို့နောက် တရုတ်အဘိုးအိုသည် ကိုင်းကိုင်း
ကိုင်းကိုင်းနှင့် အိမ်ထဲမှထွက်သွားပြီး အိမ်ရှေ့ခြံအပြင်၌ ရပ်စောင့်
နေသည့် လန်ချားပေါ်တက်ကာ ကျားကွက်သစ်လမ်းကြီးအတိုင်း
ဆွတ်ခွာသွားပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

“အင်း... ခွင်ကောင်းမတွေ့လို့... စိတ်ညစ်နေတုန်း ချန်ကူးဆီက အကွက်အကွင်းကောင်းကောင်းရပြီထင်ပါရဲ့... နိပ်ဟ”

ချန်ကူးလိုလူမျိုးက အချိုကြီးရနိုင်သည့်ခွင်မျိုးမှ သူ့လို စောရအိပ်ပတ်တစ်ဦးထံ ဆက်သွယ်ကမ်းလှမ်းတတ်မှန်းသိထားသဖြင့် ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ .. စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ချန်ကူး၏ဒုတိယစာထဲတွင် ဖတ်လိုက်တော့၏။

ယင်း ဒုတိယစာထဲတွင် ပစ်မှတ်၏နေအိမ်ပုံစံကို ရေးဆွဲဖော်ပြထားပြီး ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းစသည်တို့ကိုပါ ခန့်မှန်းပြထားကာ ဆိုင်ရာအချက်အလက်တို့ကိုရေးသားထားလေ၏။

ယင်းသည်ကား ချန်ကူး၏ စောရလမ်းပြဗြေပုံပင်တည်း။

“အင်း... အိမ်ရှင်ရဲ့အမည်က မင်းခဆိပဲ၊ သူက နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ဦးတည်းအိပ်ပြီး... အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းနားကအခန်းမှာ သူ့တပည့် ထမင်းချက်ကောင်လေး မောင်တိုးကအိပ်တယ်တဲ့... ငွေသားတွေဟာ ဇင်းခရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနိုင်ပြီး အိမ်တံခါးမကြီးတွေက သစ်သားတံခါး တစ်ထပ်၊ သံဘာဂျာတံခါးတစ်ထပ်နဲ့ အတော်လုံခြုံတာပဲ၊ ဗြတင်းပေါက်တွေမှာလည်း ငါးမူးလုံးသံတိုင်တွေ ကာထားသတဲ့ ဟုတ်ပြီ... ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာအားနည်းချက်က ခေါင်မိုးဖြစ်စာယ်လို့ ချန်ကူးကဆိုထားတယ်...။

ခေါင်မိုးက ကျောက်ပြားအမိုးဖြစ်ပြီး... အိမ်နောက်သက်ရေတိုင်ကီတင်ထားတဲ့နေရာနားက ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ဟာ သံချိတ်နဲ့ကုပ်မထားတဲ့အတွက် ခွာလို့လွယ်တယ်တဲ့။ အဲဒီနေရာကနေ အိမ်ထဲဝင်ဖို့အသင့်လျော်ဆုံးပဲလို့ ချန်ကူးက လမ်းညွှန်ထားတာပဲ။ ရွေ့... နိပ်ဟ။ ငါ့အတွက်တော့ ငှက်ပျောသီးအခွံ

ရွာစားတာထက်လွယ်မှာ သေချာတယ် ...”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်သည် ချန်ကူးရေးဆွဲပေးသည် အိမ်ပုံကိုအထပ်ထပ်အခါခါကြည့်ပြီး သူ၏သူခိုးဉာဏ်နှင့်ပေါင်းစပ်ကာ ဘီလပ်ပြန်မင်းခဆိုသူ၏ တိုက်အိမ်ကြီးထဲဝင်ရောက် ခိုးယူနိုင်ရေးအတွက် တွက်ချက်စဉ်းစားရင်း ပီတိဖြာလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ရွန်ဆန်မီးခြစ်ကို ဖြောက်ခနဲခြစ်ကာ စာနှစ်စောင်လုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်တော့၏ ...။

“မင်းခဆိုတဲ့လူမှာ ... ငွေအတော်များများပါလာတယ်တဲ့ သူကဘီလပ်မှာအလုပ်လုပ်ပြီး အတော်စုဆောင်းမိမှပြန်လာပုံပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ချိန်တော့ တကယ့်ရတနာသိုက်တိုးပြီထင်တယ်။ သိန်းဂဏန်းများရလို့ကတော့ သူခိုးအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီးစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခု တည်ထောင်ရမယ်။ သူဌေးဘွဲ့ခံရမယ် ... ဟီး ဟီး”

ကုတ္တိုင်း ပတ်ကလိန်းလမ်းမကြီး (ယခု ကမ္ဘာအေးတီလမ်း) ၏နံဘေးရှိ ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးထဲမှ နှစ်ထပ်တိုက်ခြံကြီးမှာ ညဉ့်အမှောင်ထုတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ခိုချေ၏။

ခြံ၏အရှေ့ပိုင်းမှာ ပေငါးဆယ်ခန့်ကျယ်ဝန်းပြီး ... တိုက်အိမ်ကြီး၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာလည်း ပေသုံးလေးဆယ်နီးပါးကျယ်ဝန်းကာ ... ခြံနောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးခုတ်တံ

www.burmeseclassic.com

ထိုင်းဆလွန်မှာမူ ကြာခတ်ဝါးရုံတောများ ထူထပ်စွာပေါင်
ရောက်လျက်ရှိလေ၏။

ခြံကြီးထဲ၌ စားပင်သီးပင် ကြီးကြီးမားမားမရှိဘဲ မကြာ
မီကမှပြုပြင်ထားပုံရသည့် ပန်းရံများ၊ ပန်းချဲ့များသာရှိလေ
လရောင်အောက်မှ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာ ဖွေးဖွေးထင်းထင်း
ဖြစ်လျက်ရှိတော့၏။

တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာမူ မည်သည့်မီးရောင်မျှမမြင်ရ
ဖြင့် တစ်အိမ်လုံး အမှောင်ချထားပုံရကာ အိမ်ရှေ့အောက်ထဲ
ဆင်ဝင်မှာသာ မီးလုံးတစ်လုံးထွန်းထားလေ၏။

ခြံဝင်းရှေ့ဘက်ရှိ ခြောက်ပေကျော်မြင့်သည့် အုတ်
တိုင်းပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်စွာရောက်ရှိနေသော ကြောင်တစ်
မိုးမှောင်မှာ ... လမ်းနံဘေးကုက္ကိုပင်ကြီးတို့၏ အရိပ်စွန်းထဲ
ကျရောက်လျက်ရှိသည့် အုတ်တံတိုင်းပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖ
ထောက်ထိုင်ရင်း ... ခြံဝင်းကြီးထဲနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ဖြူဖြူကြီး
စူးစိုက် ကြည့်ကာ လေ့လာစူးစမ်းလျက်ရှိလေ၏။

ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံဘက်ဆီမှ စနုနုကုလား၏ သံချော
ခေါက်သံဆယ့်နှစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်မှတော့ ...
ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်သည် ခြံဝင်းကြီးထဲ ပေါ့ပါးစွာခုန်ချလိုက်

အုတ်တံတိုင်းနှင့်အနီးသုံးရှိ ပန်းရံတစ်ရုံ၏မှောင်ရိပ်ထဲ ပြေးဝင်
ထိုက်လေ၏။

ညဉ့်နက်လေ လက ထိန်ထိန်သာလေဖြစ်ကာ ခြံဝင်းထဲ
မှာလည်း စားပင်သီးပင် ကြီးကြီးမားမားမရှိသဖြင့် မှောင်ရိပ်
ဆည်းပါးလျက်ရှိရာ ... ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ပန်းရံ၊ ပန်းချဲ့
လေးတို့၏မှောင်ရိပ်ကိုသာအားပြုလျက် ပန်းချဲ့တစ်ခုမှတစ်ခုသို့
အုတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲကူးရင်း တိုက်အိမ်ကြီး၏မှောင်ရိပ်သို့ ခိုဝင်
ထိုက်ရပါတော့၏။

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ... သူ့အလုပ်လုပ်သည့်အခါ
ဝင်ဆင်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ချည်သားဘောင်းဘီအနက်၊ အင်္ကျီ
အနက်တို့ဝတ်ဆင်ထားကာ မျက်လုံးပေါက်နှစ်ပေါက်သာ ဖောက်
ထားသည့် ခေါင်းစွပ်နက်ကိုစွပ်ထားပြီး ခြေထောက်ဝယ် ပတ္တ
နီနပ်အနက်ရောင်ကို စီးထားလေ၏။

သူသည် အိတ်အနက်တစ်လုံးကိုလည်း စလွယ်သိုင်း
ထားပြီး ခါးမှခါးပတ်တွင်မူ သားရေအိတ်အနက်နှင့်ခားမြှောင်
တစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

သူသည် ... မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ခဏရပ်နေပြီး အိမ်ကြီး
အထဲမှလှုပ်ရှားသံများကို အတန်ကြာနားစွင့်နေသေး၏။ အချိန်

အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည့်အသံဗလံမှ မကြားရမှ ... သူ၏အိတ်ထဲမှ သံချိတ်ကောက်နှင့်ကြိုးတို့ကိုထုတ်ယူကာ သံချိတ်ကောက်ကို ဆင်ဝင်အပေါ်ရှိ ဝရန်တာလက်ရန်းဆီသို့ သေသပ်စွာလွှဲပစ်တင်လိုက်တော့၏။

ကြိုးစချည်နှောင်ထားသည့် သံချိတ်ကောက်က ဝရန်တာလက်ရန်းအား ချိတ်မိသွားသည်တွင် ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်သည် ကြိုးစကိုတင်းအောင်ဆွဲကာ သံချိတ်မိမိ စမ်းသပ်ကြည့်သေး၏။ လက်ရန်းတန်း၌သံချိတ်ကောင်းစွာ ချိတ်မိကြောင်း သေချာမှ ကြိုးကိုဆွဲကာခိုတက်တော့သည်။

သူသည် ကြိုးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲရင်းခြေထောက်တို့ကဆင်ဝင်တိုင်လုံးကိုကန်ကာ တစ်လှမ်းချင်းတက်ရာခဏအတွင်းမှာပင် ဆင်ဝင်ပေါ်မှ ဝရန်တာဆီသို့ရောက်ရှိသွားတော့၏။

သူက ဝရန်တာပေါ်တွင်ခေတ္တအမောဖြေရင်း ရပ်နေရာမှ အိမ်ကြီး၏မှန်ပြတင်းပေါက်များဆီကြည့်လိုက်ရာ လရောင်ထိခတ်လျက်ရှိသော မှန်ပြတင်းတို့၏အတွင်းမှ သံတိုင်များကို တွေ့နေရပြီး ယင်းသံတိုင်တို့၏နောက်တွင် လိုက်ကာသားကို ပါတွေ့ရရာ မှန်ပြတင်းပေါက်အားလုံးမှာ အတွင်းမှ လိုက်ကာဖြင့်

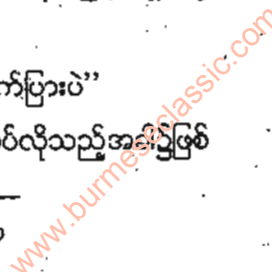
တာထားကြောင်းသတိပြုမိလေ၏။

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်သည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင် မည်သည့်အသံဗလံမှမကြားရမှ ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် ရေတံလျှောက်ချိတ်ကိုခိုကာ အိမ်ခေါင်မိုးအစွန်းပေါ်သို့ ကြောင်တစ်ကောင်နှယ် ကျွမ်းကျင်စွာတက်ခဲ့တော့သည်။

ထို့နောက် မိုးမှောင်သည် လရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် အိမ်ခေါင်မိုးကျောက်ပြားများပေါ်မှ ကိုယ်ဖော့နင်းကာ ကျောက်ပြားတို့အားအောက်ခံသစ်သားတန်းတို့နှင့် တွဲထားသော သံမှိုတို့ကိုကြည့်လျက် ကုန်းကုန်းကွကွလျှောက်လာခဲ့ရာ ခဏအကြာတွင် အိမ်နောက်ဘက်အဆောင်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

အိမ်နောက်ဘက်အဆောင်အမိုးပေါ်တွင် ရေတိုင်ကီကို ထင်ထားရာ သစ်သားတန်းများအခိုင်အခံခံလျက်တင်ထားသော ဆေးထောင့်သံရေတိုင်ကီ၏ အောက်နံဘေးဘက်ရှိ သံမှိုချက် ခေါ်သည့်ကျောက်ပြားချပ်ကို လ၏အလင်းရောင်ဖြင့် ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

“သံချက်လွှတ်ထားတာ ဒီကျောက်ပြားပဲ”
ရေတိုင်ကီအား သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်လိုသည့်အခါ၌ဖြစ်

... ဖောင်ပြင်လိုသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ ... ခေါင်မိုးပေါ်သို့
အဖွယ်ထုတ်တက်နိုင်စေရန် သံချက်လွှတ်ထားသည့် ကျောက်
ပြားကို ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်က 'မ'ခွာလိုက်လေ၏။

သူသည် ကျောက်ပြားချစ်ကို သတိကြီးစွာထားလျက်
အသံဗလံမပြည်အောင် 'မ'ခွာလိုက်ပြီးနောက် နံဘေးနား၌
အသာချထားလိုက်လေ၏။

အိမ်အမိုးမှာ အပေါက်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ယင်း
အပေါက်၏အောက်နှစ်ပေခန့်အကွာတွင် မျက်နှာကြက်ကိုတွေ့
ရလေ၏။ သို့သော် ... ယင်းမျက်နှာကြက်တွင်လည်း ... ပတ္တာ
တပ်တံခါးတစ်ချပ်ရှိပြီး အတွင်းဘက်မှ ချက်ထိုးပိတ်ထားကြောင်း
သတိပြုမိလေ၏။

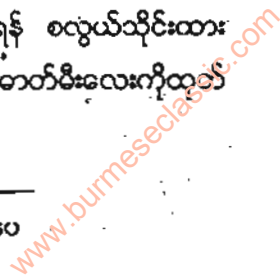
သို့သော် ... ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဖြစ်သော ကြောင်တစ်ရာ
မိုးမှောင်က နှစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိ အံ့ဖုံးမျက်နှာကြက်တံခါးချစ်
ကို ဖောက်ထွင်းရေးကိရိယာများအသုံးပြုပြီး ဆယ်မိနစ်မျှအတွင်း
မှာပင် အသံဗလံထွက်ဘဲဖွင့်လိုက်နိုင်ပါ၏။

အံ့ဖုံးမျက်နှာကြက်တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် မျက်နှာကြက်
အပေါက်အစွန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ခိုတွဲကာ ... ဦးစွာ ခြေကို
ဆန့်လျက် တွဲလောင်းချဆင်းလိုက်ရာ သူ၏ခြေဖဝါးတို့မှာ

အောက်ခြေကြမ်းပြင်နှင့် နှစ်ပေခန့်အကွာတွင်ရှိနေတော့၏။
ယင်းသို့ မျက်နှာကြက်မှ အပေါက်အစွန်းကိုတွဲလောင်း
ခိုရင်း မိမိရောက်ရှိနေသောအနေအထားကို လေ့လာစေ့ကြည့်
ရာ ... မိမိသည် အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ရေချိုးခန်းတစ်ခု၏ရှေ့မှ
တွက်လပ်တစ်ခုအတွင်းရောက်ရှိနေကြောင်းကို အမိုးပေါ်မှဝင်လာ
သော လရောင်၏အလင်းဟပ်မှုကြောင့် တွေ့မြင်ရလေ၏။ အိမ်
အတွင်းမှအသံဗလံတို့ကို နားစွင့်မိတော့လည်း အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုး
သံမှအပ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။

သူသည် ... အတန်ကြာနားစွင့်နေပြီးနောက် လက်တို့
တို့ လွှတ်ချလိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကြောင်ကျကျသွားတော့၏။
သူ၏ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသံမှာသစ်ရွက်ဟောင်း
သစ်ရွက်မြေပြင်ပေါ်ကြော့ကျသံမျှသာရှိမည်ထင်ပါ၏။ ယင်းသို့ပေါ့
ပေါ့ချွတ်လတ်လွန်းသဖြင့်လည်း သူ့ကို ... စောရလောကဝယ်
ကြောင် တစ်ရာမိုးမှောင်ဟုခေါ်တွင်နေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်က သူ့ရောက်ရှိနေသော နေရာ
နီးတွင်ရှိသောချာရွာလေ့လာစေ့ဝန်စေရန် စလွယ်သိုင်းထား
သည့်အိတ်ထဲမှဖောင်တိုန်အရွယ်လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးကိုထုတ်
ပြီး ... ဟိုသည်ထိုးကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ သူသည် ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းနှင့် အိမ်သာ ခန်းထစ်ခန်းထဲရှေ့၌ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပြီး... အိမ်အတွင်းရှေ့ ဘက်ဆီသို့ဝင်ရန်မှာ တံခါးရွက်ကြီးတစ်ချပ် ပိတ်ဆီးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမတ်တတ်တံခါးရွက်ကို လက်ဖြင့်အသာတွန်းဖွင့် ကြည့်တော့ အတွင်းမှ အပေါ်ချက်၊ အောက်ချက်ထိုးထားကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။ သို့သော်... ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်အတွက် ထိုသို့သောသစ်သားတံခါးရွက်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရန်ကိစ္စမှာ ငှက် ပျောသီးအခွံနွားများသည်ထက် လွယ်သည်သာ...။

သူက အမှောင်ထဲမှာပင် ဖောက်ထွင်းရေးကိရိယာများ သုံးပြီး တံခါးချပ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ဖွင့် သွားတော့၏။

ထိုနောက် သူက တံခါးရွက်ကြီးကို အသံမမြည်အောင် တွန်းဖွင့်ပြီး တံခါးပေါက်မှ ခြေဖွလှမ်းဝင်လိုက်လေတော့သည်။ သူ၏ရှေ့ဝယ် ငါးပေခန့်ကျယ်သော စင်္ကြံလမ်းကို တွေ့ရပြီး အတန်ငယ်ရှည်လျားသည့် စင်္ကြံလမ်း၏အလယ်ခန့် တွင် နံရံဘေးတစ်ဖက်အပေါ်၌ (Dimlight) ခေါ် မီးပိုန်ပိုန်လေး ထွန်းထားလေသဖြင့် စင်္ကြံလမ်းမှာ မှောင်ပိန်းမနေဘဲ အလင်း

ပျပျမှု လင်းလျက်ရှိချေ၏။ စင်္ကြံလမ်းတစ်ခုလုံးကို ကော်ဖောအစိမ်းနုရောင် ခင်း ထားသည်ဖြစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ကော်ဖောလမ်းအ ထိုင်း တစ်လှမ်းချင်း သတိကြီးစွာထားလျက်ရှေ့သို့လှမ်းလာတော့ ၏။

ယင်းသို့ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်းလှမ်းလာရင်းမှ လျှပ်စစ်မီး ခပ်မှိုန်မှိုန်လင်းနေသော အခန်းတစ်ခု၏တံခါးဝသို့ ရောက်လာ တော့၏။ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်က ခပ်ဟဟဖွင့်ထားသည့် တံခါးဝမှ အခန်းအတွင်းသို့ အသာကဲကြည့်လိုက်ရာ... အခန်း မှာ အလျား ပေနှစ်ဆယ်၊ အနံ ဆယ့်ငါးပေခန့်ကျယ်သည့် အခန်းကျယ်တစ်ခုဖြစ်ကာ အခန်းနံရံသုံးဘက်သုံးတန်တို့၌ စာ ဆုတ်ခိရိများကိုတွေ့ရပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိသည့်နံရံအနီးဝယ် စာ ကြည့်စားပွဲတစ်လုံးရှိရာ ယင်းအခန်းမှာ စာကြည့်ခန်းဖြစ်ကြောင်း သင်ရှားလှပေ၏။

အဆိုပါ စာကြည့်ခန်းအတွင်းမှ စာကြည့်စားပွဲပေါ်၌ စာပွဲတင်မီးအုပ်ဆောင်းတစ်ခုထွန်းထားပြီး ယင်းမီးအုပ်ဆောင်း အလင်းဖြင့် အသားဖြူဖြူသန့်သန့်လူရွယ်တစ်ဦးမှာ ညအိမ် ထစ်ခံဝတ်ထားလျက်မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်ထိုင်ကာ စာ

အုပ်တစ်အုပ်ကိုဖွဲ့ဖတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟာ ... ဒါဟာ ဒီအိမ်ရှင် မင်းခပဲဖြစ်ရမယ်။ သူ့ရှင် ရည်နဲ့ စတိုင်လ်က အတော်သပ်ရပ်သားနားတာပဲ။ ခုအချိန် အထိ မအိပ်သေးဘဲ စာဖတ်နေတုန်းပါလား။”

ကြောင်တစ်ရာမှီးမှောင်မှာ မှန်းထားသလိုဖြစ်မလာသ ဖြင့် အတော်မချင့်မရဲဖြစ်သွားရသလို စိတ်လည်းတိုသွားလေ၏။ သူက ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်ရှင်မင်းခမှာ အိပ် မောကျလျက်ရှိပြီဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါ၏။ ယခုတော့ သကောင့် သားအိမ်ရှင်က မအိပ်သေးဘဲ ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်အထိ စာဖတ် နေသည်မှာ မည်သည့်အချိန်တွင်မအိပ်မည်ကိုပင် မှန်းမရနိုင် တော့ပေ။

“တောက် ... သင်းကမအိပ်သေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရ ပါ့မလဲ”

ယင်းအခိုက်မှာပင် သူ့စိတ်ထဲသို့အတွေးရိုင်းတစ်ခု ဝင် လာတော့၏။ သူသည်ကား ငါးမရလျှင် ရေချိုးပြန်ရုံရှိတာပေါ့ ဟူသော လက်လျှော့လွယ်သည့်လူစားမျိုးမဟုတ်။ မျှော်လင့်ထား လျှင် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ရအောင်လုပ်လိုသူသာဖြစ်၏။

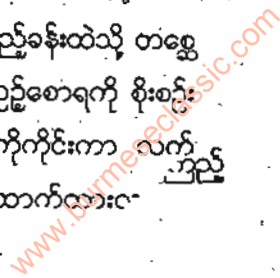
အဘက်ဘက်မှလုံခြုံလှသည့် ဤတိုက်အိမ်ကြီးထဲသို့

အခက်အခဲများကို ကျော်ဖြတ်ဝင်ရောက်လာပြီးမှတော့ အိမ်ရှင် မအိပ်သေးသဖြင့် လက်လျှော့ပြန်ရသည့်အဖြစ်မျိုး မရောက်ချင်။ စကြာလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာစဉ်က မကြာမီနာရီပိုင်းအတွင်း ခီမိ၏လက်အတွင်းသို့ အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူများ အထပ်လိုက်ရောက် နှိုလာတော့မည်ဟူသော ယုံကြည်မှုဖြင့် ရင်ခုန်ပူနွေးခဲ့မှုများမှာ ယခု တော့ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်ခဲ့ပြီ။

“ငွေပုံကြီးနားရောက်မှတော့ ဒီညအဖို့ လက်လွတ်မခံ နိုင်ဘူး။ အိမ်ရှင်ကလည်း မင်းခတစ်ယောက်တည်းရယ်။ ဒီအိမ် အပေါ်ထပ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်။ သူ့ကို မအော်နိုင် ခေဘင် ထိန်းချုပ်၊ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ငွေတွေစိတ်ကြိုက်ယူပြေး ချင် ကောင်းမယ် ... ခုခံရင်တော့ ကိစ္စတုံးလုပ်ပစ်ရမှာပဲ”

သူက ယင်းသို့သောအတွေးရိုင်းဖြင့် ဓားမြှောင်ကို ဓား အိမ်မှချွတ်လျက် လက်ယာလက်ထဲတွင် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားရင်း အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်လာတော့၏။

အိမ်ကြီးရှင်မင်းခကတော့ ... စာကြည့်ခန်းထဲသို့ တစ္ဆေ တစ်ကောင်လို တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာသည့် ညဉ့်စောရကို စိုးစဉ်း နှင် သတိပြုမိပုံမရ ...။ စားပွဲပေါ်သို့ခါးကိုကိုင်ကာ လက် တစ်ဖက်တံတောင်ကို စာကြည့်စားပွဲပေါ် ထောက်ထားလျှင်

ထက်ထက်ဝင်းခြင်းပင် ဦးခေါင်း၏ဝဲဘက်အခြမ်းကို ထောက်မထားဘဲ လက်ယာလက်က စာအုပ်ထူထူကြီးကို စားပွဲပေါ်မှာဖွင့်လှောင်ထားဖိကိုင်ထားပြီး စာကိုသာ သဲကြီးမဲကြီးဖတ်လျက်ရှိတော့၏။

“ဘီလပ်ပြန်ကြီးက စာသူရဲပါလား၊ ငါဝင်လာတာကို လုံးဝသိပုံမရဘူး၊ ခုနေ့ သူ့ကျောပြင်ထဲ ဓားနဲ့စိုက်ချလိုက်ရရင်တော့ ကိစ္စပြတ်ပြီ၊ အို ... ကျောပြင်ပေါ်စိုက်ချတာထက် သူ့ရဲ့ လက်ယာဘက်နံတောင်းထဲ ဓားမြှောင်ကိုတစ်ဆုံးထိုးသွင်းလိုက်တာက ပိုကောင်းမယ်”

သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်သားစွာချကာ ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲတိုးလိုက်ပြီး လက်ထဲမှဓားမြှောင်ဖြင့် မင်းခင်နံတောင်းအား အားကုန်ဆောင့်ထိုးထည့်လိုက်တော့၏။

‘စွပ်’

“ဟာ”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ခနဲ တုန်သွားတော့၏။ သူ့ကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက်ကိုမယုံနိုင်အောက်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဓားမြှောင်တစ်ဆုံးဝင်သွားသည့်တိုင် ... မင်းခင်ကတစ်

တစ်ရာညည်းညူခြင်းမပြု ခန္ဓာကိုယ်ကတစ်ချက်မျှပင်တွန့် လှုပ်ခြင်းမရှိ ...

“ဘုရားရေ ... ဒါ ... အရှုပ် ... အရှုပ်ကြီးပါလား”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ သူ့မျက်စိကို သူမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။ သူက လူစင်စစ်ဟုထင်ထားသူမှာ အရှုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်နေပါလား ... သူ့ဘဝတစ်သက်တာဝယ် ဤမျှ လူနှင့်ချွတ်စွပ်တူသောအရှုပ်မျိုးကို လုံးဝမမြင်ဖူးခဲ့။

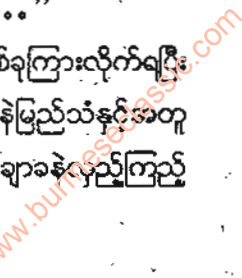
အရွယ်အစား၊ အသားအရောင်၊ မျက်လုံးမျက်ခုံး မျက်တောင်လေးများမှစပြီး လူသားတစ်ဦးနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေသည်မှာ မီးရောင်အောက်၌ တစ်ပေနှစ်ပေအကွာအဝေးမှကြည့်လျှင်ပင် အရှုပ်တစ်ရုပ်ဟု ထင်မှတ်စရာမရှိပေ။

“ဒါ ... ဒါဟာ အရှုပ်ဆိုရင် မင်း ... မင်းခင်က ဘယ်မှာလဲ”

သူ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာထွေးလိုက်မိစဉ် ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

သူ့နောက်ကျောဘက်မှ ရယ်သံတစ်ခုကြားလိုက်ရပြီး စာကြည့်ခန်း၏မျက်နှာကြက်မီးက ချောက်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ဖွင့်သွားတော့ရာ သူလန်ဖျပ်လျက် နောက်သို့ ချာခနဲ ဖြည့်ကြည့်

လိုက်တော့၏။

“ဟိုက် ...”

ရှင်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ချောချောသန်သန်လူရွယ်တစ်ဦးက လက်ယာလက်ထဲ၌ ပစ္စတိုဒန်ရောင်လေးကိုကိုင်ထားရင်း သေနတ်ပြောင်းအား သူ့ရင်ဘက်ဆီသို့ တည့်တည့်ချိန်ထားလေ၏။

“ဟာ ... မပစ် ... မပစ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

သူ ကပျာကယာတောင်းပန်လိုက်ရင်း လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကိုလွှတ်ချလိုက်ကာ လက်တို့ကို ကမန်းကတန်း မြှောက်လိုက်လျက် ပြတ်သားရဲရင့်ဟန်ရှိသည့် လူရွယ်၏မျက်နှာကို အထိတ်တလန့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိန်လင်းသော မီးရောင်အောက်ဝယ် ဖြူဝင်းသော အသားအရေ၊ စူးလက်သောမျက်ဝန်းများရှိသည့်လူရွယ်က နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက် တွန့်ရုံလေးပြီးလျက်မှ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လိုလိမ့်လား။

“ကို ... ကိုမင်းခ ... မပစ် ... မပစ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊

ကျွန် ... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

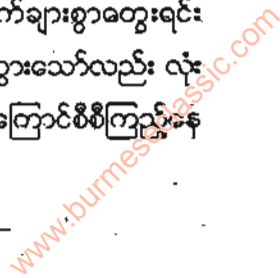
သူ့အသံက ပို၍တုန်ခါသွားစဉ် သေနတ်မောင်းခလုတ်

ဆင်တင်ထားသည့် လူရွယ်၏လက်ယာလက်ညှိုးလေး လှုပ်ခနဲ ဆွေးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိရာ ကြက်သီးဖြန်းခနဲထသွားတော့၏။ သို့သော် ... သူ့စိတ်မှ ကယောင်ချောက်ချားတွေ့ဆင်လိုက်မိခြင်းသာဖြစ်ပြီး သူ့ရှေ့မှလူရွယ်မှာ တုတ်တုတ်မျှဝင်သော် ...။

စာအုပ်ဗီရိုနှစ်လုံးအကြား မီးရောင်အောက်မှလူရွယ်တို့ငေးကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ဝယ် သံသယဝင်လာတော့၏။ ထိုကြောင့် သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လူရွယ်ကို သေသေချာချာ အတံခတ်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါ လူမှ လူအစစ်ပါ။ သူ့ရဲ့ရှင်သွင်က အတော်ပြတ်သားရက်စက်မယ့်ပုံပဲ ... သွေးအေးပြီး စကားပြောရုံတော့ ရတယ်။ သွေးအေးပြီးစကားနည်းသူတွေဟာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူ ... သူ ငါ့ကိုခွင့်မလွှတ်ဘဲ ပစ်ခတ်တော့မယ်ထင်တယ်”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ချောက်ချားစွာတွေ့ရင်း ကြောက်ထားသောလက်နှစ်ဖက်ကို မချရဲဖြစ်သွားသော်လည်း လုံးလုံးလုံးလုံးမှမရှိသည့် လူရွယ်ကို အတန်ကြာကြောင်စိစိကြည့်နေရာ ရင်ဝယ် သံသယပွားလာပြန်၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... သူဟာ လူမဟုတ်ပါဘူး အရုပ်ပါ ဟိုစာကြည့်စားပွဲကလူလိုပဲ အရုပ်ပါ။ ဒါ ... ဒါဆို သူကနံရံက မီးခလုတ်ကိုဘယ်လိုဖွင့်မှာလဲ ... ပြီးတော့သူက စောစောကပဲ တဟားဟားရယ်လိုက်သေးတယ်”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ဝေခွဲမရဖြစ်လာရာမှ သံသယမိုးရွာလာကာ နံဘေးသို့ ဘေးတိုက်ခြေတစ်လှမ်း အရဲစွန်းနိုးရွှေ့လိုက်၏။ သို့သော် ... သူ့ကို သေနတ်ဖြင့်တည့်တည့်ခိုက်ထားခဲ့သည့်လူရွယ်က ပစ်မှတ်၏ရွေ့လျားမှုနောက်သို့ လှည့်ပတ်လိုက်ပါလာခြင်းမရှိ ပကတိ မလှုပ်မယှက်။

“ဟိုက် ... ဒါလည်းအရုပ်ပါပဲလား ... သေလိုက်တော့ကွာ”

သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားသူမှာ အရုပ်မှန်းသိမှ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်က သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ထားရာမှ လိုက်ကာ သက်ပြင်းကြီးကိုမှတ်ထုတ်လိုက်၏။

သို့တိုင် သူ့ရင်ထဲက မအေးသေး။
ပိုလို့ပင် သောကအပူကြီးကာ ချောက်ချား သွားရတော့သည်။

“ငါ့... ငါ့ကို ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်

အရုပ်တွေနဲ့ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ခြောက်လှန့်နေသလိုပဲ။ ဒီ... ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ... ငါ့အတွက်အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ငါ ... ငါ ဒီအိမ်ကြီးထဲက မြန်မြန်ထွက်မှဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ် ... မြန်မြန်ထွက်မှဖြစ်မယ်”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ချောက်ချားထုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ဒရောသောပါးပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည်တွင် အခန်းအပြင်ဘက်ရှိ စကြဲတစ်လျှောက်မှာ စောစောကဆို (Dimlight) မီးလေးတစ်ပွင့်တည်းဖြင့် မှိန်ဖျော့ဖျော့လင်းနေခြင်းမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ စကြဲတစ်လျှောက်လုံးရှိ နံရံမှမီးပွင့်တို့အား ဆုံး လင်းလျက်ရှိတော့၏။

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်သည် မျက်နှာကြက်အပေါက်နှုတ်ရာ နောက်ဘက်ဆုံးအဆောင်ဆီသို့ဦးတည်ပြေးထွက်ခဲ့သော်လည်း အခန်းအပြင်သို့ရောက်သည်တွင် စကြဲ၏အလယ်ခန့်အထောက်၌ ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်တစ်လက်ကိုင်လျက်သား ရပ်နေသည့်လူရွယ်တစ်ဦးကိုတွေ့ရရာ သူ၏ခြေလှမ်းတို့တို့ခနဲ ချစ်ဆိုင်သွားရတော့၏။

“ဟာ ... သူကရော ... လူလား ... အရုပ်လား”
သူနှင့်နှစ်လံခန့်သာကွာဝေးတော့သော ငှက်ကြီးတောင်

မားနှင့်လူရွယ်ကို လူလား၊ အရပ်လားဟု မဝေခွဲတတ်တော့
ထိုလူရွယ်၏သန့်ပြန်ချောမောသောရုပ်သဏ္ဍာန်က စကြာခန်းထဲမှ လူ
ရွယ်နှစ်ယောက်နှင့် လုံးတူ၊ ရပ်တူ၊ ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူလျက်ရှိ
ရာ သူသည်လည်း မင်းခကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ မင်းခ
၏ပုံတူအရပ်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ငှက်ကြီးတောင်မားကိုင်စွဲထားသော လူ
ရွယ်မှာ သူ့သွားမည့်လမ်းကို ပိတ်ဆီးလျက်ရှိရာ ... ကြောင်တစ်
ရာမိုးမှောင်မှာ ရှေ့တိုးရခက်နေတော့၏။

အရပ်မဟုတ်ဘဲ လူအစစ်ဖြစ်ခဲ့သော် ခက်ရချည့်ဟုတွေး
ရင်း ချီတံ့ချတံ့ဖြစ်နေရာမှ ရှေ့သို့ဆက်မတိုးဝံ့တော့ရာ နောက်သို့
ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး စကြာ၏ထိပ်မှညွှန်ခန်းမကျယ်ထဲ
ပြေးထွက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခန်းကျယ်ကြီးသို့အရောက်တွင် အောက်ထပ်သို့
ဆင်းသည့်ကျွန်းလှေကားကြီးကိုတွေ့ရာ လှေကားအတိုင်း ဒရော
သောပါးပြေးဆင်းတော့၏။

‘ခုံး .. ခုံး .. ခုံး’

သို့သော် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးသို့အရောက်၌ အောက်
ထပ်မှ လှေကားအတိုင်းတက်လာနေသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် သုံးဦးကို

ဆွေလိုက်ရသည်တွင် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ချောက်ချားသွားတော့
ရာ ...

“ဟိုက်”

ချက်ချင်းချာခနဲလှည့်ကာ လှေကားအတိုင်း အိမ်ပေါ်
ထပ်သို့ပြန်ပြေးတက်ခဲ့တော့၏။

‘ခုံး .. ခုံး .. ခုံး’

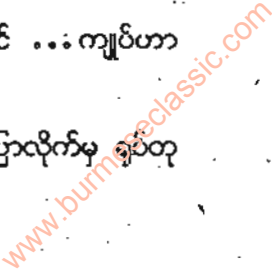
ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ကား ထောက်ချောက်တစ်ခုထဲ
ထဲ ချောင်ပိတ်မိနေသောသားကောင်သဖွယ် ယောက်ယက်
ထဲနေတော့သည်။

သူ လှေကား၏အပေါ်ဆုံးအထပ်သို့ လှမ်းတက်ပြီးသည်
နှင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သီးသန့်ညွှန်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲဝယ် မျက်နှာ
နှင့်ဆိုင်ဆုံလိုက်ရသည်က ငှက်ကြီးတောင်မားရှည်ကို ကိုင်စွဲ
ထားသော မင်းခကိုပဲဖြစ်ပါ၏။

“ဟာ ... သူက စကြာထဲကနေ ဒီ ... ဒီနေရာရောက်
လာလား ... ဒါ ... ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ် ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင် ... ကျုပ်ဟာ
ထဲ ... အရပ်မဟုတ်ဘူး”

မင်းခက လက်ထဲမှမားကိုဝင့်ကာ ပြောလိုက်မှ ရှည်တူ

တောင်ကြား သေချာသွားတော့၏။ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှောင်
သက်ပြင်းခိုက်လိုက်ပြီး ...

“မင်းခ ... မင်း ... ငါ့ကိုဘာခဲတော့နဲ့ မင်းရဲ့ရှင်တ
တွေကို အသုံးပြုပြီးခြိမ်းခြောက်ရတာလဲ”

ဟုခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်ရာ ... ဆွယ်တာအညိုတွေ
ရောင်လက်ရှည်နှင့် ကာကီရောင်သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်ထဲ
ထားသည့် မင်းခက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက် တွန့်ရုံလေးဖြင့်
လိုက်ပြီး မခိုးမခန့်ပြန်ပြောလေသည်။

“သူခိုးက လူမဟစ်ပါနဲ့ ကိုမိုးမှောင် ... ခင်ဗျားကတော့
ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ပိုင်နက်၊ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ထဲကျူးကျော်ဝင်
ရောက်လာရတာလဲ၊ ခင်ဗျားကသူခိုးဆိုတော့ ခိုးဖို့လာတာလဲ
... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ ... မင်း အခုသူခိုးကိုမိနေပြီပဲ၊ မတော်
နပ်ရင် ဂါတ်တိုင်လိုက်မို့ကွ ... ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ရှပ်တုတွေ
နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းက ငါ့ကိုသတ်ဦးမယ်လဲ
... ဟုတ်လား”

မင်းခက ဓားကိုဝင့်ကာမခိုးမခန့်ပြီးလိုက်ပြန်သည်။

“ရှပ်တုတွေနဲ့ ခင်ဗျားကိုလှည့်ဖြားရတာကတော့ ကျုပ်

အင်္ဂလန်မှာနေခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကမ္ဘာကျော်မဒမ်တူးဆော့ဒ်
ရဲ့ မြေးရဲ့မြေး (တွတ်)ဖြစ်တဲ့ ဘားနဒ်တူးဆော့ဒ်ဆီကနေ

ယောင်းရုပ်တုပြုလုပ်တဲ့ပညာကို သင်ကြားခဲ့သမျှ ကျုပ်ရဲ့
အထတ်ပညာကို စမ်းကြည့်တဲ့သဘောပါပဲ၊ ဒါကတော့ တစ်ပိုင်း
ပဲလေ”

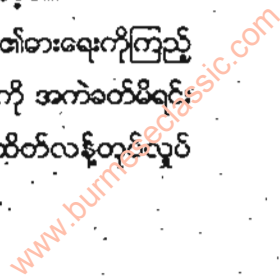
“ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ ... မသတ်ဖို့ဆိုတာက တစ်ပိုင်း”
ထို့နောက် မင်းခသည် ငှက်ကြီးတောင်စားကိုဝင့်လိုက်
ပြီး ...

“ကဲ ... ကိုမိုးမှောင် ... ခင်ဗျား ကျုပ်မေးတဲ့မေးခွန်း
တွေကို မှန်မှန်ဖြေပေတော့ ... မှန်မှန်မဖြေရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ဓား
က ခင်ဗျားရဲ့ဇက်ပေါ် အချိန်မရွေးကျရောက်သွားမယ်နော်”

ဟုပြောလိုက်ကာ ငှက်ကြီးတောင်စားကို လေထဲဝယ်
ဆင်ပိုင်းသဏ္ဍာန်ဝေ့ဝေ့ရင်း ဓားရေးပြလိုက်ရာ ဓားသံ တစ်စီ
တို့သာကြားရပြီး ဓားသွားရာလမ်းကြောင်းကိုမမြင်ရဘဲ အဖြူ
အောင်စက်ပိုင်းသဏ္ဍာန်တို့ကိုသာ တွေ့ရတော့၏။

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှောင် ... မင်းခ၏ဓားရေးကိုကြည့်
လိုက်ရုံဖြင့် မင်းခ ဓားရေးမည်မျှထက်ကြောင်းကို အကဲခတ်မိရင်း

အခြားလက်ဖျားများအေးလောက်အောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်

ဘုရားတော်၏

ထို့နောက် မင်းခက သူ၏စားကို မောင်းကပ်စားကို နှင်ဖြင့် ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ကျုပ်ရဲ့အိမ်၊ ကျုပ်ရဲ့ပိုင်နက်ထဲကျူးကျော်လာတဲ့ ခင်ဗျားဟာ အဘက်ဘက်ကရှုံးနေပြီ၊ ခင်ဗျားကို ပုလိပ်လက်အပ်လို့လည်း ရတယ်၊ သတ်ပစ်လို့လည်း ရတယ်၊ ကျုပ်တော်ကို မှန်အောင်ဖြေရင်တော့ ခင်ဗျားသက်သာမယ်၊ လိမ်ညာဖြေလို့ကတော့ ခင်ဗျားဖက်ပြုတ်ပြီသာမှတ်”

ဟု လွန်စွာတင်းမာပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ငြောလိုက်ရာ ... စာကြည့်ခန်းထဲဝယ် ဓားမြှောင်ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် လက်နက်မဲ့လျက်ရှိရသည့်အပြင် သူ့ထံတွင် ဓားမြှောင်သာမက ငှက်ကြီးတောင်ပင်ရှိစေဦး ... ဓားရေးလွန်စွာကျွမ်းကျင်ပုံရသော မင်းခကို မယှဉ်ပုံသဖြင့် ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြန်ဖြေရှာသည်။

“ကျုပ် ... ကျုပ်သိသမျှပြောပါ့မယ်၊ ဘာမေးမှာထဲမေးပါ”

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျားလိမ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်”

“မ ... မလိမ်ပါဘူး ... မေးပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်နီးပါးလောက်က မန္တလေးမြို့ ဘုရားကြီးအောက်ကျင်းရပ်က နဂါးစံအိမ်ကြီးထဲ ခင်ဗျား ဝင်ပြီးခိုးဖူးထယ်မဟုတ်လား”

မင်းခ၏မေးခွန်းကြောင့် ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ဇေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။

“နဂါးစံအိမ် ... ဟုတ်လား”

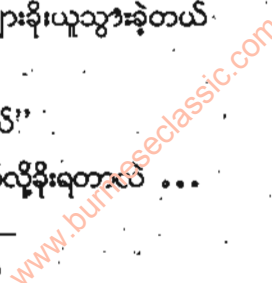
“ဟုတ်တယ် ... နှစ်ဆောင်ပြိုင် ... ဧရာပုံစံပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးပဲ၊ အိမ်အမိုးမှာ စုလစ်မွန်းချွန်ပြာသာဒ်တွေပါတဲ့ အိမ်ကြီးလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ ... မှတ်မိပြီ ... အိမ်အမိုးစွန်းက ဘီလူးပန်းဆွဲနေရာတွေမှာ နဂါးရစ်တွေ ထွင်းထုထားတယ်၊ ဒီနီတောင်တွေရဲ့အလယ်မှာထောင် နဂါးရစ်ခွေပြီး အမောက်ဆောင်နေတဲ့ပုံတွေ ထွင်းထုတပ်ဆင်တဲ့ ရှေးပုံစံအိမ်ကြီး”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီအိမ်ထဲကနေ ဘုရားခန်းကြီးထဲက ချွန်ချည်သုတ်ပန်းအိုးလေးတစ်လုံးကို ခင်ဗျားခိုးယူသွားခဲ့တယ် ဆိုတာဟုတ်လား”

“အဲ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီပန်းအိုးကိုမှ ရွေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ခိုးရတာလဲ ...

ဘယ်သူက ခိုးခိုင်းတာလဲ ... ပန်းအိုးကိုခိုးပြီး ဘယ်သူလက်ထဲ အပ်ရသလဲ”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ခေါင်းကိုကုတ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းကြီးချကာ ...

“အဲ ... အဲဒီပန်းအိုးကိုခိုးဖို့ မန္တလေးဘူတာကြီးနားက လူဝကြီးထမင်းဆိုင်မှာတွေ့ပြီး ရင်းနှီးသွားတဲ့ခရီးသွားမိန်းမနှစ်ယောက်ကခိုင်းလို့ ခိုးရတာပါ။ သူတို့က အဲဒီပန်းအိုးလေးကို ခိုးယူပေးရင် ငွေငါးထောင်ပေးမယ်ဆိုတော့ ငါးထောင်ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ကျုပ်ရဲ့တစ်သက် မြင်တောင်မမြင်ဖူးတဲ့ပိုက်ဆံမို့ ခိုးပေးဖို့တာဝန်ယူခဲ့ပါတယ်။ သူတို့က စရန်အဖြစ် ငွေနှစ်ထောင်ပေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ကလည်း မန္တလေးဈေးချိုထဲမှာ မိန်းမတွေရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုအလစ်သုတ်တဲ့ သူခိုးပါမ္ဘားအဆင့် လောက်ပဲရှိသေးတာကိုး။ ဒီတော့ ငွေငါးထောင်မက်ပြီး အဲဒီစဉ် ရည်သုတ်ပန်းအိုးလေးကိုခိုးပေးလိုက်တယ် ...။

‘တစ်မူးလောက်တောင်မတန်တဲ့ စဉ်ရည်သုတ်ပန်းအိုးလေးကို ငါးထောင်တောင်ပေးတာဆိုတော့ ... ကျုပ်က ‘က’ ပြီး ခိုးပေးလိုက်တာပေါ့။ ပြောရရင် အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းဆရာတစ်ဦးက သူ့ဆေးစမ်းတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ခါးကနေ

ဆိုင်နှစ်ဖက်စလုံး ဒူးဆစ်ကျတဲ့အထိ ကြောင်နက်ရှုပ်တွေကို ဆာရနကွတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ထိုးပေးပြီးစအချိန်ပေါ့ ...။

ဆရာကလည်း သူ့ဆေးအစွမ်းကို စမ်းတဲ့အချိန်၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ရဲ့အစွမ်း ကျုပ်စမ်းသပ်တဲ့အချိန် ... ဘာပြော ဆောင်းမလဲ။ အဲဒီနဂါးစံအိမ်ကြီးထဲကြောင်တစ်ကောင်လို လွှားနဲ့လွှားခနဲဝင်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းထဲက စဉ်ရည်သုတ်အဲဒီပန်းအိုးလေးကို အောင်အောင်မြင်မြင်ကြီးခိုးနိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီတောင် ... အိမ်သားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့တိုးလို့ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုဒူးပျံနဲ့ပစ်တိုက်ပြီး အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးခဲ့ရတယ် ...။

ပန်းအိုးလေးကိုရပြီး နောက်နေ့မနက်စောစောမှာပဲ၊ ကျုပ်ကိုခိုးခိုင်းတဲ့မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားရာ မန္တလေးတောင်ဘက်ကွဲပြီး အိုးလေးကို သူတို့ရဲ့လက်ထဲ အပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကလည်း ကျုပ်ကိုပေးစရာရှိတဲ့ ကျန်ငွေသုံးထောင်ကိုပေးခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီမိန်းမကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် ဘယ်လိုလဲ”

“တစ်ယောက်က အုသက်ဆုံးဆယ်လောက်၊ အသားနီနီ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်၊ သူ့ရဲ့ညာဘက်နှာခေါင်းဝရံ

အောက်နားမှာ မှဲ့တစ်လုံးရှိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ... အ
သက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲရှိပြီး ... အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးသွယ်
သွယ် သူကပီလုတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ခရီးသွားတွေ
တူတယ်။ နာမည်တော့မပြောကြဘူး။ ဘယ်ကလာလို့ဘယ်သွား
မယ်ဆိုတာကိုလည်း မပြောကြဘူး။”

“သူတို့အချင်းချင်းခေါ်တာ၊ ပြောတာရော ခင်ဗျားမကြား
မိဘူးလား။”

“အဲ ... တစ်ယောက်က မမလေးလို့ခေါ်ပြီး ... တစ်
ယောက်က ညီမလို့ပဲခေါ်တယ်”

“သူတို့နဲ့ ခင်ဗျားတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူတို့အချင်းချင်း
အခြားထူးထူးခြားခြား ဘာစကားပြောတာမှ မကြားမိဘူးလား။
ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်က အတန်ကြာခေါင်းကုတ်လိုက်
ပြီးနောက် သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း ... ကြာပြီဆိုတော့ မေ့တော့တော့ပဲ။ အဲ ...
တစ်ခုမှတ်မိတာကတော့ ... နဂါးတော့ပြီးပြီ ဂဠုန်အလှည့်
ဆိုလား ... သူတို့ပြောတာ ကြားမိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ခင်ဗျား သူတို့နဲ့စကားပြော၊ ပစ္စည်းနဲ့
ဖလှယ်ပြီး သူတို့ဘယ်ကိုထွက်သွားကြသလဲ။ သူတို့နဲ့ ပြန်တွေ့

သူ့သေးလား”

“ဘယ်ထွက်သွားသလဲ မသိဘူး။ အမှန်တော့ အဲဒီတုန်း
သူတို့က တောင်ပေါ်မှာနေရစ်ခဲ့ကြတာ။ သူတို့က ကျွပ်ကို
တောင်ပေါ်က အရင်ပြန်ဆင်းခိုင်းလို့ ကျွပ်ပြန်ဆင်းခဲ့ရတာ။ အဲ
နောက်ဖိုင်း သူတို့နဲ့လုံးဝပြန်မတွေ့ရတော့တာ ဒီနေ့အထိပါပဲ”

ထို့နောက် မင်းခသည် ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်၏ရှုပ်သွင်ကို
သူ့ပြောခိုင်းပြီး ပန်းချီပုံကြမ်းရေးဆွဲယူလိုက်ပြီးမှ ...

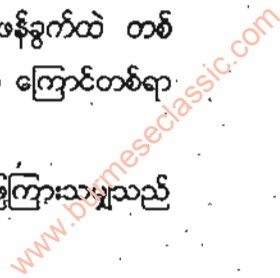
“ခင်ဗျား အခုပြောတာတွေအမှန်ပဲနော်။ လိမ်ညာပြော
မဟုတ်ပါဘူးလို့ သစ္စာရေသောက်ရဲသလား။”

“အ ... အမှန်တွေပြောတာပါ။ တစ်ခုမှ ညာတာမပါ
သစ္စာရေလည်း သောက်ရဲပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို ဟောဒီရေကို သစ္စာဆိုပြီး
တက်ပေတော့”

မင်းခက ဧည့်ခန်းမကြီး၏နံရံများရှိ ဗီရိုပုလေးပေါ်တင်
သော ဖန်ရေတကောင်းထဲမှရေကို အဖုံးဖန်ခွက်ထဲ တစ်
ကျော်ကျော်ခန့်လောင်းထည့်ပြီး “နီခွက်ကို ကြောင်တစ်ရာ
တောင်၏လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ ... သစ္စာဆို ... ကျွန်ုပ် ယခုဖြေကြားသမျှသည်

အားလုံးအမှန်သစ္စာချည်းဖြစ်ပါသည်။ သစ္စာပျက်ယွင်းကာ လိမ္မာထွက်ဆိုမိပါက သစ္စာရေရှားပြီး ဒုက္ခကြီးစွာရောက်ရပါစေသော လို့ ... ဆိုပေဟော့”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ကား မင်းခညွန်ကြားသည်အတိုင်း ... သစ္စာကို သုံးကြိမ်သုံးလီဆိုပြီးနောက် ဖန်ခွက်ထဲ ရေကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်လေတော့၏။

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျားဟာ မေးသမျှ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေတဲ့အတွက် ဟောဒီအိတ်နဲ့ အိတ်ထဲကပစ္စည်းတွေကို လာဘ်အဖြစ်ပေးလိုက်မယ်။ ခင်ဗျား အောက်ထပ်ကအိမ်ထဲ တံခါးချက်တွေကိုဖြုတ်ပြီး ထွက်သွားပေတော့၊ ဒီအိတ်ထဲ ငွေသားနှစ်ထောင်နဲ့ အဝတ်အစားအသစ် သုံးစုံပါတယ်”

ဟုပြောကာ ဆက်တီခုံတစ်လုံးပေါ်တင်ထားသည့် အဆောင်အိတ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

“ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ကျေးဇူးတင်လို့တာ”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်သည် မင်းခက သူ့ကိုယ်လည်းမသတ်၊ ဂါတ်တဲပို့ပြီး အမှုဖွင့်ခြင်းလည်းမပြုသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားရှာတော့၏။

“ကဲ ... ခင်ဗျားသွားတော့၊ သွားရင်ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံ ဆက်က သွားနော်”

“ကောင်းပါပြီ”

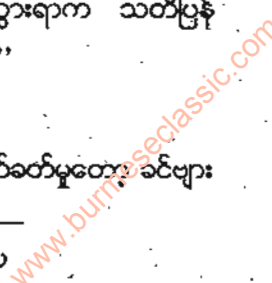
ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ အသတ်ခံရမည့်ဘေး၊ ဓားခုတ်ခံရမည့်ဘေး၊ ထောင်ကျရမည့်ဘေးတို့မှ လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာလျက်ရှိကာ ... မင်းခပေးသည့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ... ဝမ်းသာအယ်လဲကောက်လွယ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် လှေကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားတော့၏။

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင် ပထမဆုံးလှေကားထစ်အပေါ် နှင်းလိုက်ချိန်၌ မင်းခက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုမိုးမှောင် ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်အသိပေးဖို့ နေ့သွားတာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ခင်ဗျား နဂါးစံအိမ်ထဲ ဝင်မိုးပြီးပြန်အထွက်မှာ ခင်ဗျားခူးနဲ့ပစ်တိုက်တာခံခဲ့ရတဲ့ အဘိုးအိုဟာ ပက်လက်လန်ပစ်လဲကျသတိလစ်သွားရာက သတိပြန် ထည်မလာဘဲ အသက်ပါ ပါသွားခဲ့တယ်”

“ဟင်”

“အဲဒီအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ပြစ်ဒဏ်ခတ်မှုတော့ ခင်ဗျား

ခံရလိမ့်မယ်”

မင်းခအား လည်ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည့် ကြောင်တစ်
ရာမိုးမှောင်မှာ မင်းခ၏အေးစက်စက်အကြည့်နှင့် ပြတ်သားသော
စကားသံတို့ကြောင့် ကျောရိုးထဲစိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် ဘာမှ
ပြန်မပြောဘဲ လှေကားအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းသွားတော့၏။

မင်းခက လှေကားအတိုင်းလိုက်ဆင်းလာပြီး ... အိမ်
ရှေ့တံခါးမဲကြီး၏ချက်များကိုဖြုတ်ကာ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်
အိမ်ထဲမှထွက်သွားသည်နှင့် ညွှော်ခန်းရှိ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို
ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ နံပါတ်တစ်ခုကိုလှည့်လိုက်တော့၏။

“ဟဲ့လို ဗဟန်းဂါတ်ကလား”

“သတင်းတစ်ခုပေးချင်လို့ပါ ... ပတ်ကလိန်းလမ်း
(ယခု ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်း) ဘက်ကနေ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံကို
ဦးတည်ပြီး သူ့ခိုးတစ်ဦးလာနေပါတယ်။ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ
ပါ။ သူဟာ နာမည်ကျော်သူခိုး ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင် ဖြစ်ပါ
တယ်”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ခရီးဆောင်အိတ်ကို လွယ်
ပတ်ကလိန်းလမ်းအတိုင်း ကုက္ကိုင်းဘက်သို့ခပ်သုတ်သုတ်
ဆွဲကာလာနေသည်။

လမ်းဓာတ်မီးတိုင်များ၏အလင်းနှင့် ပြည့်ရွန်းစပြုသော
အလင်းအလင်းတို့ကြောင့် ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံသို့ရောက်လုလုဝယ်
ဆွဲခပ်ဝေးဝေးမှလာနေသော ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့၏ စက်ဘီးဟို
တို့ လှမ်းမြင်လိုက်ရာ လမ်းနံဘေးရှိကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်၏

ထပ်နှစ်နောက်သို့ ပြေးဝင်ပုန်းရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် ခေါင်း
ထာ ခိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခြေလှမ်းယိုင်သွား၏။

“ဟာ ... ငါ ... ငါ ... ဘာဖြစ်ပါလိမ့်”

ထိုစဉ် ပုလိပ်တစ်ဖွဲ့ဝင်များထံမှ စူးရှသောလက်နှိပ်
ဓာတ်မီးရောင်က သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖွေးထင်းစွာကျရောက်လို့ထင်
ပြီး ...

“ဟေ့ ... မိုးမှောင် ... မပြေးနဲ့”

“ဟိုက် ... ငါမှန်း ပတ္တရောင်ပုလိပ်တွေ သိနေ
လား”

သူ အံ့သြစိတ်နှင့်အတူချောက်ချားသွားပြီး ... ကုတ္တီ
ပင်ကြီးအောက်မှ ချုံတစ်ခုထဲတိုးရန် နောက်ထပ်ခြေလှမ်းတစ်
လှမ်းထပ်လှမ်းလိုက်စဉ် တစ်ကိုယ်လုံးလေးလံလာပြီး ခေါင်းထာ
ချာချာလည်ပွားသွားလျက် ရင်ဘတ်ထဲမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် နှုတ်
အောင့်နှာကျင်လာတော့၏။

“အ ... အာ ... ငါ ... ငါ ... ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်”

ပုလိပ်တစ်ဖွဲ့ဝင်များ သူ့အနီးသို့ရောက်လာချိန်မှာတော့
နဖူးမှချွေးတို့ စို့လာကာ ဒူးများညွတ်ကျလျက် မြက်ခြောက်ထင်
များပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားပါတော့၏။

ပုလိပ်စာသင်တစ်ဦးက စက်ဘီးပေါ်မှဆင်းပြီး စက်ဘီး
တိုလမ်းနံဘေးတွင် ဒေါက်ထောက်ရပ်လိုက်ကာ လဲကျနေသူ
ထံပြေးလာလျက် အသေအချာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

“အိုး ... အိုး ... နဂါး ... နဂါး”

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်မှာ ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်
ပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

ထိုနောက် ပုလိပ်စာသင်မှာ မျက်လုံးဖြူးသွားပြီး ပုလိပ်
အရာရှိဝန်ထောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်၏။

“အိုင်ပီ ... ဒီကောင် အသက်မရှိတော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

အမှတ်တံဆိပ်

လွန်စွာလူသူစည်ကားလျက်ရှိသော ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးကြီးအတွင်းရှိ ရွှေဆိုင်တန်းဘက်မှ 'ဩဘာနိမိတ်' ရွှေဆိုင်၌ ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ရည်၊ အသားလတ်လတ်၊ ပုပုပ်ပုပ်၊ အသက်အားဖြင့်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည့် မလှမြိုင်ဟူသော အမျိုးသမီးသည် ... အတွင်းခံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စက္ကူဖြင့်လုံးထုပ်ထားသော အထုပ်ငယ်ကို ထုတ်ကာ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် ယခင်ခံ အသားညှိချောလုံးကြီးပေါက်လှ မစိမ်းညို၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

မစိမ်းညိုကလည်း စက္ကူထုပ်ကိုဖြတ်ကြည့်ရာ ရွှေကြယ်သီးတစ်စုံကို တွေ့လေ၏။

မစိမ်းညိုက ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဒါလည်း မမြိုင်ရဲ့အဘွား အမွေပေးခဲ့တာပဲလား”

ဟုမေးလိုက်ပြီးလျှင် ဆိုင်မှအကူကောင်မလေးအား လှေ့မြိုင်အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့်မှန်သွားယူရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

မလှမြိုင်သည်ကား လွန်ခဲ့သောတစ်လခန့်မှစ၍ သူ့ဆိုင်သို့သာ ရွှေတိုရွှေစလေးများ လာရောင်းလေ့ရှိခဲ့ရာ ဖောက်သည်ဖြစ်လာပြီး ယခု ရှစ်ကြိမ်မြောက်လာရောင်းခြင်းဖြစ်လေ၏။ ထာရောင်းသမျှရွှေတိုရွှေစတို့မှာ ရှေးပန်းထိမ်လက်ရာ ရွှေကြယ်သီး၊ ရွှေလက်စွပ်၊ ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေဘီးစသည်တို့သာ ဖြစ်လေ၏။

မလှမြိုင်မှာ ကြည့်မြင်တိုင်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အေးရွာမှာနေသူဖြစ်ပြီး အေးရွာရှိဆန်စက်တွင် စပါးသယ်သူလေးဖြစ်၍ ကလေးနှစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်မလေးဖြစ်ကာ ဘခင်အကြီးကိုရာ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးသူလေး ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

မလှမြိုင်၏ဘိုးဘွားတို့မှာ လယ်ပိုင်ရှင်များဖြစ်ခဲ့ပြီး မလှမြိုင်အတွက် ရွှေတိုရွှေစအချို့ကို အမွေအဖြစ်ထားရစ်ခဲ့လေ၏။ ဘိုးဘွားတို့ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သူမလှမြိုင်၏ အဖေမောင်နှစ်ဦးသုံးဖြန်းမှုကြောင့် လယ်ပုံယာမဲ့ဖြစ်ကာ မလှမြိုင်တို့မှာ ဆင်းရဲခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ အရက်ချိုး၊ ဖဲချိုး ဦးလေးနှစ်ဦးရော၊ မိခင်ကြီးပါဆုံးပါးသွားသည့်အပြင် လင်ဖြစ်သူကပါ ပစ်သွားသဖြင့် မလှမြိုင်မှာ ဘဝကို ဖြစ်သလိုရုန်းကန်ရင်းရပ်တည်ခဲ့ရာမှ ... ဘခင်အိုကြီး မမာမကျန်းဖြစ်လာသည်တွင် ဆေးကုသရန်စရိတ်အဖြစ် ဘိုးဘွားအမွေအနှစ် ရွှေတိုရွှေစလေးများကို ထုတ်ရောင်းနေရခြင်းဖြစ်လေ၏။

မစိမ်းညိုမှာ မလှမြိုင်ပြောပြထားသဖြင့် မလှမြိုင်၏ ဘဝကိုသိထားရသော်လည်း သူမကမူ အရောင်းအဝယ်သမားလောဘသားပီပီ မလှမြိုင်၏ဘဝကို စိတ်မဝင်စားဘဲ မလှမြိုင်လာရောင်းလေ့ရှိသော ရွှေတိုရွှေစများကိုသာ စိတ်ဝင်စားလေ၏။ ရွှေအကြောင်း လုံးဝနားမလည်သော ထုံထုံအအမလှမြိုင်ထံမှ ရွှေဝယ်ရသည်ကို မစိမ်းညို လွန်စွာသဘောကျလေ၏။ ရွှေကို မစိမ်းညိုကြိုက်သလို ချိန်၊ အလျော့တွက်ကို ကြိုက်သလို

တတ်မှတ်၊ ဈေးကိုကြိုက်သလိုဖြတ် ... မလှမြိုင်က စောဒေက နှစ်ဝမတက်ဘဲ ရှောရှူစွာလက်ခံသည်ချည်းဖြစ်ရာ မစိမ်းညိုမှာ နှိပ်ကြိုင်းတုတ်ဖြစ်လျက်ရှိတော့၏။

“လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ဦး မမြိုင် ... ကျွန်မ ချွေချိန်လိုက်မယ်နော်”

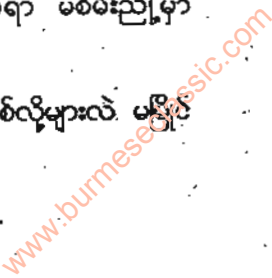
“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်မစိမ်းညိုရဲ့”

ဆိုင်အကူကောင်မလေးလှလှသွယ် ဈေးထဲရှိ ကာကာချိုင်းမှဝယ်ယူလာသည့် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်ချင်းမော့ရာမှ ရွှေချိန်နေသောမစိမ်းညိုကို ရွှင်လန်းနေသည့်မျက်နှာဖြင့် မလှမြိုင်က မော့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဪ ... အစ်မစိမ်းညိုကို ပြောရဦးမယ်သိလား ... ဒီတစ်ခါရောင်းပြီးရင် ကျွန်မတော့ အဘွားရဲ့လက်ငုတ်လက်လေးတွေကို နောက်တစ်ခါလာရောင်းဖို့ မလိုတော့ဘူး အစ်မစိမ်းညိုရေ”

ဟု ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မစိမ်းညိုမှာ အားသင့်သွားတော့၏။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... ဘာဖြစ်လို့များလဲ မမြိုင်

“ဟင်း ဟင်း ... လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ကျွန်
အလုပ်လုပ်တဲ့ဆန်စက်က တာလီစာရေးကိုသိန်းဆောင်နဲ့ ကျွန်
လက်ထပ်တော့မှာမို့ အစ်မစိမ်းညိုရဲ့”

“ဟင် ... တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တာတော့ပြောမနေနဲ့၊ ဆရာ
လေးနေလစကြာရဲ့အစွမ်းကြောင့် ကျွန်မတော့ စိုက်ကော်လို့ချုံ
ရောက်ရတော့မှာ အစ်မစိမ်းညိုရဲ့၊ အစ်ကိုသိန်းဆောင်က
အသောက်အစားမရှိတဲ့ လူပျိုကြီး၊ ရိုးတာလည်း လွန်စေ
ဒါပေမဲ့ သူက အညာသား ... တစ်နယ်တစ်ကျေးကနေ တ
ယောက်တည်းလာအလုပ်လုပ်တာဆိုတော့ ဆန်စက်နဲ့နီး
ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲ ထမင်းလပေးစားတယ်လေ”

“ဪ”

“အစ်ကိုသိန်းဆောင်က စုမိဆောင်းမိတဲ့ လူပျိုကြီး
တော့ ရွာရဲ့ကာလသမီးတွေက ချိတ်တိတ်တိတ်ဖြစ်နေကြ
ပေါ့၊ ဟင်း ဟင်း ... ကျွန်မကတော့ ကလေးနှစ်ယောက်အ
တစ်ခုလုပ်ဆိုတော့ သူ့ကိုမမှန်းရဲပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရွာ
လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်က ဆရာလေးနေလစကြာ ရောက်
တော့ ကျွန်မက အိမ်ကိုပင့်ပြီးပေးဒင်မေးမိတယ် အစ်မစိမ်း

ရဲ့”

“ဪ ... သူက ပေးဒင်ဆရာလား”

ပေးဒင်ဆိုသဖြင့် မစိမ်းညိုစိတ်ဝင်စားသွားပြီး ရွှေချိန်
ခြင်းကိုရပ်ကာ မလှမြိုင်ကိုကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်မစိမ်းညိုရဲ့၊ ပေးဒင်ဆရာမှ အင်မ

ထန် မှန်တဲ့ပေးဒင်ဆရာ ... သိလား၊ ဆရာလေးနေလစကြာက
ကျွန်မကိုဘယ်လိုဟောသလဲဆိုတော့ ဇာတာရှင်ဟာတဲ့ အိမ်
ထောင်ဖက်မှားပြီး စနေသားနဲ့ယူမိလို့ စနေဟာမိတ်ပျက်ပြိုဟိဖြစ်
နေတာနဲ့ အိမ်ထောင်ကွဲရတာတဲ့ ...။

ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မဟာ ခုတော့ မွေးလလွန်ခဲ့ပြီမို့ ဘာတဲ့

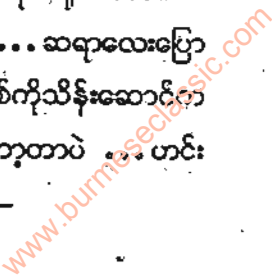
အဲ ... လာဘ်ကြီးခွင်မှာရောက်နေလို့ ဇာတာစန်းလက်တွေ
ထက်မှာတဲ့ဆိုပြီး ယတြာလုပ်ခိုင်းတာပဲအစ်မစိမ်းညိုရေ ...။

ယတြာကလည်း ဘာမှမခက်ဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း မကုန်

ဘူး၊ သပြေခက်သက်စေ့ အိမ်ကဘုရားမှာလှူပြီး သူပေးတဲ့
အင်းချပ်လေးကို ကိုယ်နဲ့မကွာဆောင်ထားလိုက်ရုံပဲ ...။

ခုနှစ်ရက်အတွင်း ထူးခြားမယ်တဲ့ ... ဆရာလေးပြော

တဲ့အတိုင်းပဲ ခုနှစ်ရက်မပြည့်ခင်မှာပဲ အစ်ကိုသိန်းဆောင်က
ကျွန်မကိုလက်ထပ်ယူပါရစေဆိုပြီး ပြောတော့တာပဲ ... ဟင်း

ဟင်း”

မစိမ်းညိုမှာ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးပြူးလျက် ရှိသည်။

“သူက ကျွန်မရဲ့ဘဝကို သနားသလို ... ကျွန်မရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိလို့ပါတဲ့။ ဒါနဲ့ အဖေ့ကိုပါ စက်ရုံကမန်နေဂျာကြီးကတစ်ဆင့် နားဖောက်ခိုင်းပြီး လာမယ့်တနင်္ဂနွေကျရင် ရွာလူကြီးတွေရှေ့မှာ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ် ပြီးပြီအစ်မစိမ်းညိုရဲ့ ...။

ဟင်း ဟင်း ... ဒါကြောင့် အစ်ကိုသိန်းဆောင်နဲ့ လက် ထပ်ပြီးရင် ငွေရေးကြေးရေးလည်းအဆင်ပြေတော့မှာမို့ နောက်ဆို အဘွားရဲ့အမွေအနှစ်ရွှေထည်ပစ္စည်းလေးတွေ လာရောင်းဖို့ လိုတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ပြောရတာ အစ်မစိမ်းညိုရဲ့”

“ဝမ်းသာပါတယ်မမြိုင်ရယ်၊ မမြိုင်တို့ကံဇာတာတက် တာက အံ့စရာပဲနော်”

“အိုး ... ကျွန်မရဲ့ကံဇာတာက အံ့စရာမဟုတ်ဘူး ... ဆရာလေးရဲ့ပညာကသာ အံ့ဩစရာအစ်မစိမ်းညိုရဲ့၊ သူ့ရဲ့ ဟောချက်တွေက တအားမှန်သလို သူပေးတဲ့ယတြာတွေက လည်း ကောင်းမှကောင်း၊ ထိမှထိပဲ၊ အထူးသဖြင့် ဇာတာရှင်ရဲ့

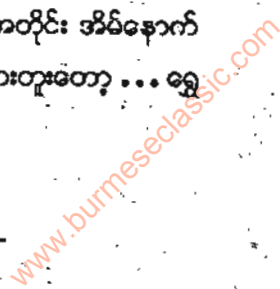
ဆက်ရောက်မဟာဘုတ်တိုင်ထူပြီး သူချပေးတဲ့အင်းတွေက သိပ် စွမ်းတာ အစ်မစိမ်းညိုရဲ့၊ ဘာတဲ့ ... ဆရာလေးရဲ့အင်းတွေက ဆန်းအင်းဆိုလားပဲ”

“ကံနိုးအင်း ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်မစိမ်းညိုရဲ့၊ ၎င်းနေတဲ့ တစ်ခုခု အမှောင်ပယောဂက ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ကံကို နိုးဆွဖော်ထုတ်ပေးတဲ့ အင်းဆိုလားပဲ ... အစွမ်းကတော့ ထက်မှထက်ပဲ၊ ရွာမှာဆို ဆီဆရာလေးနေလစကြာဟာ အရမ်းကိုနာမည်ကြီးနေတာ အစ်မစိမ်းညိုရဲ့ ...။

ရွာတောင်ပိုင်းက မုဆိုးမဒေါ်ဝါနဆို သူ့ရဲ့ယောက်ျား ဦးဘရီမသေခင်က မြှုပ်သွားတဲ့ရွှေသေတ္တာလေးကို ဘယ် ဘာရာမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတာ၊ ဆရာလေးနေလစကြာကို အိမ် နီးခြားလည်းမေးလိုက်ရော ဆရာလေးကတွက်ချက်ပြီး ... ဆီရွှေသေတ္တာလေး ဘယ်အရပ်ထောင့်၊ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ် ဆိုတာ တန်းပြောတာပဲ၊ ဆရာလေးပြောတဲ့အတိုင်း အိမ်နောက် ခက် မြစ်အစပ်နားကနေပင်တွေကြားမှာ သွားတူးတော့ ... ရွှေ သေတ္တာရသွားတယ်လေ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လှချည်လား”

“ဟုတ်တာတော့ ပြောမနေနဲ့ အစ်မစိမ်းညိုရေ ...
ဟုတ် ဟုတ် ... ဟုတ် ဟုတ်နဲ့နေသေး ... ဟင်း ဟင်း”

“အင်း ... မမြိုင်အညွန့်ကောင်းတာနဲ့ ကျွန်မတောင်
ရှင်ဆရာလေးကို စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“စိတ်ဝင်စားရင်လည်း မြန်မြန်ဝင်စား အစ်မစိမ်းညိုရေ
... ဆရာလေးက လာမယ့်လပြည့်ကျော်ရင် ကျွန်မတို့ရွာမှာ
အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်ပြီမို့ တွဲတေးတောကြီးတန်းဘက်ကို ကြွတော့မှာ
တဲ့”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အဲဒီဆရာလေး တခြား
မကြွခင် ကျွန်မမေးချင်တယ်မမြိုင်ရယ် ... ဆရာလေးကို ရှင်ထံ
ရွာမှာ လိုက်တွေ့ရမလား”

မလှမြိုင်မှာ ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ရွာမှာဆို ဆရာလေးနားမှာ လူတွေတရုန်းရုန်းနဲ့ အစ်
မစိမ်းညိုရေ၊ အေးအေးဆေးဆေးမေးရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီထံ
လုပ်ပါလား ... အစ်မစိမ်းညိုရေ အိမ်လိပ်စာပေးလိုက် ...
လာမယ့်လပြည့် ဈေးပိတ်တဲ့နေ့မှာ ဆရာလေးကို ကျွန်မထင်
မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစိမ်းညိုမှာ လွန်စွာသဘောကျနေ

တော့၏။

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ ... အိမ်မှာဆိုတော့ အေး
အေးဆေးဆေးမေးလို့ရတာပေါ့၊ နေဦး ... လိပ်စာရေးပေး
လိုက်မယ်နော်၊ မနက်ပိုင်းလာခဲ့ရင် ပိုကောင်းတယ်၊ မွန်းလွဲပိုင်း
ဆို အပုပ်ချိန်ဖြစ်သွားမှာ ကျွန်မတော့ ဗေဒင်မေးတိုင်း အပုပ်ချိန်
တို့ ရှောင်တယ်”

“စိတ်ချပါ အစ်မစိမ်းညိုရေ ... ဆရာလေးကလည်း
အပုပ်ချိန်ဆို ဗေဒင်ဘယ်တော့မှမဟောဘူး၊ ပြီးတော့ ဆရာ
လေးရဲ့ပညာအစွမ်းထက်ပုံများ ပြောရဦးမယ်”

“အင်း ... ဆိုပါဦး”
သို့ဖြင့် ဗေဒင်ဆိုလျှင်ဝါသနာကြီးတတ်သော မိန်းမ
သားများပီပီ ရွှေအရောင်းအဝယ်အကြောင်းကို ရှေ့တန်းမတင်
ဖြစ်ဘဲ ဗေဒင်အကြောင်းသာ ရေပက်မဝင်စတမ်း ပြောဆိုနေကြ
သိတော့သတည်း ...။

www.burmeseclassic.com

မဂုဏ်ကျွန်းမြေနှင်း

နေခြည်ဖြာလျက်ရှိသော နံနက်ခင်းဝယ် ... မြင်းလှည်း
တစ်စီးသည် ကြည့်မြင်တိုင် နတ်စင်လမ်းထဲသို့ မြင်းခွာချက်
မှန်မှန်ဖြင့် ဝင်လာရာမှ ခြံဝင်းကျယ်တစ်ခု၏ရှေ့၌ ရပ်တန့်
သွားလေ၏။

အုတ်တံတိုင်းပတ်လည်ကာရံထားသည့် ခြံကြီး၏ခြံရှေ့
တံခါးမှာ စေ့ရုံစေ့ထားသဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဦးဆုံးဆင်းလာ
သောမလှမြိုင်က ခြံအတွင်းမှ အုတ်ခံနှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး
ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့

လေ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ နောက်ထပ်ဆင်းလာသူက အသက်
သုံးဆယ်ခန့်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်တောင့်
တောင့်၊ အသားအရေဖြူဖြူဝင်းဝင်းနှင့် မြန်မာဆန်ဆန်
သျှောင်ဟစောင်းထုံးထားသူဖြစ်၏။ ထိုသူက ယောဂီရောင်အင်္ကျီ
ထက်ရှည်၊ ယောဂီရောင်ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းပုဆိုးနှင့် ရှမ်းလွယ်အိတ်
ထစ်လုံးကို လွယ်ထားလေ၏။

“အစ်မစိမ်းညို ... အစ်မစိမ်းညို။”

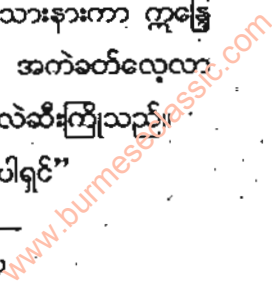
အိမ်ရှေ့မှမလှမြိုင်၏ခေါ်သံကြောင့် မစိမ်းညိုနှင့် လှလှ
သွယ်တို့က အိမ်အတွင်းဘက်ပိုင်းမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာ
ကြ၏။

“ဟော ... မမြိုင် ... ဆရာရောပါလား။”

“ပါတယ် အစ်မစိမ်းညိုရေ ... ဆရာလေးကို ပင့်လာ
ခဲ့ပြီ။”

ဆရာလေးနေလစကြာ၏ သန့်ပြန့်သားနားကာ ဣန္ဒြေ
ရှည်ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ရုပ်သွင်ကို အကဲခတ်လေ့လာ
ကြည့်လိုက်ရင်းမှ မစိမ်းညိုက ပျာပျာသလဲဆီးကြိုသည်။

“ဆရာလေး ... ကြပါ ... ကြပါရှင်။”

မစိမ်းညိုက မလှမြိုင်နှင့် ဆရာလေးနေလစကြာတို့ကို ဦးစွာ ညှဉ်ခန်းထဲရှိ ကျွန်းဆက်တီခုံများ၌ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။

“ဆရာလေး ... ထိုင်ပါ၊ မမြိုင် ... ထိုင်၊ အိမ်ကို တော်တော်ရှာရသေးသလား”

“မရှာရပါဘူး အစ်မစိမ်းညိုရယ်၊ မြင်းလှည်းသမားက အစ်မစိမ်းညိုကို ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ။ ဈေးထဲမှာ အစ်မရဲ့ ရွှေဆိုင်က နာမည်ကြီးမဟုတ်လား ... ဟင်း ဟင်း”

ဆရာလေးနေလစကြာက ကျွန်းဆက်တီခုံပေါ်မှာ ခြေနှစ်ချောင်းကိုချိတ်ကာ ဣန္ဒြေကြီးစွာထိုင်လိုက်ရင်းမှ မစိမ်းညိုကို စူးလက်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“မစိမ်းညိုနော်”

ဟု ဩဇာသံပြည့်ဝသောအသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒီနာမည်ဟာ မူလနာမမဟုတ်ဘူး ... ဒီအရပ်ကို ပြောင်းရွှေ့အခြေချလာမှ ပြောင်းထားတဲ့နာမည်ဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျားဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခြေမွှေးမီးမလောင်၊ လက်

မွှေးမီးမလောင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်ရမယ်’ ဆရာလေးနေလစကြာ၏ စတွေ့တွေ့ချင်းမဟာကွက်

ထင် မစိမ်းညိုကိုမျက်လုံးပြူးသွားစေ၏။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလေး”

“ဟင်းဟင်း ... ကျွန်မတို့ဆရာလေးကဟောလိုက်ရင်

အဲဒါ ဒေါက်ခနဲပဲနော် ... မစ်တိုင်းမလွဲဘဲ ... ဟင်း ဟင်း”

“အင်း ... မမြိုင်ညွှန်းသလောက် ဆရာလေးက

ဟုတ်ပါပေရဲ့ရှင် ... ဆက်ဟောပါဦး ဆရာလေး”

ဆရာလေးနေလစကြာက နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်

သွားရုံလေးပြုံးလိုက်ပြီး လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့်ကာပြလိုက်ကာ

“အခုဟာက ဟောတာမဟုတ်ဘူး ... ဇာတာခွင်ရဲ့

ဟောဘုတ်၊ သက်ရောက်မဟာဘုတ်တိုင်တွေထူပြီးမှ ကျ

နဟောတာဖြစ်တယ် ... အဲဒီလို တကယ်တမ်းဟောတဲ့

ကျွန်တို့ ဘုရားခန်းကဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဘုရားရှင်ကို ကျွန်တော်

အားထုပြီးမှ ဟောလေ့ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ...

“အို ... ဟုတ်လား ... မမြိုင်က ပြောမထားဘူး၊

အဲဒါလိုက်တာဆရာလေးရယ်၊ ဘုရားခန်းက အိမ်ခေါ်ပေါ်ထပ်

မှာပါ ... အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ကြွပါရှင်”

ဟု မစိမ်းညိုက ဖျာပျာသလဲပြောကာ ဆက်တီခုံပေါ်
ဦးစွာထလေ၏။ မလှမြိုင်လည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ...

“ကဲ အစ်မစိမ်းညိုရေ ... ဆရာလေးကိုအိမ်တိုင်ရာ
ရောက် လိုက်ပို့ပြီးပြီနော် ... ကျွန်မကိုတော့ ပြန်ခွင့်ပြုပြီး
ကျွန်မရဲ့လက်ထပ်ပွဲအတွက် စမ်းချောင်းဘက်မှာနေတဲ့ ဘကြီး
တစ်ယောက်ကို သွားဖိတ်ရဦးမယ်”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေ၏။

“ဪ ... မမြိုင်က ပြန်မှာလား ... အေး ... အေး
ကျေးဇူးပါပဲ မမြိုင်ရယ်”

လှေမြိုင်ပြန်သွားပြီးနောက် ... မစိမ်းညိုက ဆရာ
လေးနေလစကြာကို အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပင့်သွားတော့၏။

မစိမ်းညိုမှာ ဤပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်စံအိမ်ကြီးဝယ် ...
ဆိုင်အကူကောင်မလေးလှလှသွယ်နှင့် နှစ်ဦးတည်းနေသူဖြစ်၏။
လှလှသွယ်မှာ ရွှေဆိုင်၌ကူညီလုပ်ကိုင်သလို အိမ်၌ပါ ကူညီ
လုပ်ကိုင်ရပြီး လစာကောင်းကောင်းပေးထားချေ၏။ မစိမ်းညို
က ဘုရားခန်းရှေ့မှ သံဘာဂျာတံခါးကိုသော့ဖွင့်ကာ ...

“လှသွယ် ... ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဖျာခင်းလိုက်”

ဟု လှလှသွယ်ကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

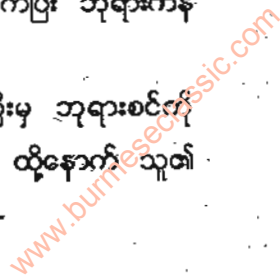
“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

ဆရာလေးနေလစကြာက ဘုရားခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်
လွယ်အိတ်ထဲမှ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး သစ်
တီးခြစ်ဖြင့်ခြစ်ကာ ဖယောင်းတိုင်ကိုထွန်းလိုက်၏။

သူက ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကို ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့
သို့ စိုက်ထူလိုက်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာပွစိပွစိခွတ်ရင်း
ဘုရားစင်ကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ လေးပေအကျယ်
လေးပေအမြင့်ခန့်ရှိသော ဘုရားစင်ကြီး၏အလယ်တွင် မှန်
ကျောင်းဆောင်နှင့်ကြေးဆင်းတုတော်ကို ဖူးတွေ့ရပြီး ...
ကျောင်းဆောင်ရှေ့ရှိ ဘုရားပန်းများဝေဆာစွာထိုးထားသည့်
ပန်းအိုးသုံးလုံး၏အကြား၌ စဉ်ရည်သုတ်ပန်းအိုးလေးတစ်လုံး
တို့တွေ့ရရာ မျက်ခုံးတို့ပင့်သွားမိတော့၏။

သို့သော် သူသည် ထိုစဉ်ရည်သုတ်ပန်းအိုးလေးထဲမှ
ကြည့်လွှဲလိုက်ကာ ဘုရားစင်ရှေ့၌ထိုင်လိုက်ပြီး ဘုရားကန်
ဘုရားခြင်းပြုလေ၏။

ဘုရားကို အတန်ကြာကန်တော့ပြီးမှ ဘုရားစင်ကို
ဘုရားခြင်းကာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူ၏

ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲမှ ကော်ပီစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်ခဲတံတစ်ချောင်း
စိုထုတ်ကာ မစိမ်းညို၏မေးနေသက္ကရာဇ်ကိုမေးပြီး စတင်
တွက်ချက်စတော့သည်။

မစိမ်းညိုမှာ ဆရာလေးနေလစကြာ၏ရှေ့ဝယ် ပုဆိုး
တွပ်ထိုင်နေရင်းမှ ချောမောခုံညားသည့်ဆရာလေး၏မျက်နှာ
ငေးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“တွေ့တာဟောပါ ဆရာလေး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ... ဆရာလေးနေလစကြာက သူ့
မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြတ်သားတည်ငြိမ်သည့်
အသံဖြင့်ပြောလေသည်။

“ဒီအတာရှင်ဟာ အတော့ကိုထူးခြားသူဖြစ်တယ်။ အ
တိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်အတွက် ဟောကွင်းဟောကွက်
ဟောစရာတွေအများကြီးတွေ့ရတယ်။ ကျွပ်ကလည်း တွေ့
သမျှ ဟောလိုသူဖြစ်တယ်”

“ဟောပါ ဆရာလေး ...ဟောပါရှင်”

ဆရာလေးနေလစကြာက ကော်ပီစာအုပ်၏ စာမျက်နှာ
ပေါ်ဝယ် အတန်ကြာတွက်ချက်နေလိုက်ပြီးမှ ဦးခေါင်းကိုမော့ထု
မစိမ်းညို၏မျက်နှာပေါ်မှ လက်ယာဘက်နာခေါင်းဝအောက်

နှုတ်ကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်လိုက်လျက် ...

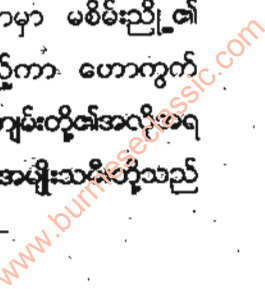
“ဒီဇာတာရှင်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ချမ်းသာဖြည့်
စုံစွာ နေခဲ့ရပြီး အရွယ်ရောက်လာချိန်ကစလို့ စန်းအလွန်ပွင့်
သူဖြစ်တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်အမျိုးသားများရဲ့ ချစ်ခင်စွဲလမ်း
နှင်ရသူ ဖြစ်တယ်”

ဟု အမျိုးသမီးချောချောတို့၏ သည်းခြေကြိုက်ဟော
တွက်ကိုဟောလိုက်ရာ မစိမ်းညိုမှာ လွန်စွာသဘောကျသွား
ပြီး မျက်နှာဝင်းပကာ ပြုံးယောင်သန်းသွားလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတာရှင်ဟာ အပျော်အပါးမက်ပြီး ငွေ
ကြေးအသုံးအစွဲ လက်ဖွာသူဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာလေးရယ် ... မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မ
က ပွဲလမ်းသဘင်များပြားတဲ့ မန္တလေးလိုမြို့မျိုးရောက်ရင်
အငြိမ့်ပွဲတွေ မလွတ်တမ်းကြည့်တာ။ ငွေအသုံးလည်း များလွန်းလို့
နည်းဘရိတ်အုပ်ထားရတယ် ... ဟင်း ဟင်း”

အမှန်တော့ ဆရာလေးနေလစကြာမှာ မစိမ်းညို၏
မျက်နှာပေါ်မှ တစ်လုံးတည်းသောမဲ့ကိုကြည့်ကာ ဟောကွက်
ချုတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဟိန္ဒူမဲ့သူတ္တကျမ်းတို့၏အလိုအရ
သတ်ယာဘက်နာခေါင်းဝအောက်၌ မွဲရှိသူ အမျိုးသမီးဟုဆိုသည်

ဝန်ထုပ်ထွန်းပြီး ဆန်ကျင်ဘက်လိုင်အမျိုးသားများ၏ ချစ်ခင်
ခွဲထပ်အသုံးခြင်း၊ ငွေအသုံးအဖြုန်းကြီးသလို အပျော်အပါး မထိ
တော့လွန်းကာ၊ ရမ္မက်ကြီးတတ်ခြင်း စသည်စိတ်နေစရိုက်များ
သဘောလက္ခဏာများရှိသည့်အပြင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်
သာကြွယ်ဝစွာနေလာခဲ့ရသည့်တိုင် ... တစ်ချိန်ချိန်တွင် အသေ
ဆိုးဖြင့်သေရတတ်သည်ဟု အဟောရိုရာ ဆရာလေးနေထ
စကြာမှာ ယင်းမဲ့သူတ္တရကျမ်းတို့၏အလိုအရ အင်္ဂုဇ္ဇာနည်း
ဖြင့်ဟောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ချေ၏။

ဆရာလေး နေလစကြာက ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး ...

“အဟမ်း ... မူလမဟာဘုတ်နဲ့ သက်ရောက်မဟာ
ဘုတ်အရ ဟောကွက်ဆက်ထုတ်မယ်”

ဟု တည်ငြိမ်စွာပြောကာ မစိမ်းညို၏မျက်နှာကို တစ်
ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကော်ပီစာရွက်ပေါ်၌ဂဏန်းများ
ရေးခြစ်လိုက်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တစ်ခွန်းချင်းဟောလေတော့
၏။

“အင်း ... သက်ရောက်မဟာဘုတ်အပေါ် အခြေခံပြီး
ဇာတာရှင်ရဲ့ကံကြမ္မာလမ်းကြောင်းကို စစ်ဆေးလိုက်တဲ့အခါ
အကောင်းထက်အဆိုးကို မြင်နေရတယ်”

“ရှင်”

မစိမ်းညို မျက်နှာညိုသွားသည်။

“စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်နေတဲ့အချိန်ဆိုပေမယ့် ဂြိုဟ်
အိမ်စနေက မူလမဟာဘုတ်နဲ့သက်ရောက်မဟာဘုတ်မှာ မရ
သဘောကွက်ရောက်နေတယ်၊ သက်ရောက်ကြာသပတေးက ပုတီး
အိမ်မှာဆိုနေပြီး စနေနဲ့ကြာသပတေး ဓမ္မသောတဓာတ်ဟာ
အိမ်ကြီး၊ ရန်ကြီးအဖြစ် ပြနေတယ် ...။

မူလသက်ရောက်မဟာဘုတ်တွေမှာ ... ရန်ဓာတ်
သောချင်း တူနေတဲ့အတွက် ဒီနှစ်ဒီကာလမှာတော့ အထူး
ခြင်း ရန်များ၊ ပြဿနာကြီးကြီးမားမားကြုံရမယ့်နှစ် အခါ
ပေးပေပဲ”

“ရှင် ... ဒါဆို ဆရာလေးရယ် ... ယတြာ ... ယ
တြာလေးများ ချေလို့မရဘူးလား”

“အင်း ... ယတြာဆိုတာ မိုးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်
ဆိုသလို ... အတိတ်ကံ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံတွေအရ မလွဲမသွေ
ရောက်လာမယ့်ကံတွေကို လုံးဝတားဆီးချေဖျက်လို့မရ
ဘဲ သက်သာအောင်တော့ လုပ်လို့ရတတ်ပါတယ် ...။

အခု မစိမ်းညိုမှာ ... ကံဇာတာအညံ့ပိုင်းထဲ ရောက်

နေတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ထိုင်တည်းယတြာချေပေးပါမယ်

“အို ... လုပ်ပါ ဆရာလေးရယ် ... ကယ်ပါဦး”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ထီးဖြူထီးနီ ခုနစ်လက်စီလိုတယ်။ သပြေခက်ဆယ်နှစ်ခက်နဲ့ သာသနာ့အလံငယ်သုံးလက် တယ်”

“အို ... ဟုတ်လား ... အင်း ... သပြေခက်ကတော့ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးထဲမှာလည်း ရနိုင်တယ်။ ထီးဖြူထီးနီတော့ ကိုးထပ်ကြီးဘုရားမှာ ရနိုင်တယ်။ အဲ ... သာသနာ့အလံကတော့ ရွှေဂုံတိုင်ဘက်မှာ ရမယ်ထင်တယ်။ လှသွယ်ရေ ဆရာလေးပြောတာတွေ သေချာမှတ်ပြီး မြင်းလှည်းနဲ့ပြေးဝယ်ပါ။ ရော့ ... ရော့ ... ပိုက်ဆံ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

လှလှသွယ်မှာ မစိမ်းညိုပေးသောပိုက်ဆံကိုယူကာ အိမ် အပေါ်ထပ်မှ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းဆင်းသွားတော့၏။

လှလှသွယ်၏ခြေသံပျောက်သွားပြီး အတန်ကြာမှ ဝေဝေပီစာရွက်ပေါ်မှ ဂဏန်းများကိုခုံကြည့်နေရင်း ဆရာလေးနေရာကြာက စကားတစ်လုံးချင်းပြောလိုက်လေ၏။

“မစိမ်းညိုရဲ့ဘုရားစင်ကြီးက ခမ်းနားပြီး တာ

ထလွင်ကျောင်းဆောင်တို့နဲ့ ပြည့်စုံသလို ဘုရားဆင်းတုတော်ဟာ ထည်း သပ္ပယ်စရာပါပဲ ... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာလေး”

“အဲဒီဘုရားစင်ပေါ်မှာ သူတစ်ပါးဆီက မတော်မစာ နားရယူထားတဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့် အတုသိုလ်နဲ့ယှဉ်တွဲပြီးရယူ ထားတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိနေတယ်”

“ရှင်”

မစိမ်းညိုမှာ လွန်စွာအံ့ဩသွားပြီး မျက်လုံးအပြူးသား ဖြင့် ဆရာလေးနေလစကြာကိုကြည့်သည်။

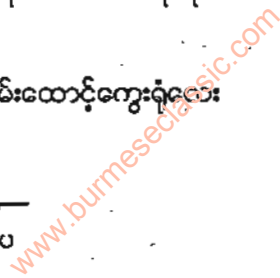
“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မစိမ်းညို”

“ဟို ... ဟို ... ပန်း ... ပန်းအိုးလေးကိုပြောတာ ထား ဆရာလေး”

“ဟုတ်တယ် ... မစိမ်းညို စဉ်းစားသုတ်ပန်းအိုးလေး ကိုပြောတာပါ”

“အို ... အဲ ... အဲဒါကို ဆရာလေးဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”

ဆရာလေးနေလစကြာက နှုတ်ခမ်းထောင့်ကွေးရုံလေး ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ဇာတာခွင်ကို တွက်စစ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီလူရဲ့အူမချေးခါးကအစ သိသွပ်မိမ်းညို ဒီလိုသိထားတဲ့ဆရာဖြစ်သူကို အမှန်အတိုင်းပြောပြမှပဲ မိမ်းညိုကို ကူညီနိုင်မှာပေါ့ ...။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိမ်းညိုရဲ့ကံဇာတာဟာ အင်တန်ညှဉ်း မရဏကိန်းမြင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မိမ်းညိုတို့ သေမင်းရဲ့လက်ထဲကကယ်တင်နိုင်ဖို့ ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပြောကြားဖို့လိုတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် မိမ်းညို ... ခင်ဗျားဟာ အဲဒီစဉ်မှာ သုတ်အိုးလေးကို သူတစ်ပါးဆီက မလျော်ကန်တဲ့နည်းနဲ့ရယူတယ်။ အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ရယူခဲ့တာလဲ။ အဲဒီအိုးလေးဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတာ ပြောပြနိုင်မလား”

မိမ်းညိုက ဆရာလေးနေလစကြာအား မျက်မှောက်ကြုတ်ကာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူး ဆရာလေး ... အဲဒီကိစ္စက ကျွန်မတို့ရဲ့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ကိစ္စပါ”

“ဟင်း ဟင်း ... လျှို့ဝှက်တယ်ဆိုတာ ဖော်နိုင်သူ

တုန်းသာ လျှို့ဝှက်လိုရတာပါမိမ်းညို။ လျှို့ဝှက်ချက်ဖော်နိုင်သူကိုတွေ့ရင် ဘယ်လောက်ပဲ ဖုံးဖိထားထား ... ပေါ်တာပါပဲ”

“အို အဲဒီကိစ္စဟာ ဆရာလေးနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဆိုင်ပါသော်ကော မိမ်းညို ... အဲဒီစဉ်မှာ သုတ်ဝန်းအိုးလေး ခင်ဗျားရဲ့လက်ထဲမှာရှိ မရှိ တိတိကျကျသိချင်လို့ ခုလို ဒီအိမ်ပေါ်အထိရောက်အောင် ကျုပ်လာခဲ့တာပါပဲ”

ဆရာလေးနေလစကြာ၏စကားအဆုံးတွင် မိမ်းညိုက ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေတော့၏။ ဆရာလေးနေလစကြာကလည်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦး၏မျက်နှာကို ထစ်ဦး စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လျက်ရှိတော့၏။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘယ်သူလဲ”

“နေလစကြာလေ”

“အို ... မဟုတ်ဘူး ... ရှင် ... ရှင် လူလိမ်၊ ဗေဒင် ဆရာယောင်ဆောင်ပြီးရောက်လာတဲ့သူ”

ဆရာလေးနေလစကြာက နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတစ်စက် ကွေးရုံပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဪ ... ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိပြီပေါ့ ...

တစ်လား မိမိတို့လိုခေါ်တဲ့ မကျော့ကျော့မေ”

“ရှင် ... ရှင် ...”

မိမိတို့မှာ သူမ၏အန္တရာယ်ကို သိလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသလို ဒေါသလည်း ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်လျက် ဘုရားခန်းရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဆရာလေးနေလစကြာလည်း ဘုရားစင်ပေါ်မှ စဉ်ရည် သုတ်အိုးလေးကိုယူကာ သူ၏ရှမ်းလွယ်အိတ်ကြီးထဲ ထည့်လိုက် ပြီး ဘုရားခန်းထဲမှလှမ်းထွက်ခဲ့တော့၏။

မိမိတို့မှာ သူမ၏အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားကာ အခန်း ထဲမှပြန်ထွက်လာသည်တွင် လက်ထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင်ဓား တစ်လက် ပါလာတော့၏။ သူမက ဆရာလေးနေလစကြာ၏ မျက်နှာအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလိုက်ပြီး ...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ... ပြောစမ်း”

ဟု ဟိန်းဟောက်မေးလိုက်လေ၏။

ဆရာလေးနေလစကြာက သူ၏ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲမှ ဓား မြှောင်တစ်လက်အားထုတ်ကာ လက်ယာလက်ထဲဝယ် ဆုပ်ကိုင် လိုက်ပြီး ...

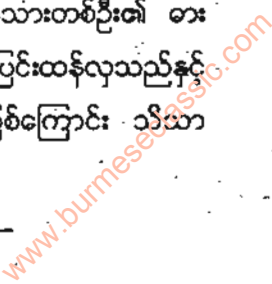
“ကျုပ်ဟာ မန္တလေးနဂါးစံအိမ်မိသားစုက မင်းခပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ နောက်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့ရဲ့စနက်ကြောင့် ကျုပ် ခဲ့အဘိုးသေဆုံးခဲ့ရပြီး ကျုပ်ရဲ့အဘိုး အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်း ထားတဲ့ စဉ်ရည်သုတ်ပန်းအိုးလေး အခိုးခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ မြန်မာပြည်မှာရှိမနေခဲ့ဘူး။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှ အဲဒီအကြောင်းတွေ ကျုပ်ကြားသိခဲ့ရတာ။ ကျုပ်ရဲ့အဘိုးအတွက် ငြီးတော့ အဘိုးရဲ့ပန်းအိုးလေးအတွက် ခင်ဗျားတို့ကိုသွေးကြွေး ဆပ်ဖို့ ခြေရာခံလိုက်နေသပူပဲ။ ခုတော့ ... ဟောဒီလွယ်အိတ်ထဲ မှာ စဉ်ရည်သုတ်အိုးလေးကိုရခဲ့ပြီ ... ခင်ဗျားကို သွေးကြွေးဆပ် နို့ပဲ လိုတော့တယ်”

ဟု ပြတ်သားစွာပြောလိုက်ရာ ...

“တောက် ... လူပါးဝလို့ ... သေစမ်း”

ဟု ကျယ်လောင်စွာကြုံးဝါးပြီးနောက် မိမိတို့က ငှက် ကြီးတောင်ဓားဖြင့် အဟုန်ပြင်းစွာခုတ်တော့၏။

မိမိတို့၏ ဓားချက်များကမိန်းမသားတစ်ဦး၏ ဓား ခုတ်ချက်များဟု ထင်စရာမရှိဘဲ အားပါကာပြင်းထန်လှသည်နှင့် အမျှ ဓားရေးကျွမ်းကျင်သူ၏ဓားချက်များဖြစ်ကြောင်း သိသာ ထူးချွန်၏။

‘ဝစ် ..ဝစ် ..ချင်’

မစိမ်းညို၏ ပြင်းထန်သောစားချက်ကို မင်းခက စား
မြှောင်ဖြင့် ဝိုင်နိုင်စွာ ခုခံခတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် နောက်ထပ်
စလွယ် သိုင်းခတ်ချက်ဝင်လာသည်တွင် ...

“ကျား”

လေထဲဝယ် ကျွမ်းပစ်ရှောင်ထွက်လိုက်ရင်းမှ စားမြှောင်
ဖြင့် လှစ်ခနဲပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်ရာ မင်းခ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်
မြှက်သည်ထက်ပင်မြန်လှသောကြောင့် မစိမ်းညိုမှာ မရှောင်
နိုင်တော့ဘဲ စားမြှောင်က သူမ၏ရင်ဝထဲသို့ အရိုးထိအောင်
စိုက်ဝင်သွားပါတော့၏။

‘စွပ်’

“အား

သွေးအိုင်ထဲဝယ် လဲကျအသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော
မစိမ်းညိုအား တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်ကာ ...

မင်းခသည် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး၏အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ‘တစ်
လှမ်းချင်းဆင်းသွားပါတော့သတည်း။

ကား ၂

- * ဉာဏ်ချင်းယှဉ်လိုသူ
- * ဓမ္မတိစိလူး
- * ဝဠုန်အိုး၊ နဂါးအိုး
- * ဧဝံဩဇာ
- * အန္တရာယ်အိမ်သို့
- * မြေအောက်ခန်းတိုက်ပွဲ

အဆိုပါလူသတ်မှုနှစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သတင်းထောက်
များက အကွန့်အညွန့်လေးများဖြင့် ရေးသားကြရာ လူအများမှာ
စိတ်ဝင်စားပြီး အင်းစိန်၊ စီအိုင်ဒီနူးကြီးအတွင်း၌ပါ ဂယက်ရိုက်
ခတ်လျက်ရှိတော့၏။

စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာရှုပ်တဲလ်မှာ သူ၏ရုံးခန်းထဲ
ထဲ အကြီးအကျယ်ဒေါ်ပွလျက်ရှိလေ၏။

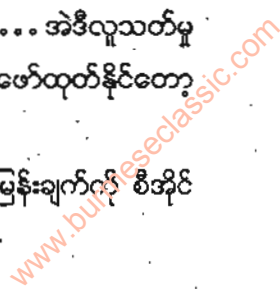
“အိုးမိုင်ဂေါ့ဒ်ဒမ်မစ် ... ဟို သူခိုးအသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စ
ဖော်ထုတ်နိုင်သေးခင်မှာပဲ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်မိန်းမကြီးအသတ်ခံရ
တဲ့ကိစ္စကပေါ်လာပြန်ပြီ ... ဒီရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးမှာ လူသတ်မှု
တွေဖြစ်ပြီး ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးကရော ... စီအိုင်ဒီကပါ တရားခံ
တွေကိုမဖော်ထုတ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ညံ့လွန်းရာရောက်နေပြီ၊
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ... ဘုရင်ခံကရော၊ ပုလိပ်မင်းကြီးကပါ ဖုန်း
တွေခွပ်ခွပ်ဆက်ပြီးကြိမ်းလှပြီ၊ ကျွန်ုပ်တော့ ... မကြာခင် ဘိ
ဇာတ်ပြန်အပို့ခံရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ ... မြည်းလိုအသုံးမ
လုပ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့လူကလေးတို့ မောင်မင်းတို့ ... အဲဒီလူသတ်မှု
တွေကို ကျူးလွန်တဲ့လူသတ်သမားတွေကို မဖော်ထုတ်နိုင်တော့
ဘူးလား ... ဒစ်ရှစ်တောင်”

စုံထောက်မင်းကြီး၏ ငေါက်ငမ်းမေးမြန်းချက်ကို စီအိုင်

အားနီး J

ဥထံချင်းယှဉ်လိုသူ

ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက် မအူကုန်းဘူတာအနီးနေ ...
ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်အသတ်ခံရခြင်းကိစ္စနှင့် ကြည့်မြင်တိုင်
နတ်စင်လမ်းနေ ‘ဩဘာနိမိတ်’ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စိမ်းညို
အသတ်ခံရမှုသံတင်းများမှာ နာမည်ကြီးသတင်းစာများဖြစ်
သော မြန်မာ့အလင်း၊ သံတော်ဆင့်၊ သူကြီးဂေဇက်၊ သူရိယ
စသည့် သတင်းစာကြီးများတွင် တခမ်းတနားဖြင့်ပါလာခဲ့လေ
တော့၏။

ဒီဝါရင့်စုံထောက်ကြီးများဖြစ်ကြသော အင်စပတက်တော်ဦးပြည့်
စုံ၊ ဦးအံ့မောင်၊ ဦးဘသာနှင့်ဆားပုလင်းမင်းမောင်၊ မြဟန်၊
သိုးထိန်းတို့မှာ ပြန်လည်မဖြေကြားနိုင်သဖြင့် ရုံးခန်းကြီး၏ နံရံ
တစ်ဖက်အနီးဝယ် အသာဦးခေါင်းလျှိုးလျက် ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်
လေး ကုပ်ချောင်းချောင်းရပ်နေကြရတော့၏။

“မောင်မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်စမ်း ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လ
လောက်က သူ့ခိုးကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ကို ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့
အတူ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံနားမှာ ပုလပ်အဖွဲ့ကဖမ်းမိတယ်၊ တစ်
ယောက်ယောက်က ဗဟန်းဂါတ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီးသတင်းပေးလို့
သွားဖမ်းကြရာမှာ ဖမ်းမိခါနီးမှာပဲ သူ့ခိုးမိုးမှောင်ဟာ သူ့ဘာ
သာလဲကျပြီးသေသွားခဲ့တယ် ...။

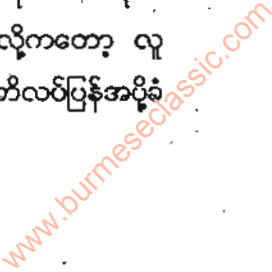
ဒါနဲ့ပဲ ... အဲဒီသူခိုးရဲ့အလောင်းကို ရန်ကုန်ဆေးရုံ
ကြီးဆီပို့ပြီး မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးကရင်ခွဲစစ်ဆေးတော့ နှလုံးကို
ရုတ်တရက်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိခိုက်ပျက်စီးစေတဲ့ အဆိပ်ဆေး
တစ်မျိုးကို အဲဒီသူခိုးရဲ့အစာအိမ်ထဲမှာတွေ့တယ်လို့ ဆေးစစ်
ချက်မှတ်တမ်းမှာဖော်ပြခဲ့တယ်၊ အိုးဂေါ်ဒ် ... အဲဒီမှာတင် အဲဒီ
သူခိုးရဲ့သေဆုံးရခြင်းဟာ သာမန်သေမှုသေခင်းကနေ လူသတ်
မှု မသင်္ကာဖြစ်သွားတော့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...။

အဖွဲ့ကိုဖုန်းဆက်သတင်းပို့သူဟာ လူသတ်သမားဖြစ်နိုင်
သတင်းစာတွေကလည်း ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်သေရ
တာ လူသတ်မှုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပိုင်းဝေဖန်ရေးသားကြတယ်
...။

အဲဒီနောက် နှစ်လနီးပါးအကြာ ကြည့်မြင်တိုင်နတ်စင်
မှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပြန်ရော ... အဲဒီနှစ်မူလုံးကို ဗဟန်း
နဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်ဂါတ်က ကိုင်တွယ်ထောက်လှမ်းနိုင်ခြင်းမ
ပုလိပ်မင်းကြီးက လူသတ်တရားခံတွေ ဖော်ထုတ်ပေးဖို့
စီစဉ်အိုင်ဒီအဖွဲ့ဆီ တာဝန်ပေးခဲ့တာ မောင်မင်းတို့အသိ
...။

ကဲ မောင်မင်းတို့ရော ... စီအိုင်ဒီစုံထောက်ကြီးတွေ
နဲ့ပြီး အဲဒီလူသတ်မှုတွေရဲ့ တရားခံတွေကိုမဖော်ထုတ်
ထက်လှမ်းနိုင်ကြတော့ဘူးလား ... ဆေးမီ အဲနီးသင်း ...။

အိုး ... ဘလက်ဒီဖူးလ် ... လုံးဝအသုံးမကျတဲ့
ရဲ့ မြည်းလေးတို့ ... အဲဒီလူသတ်မှုနှစ်မူကို မဖော်ထုတ်
နောက်ထပ်လူသတ်မှုသာ ထပ်တိုးလာလို့ကတော့ လူ
တို့လည်း အလုပ်ပြုတ်ပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ဘိလပ်ပြန်အပို့ခံ
သေချာနေပြီ ... အိုး ... ဂိုးတူဟဲလ်”

အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း စုံထောက်မင်းကြီး အကြီးအကျယ် ညည်းတွားလျက်ရှိသည်မှာပင် စုံထောက်မင်းကြီး၏နံ့ခန်းထဲသို့ အိုင်အိုချစ်သွေးစင်ရောက်လာတော့၏။

အိုင်အိုချစ်သွေးက စုံထောက်မင်းကြီးကို စလုတ်ရိုက်အရိုအသေပြုလိုက်ပြီးနောက် စုံထောက်မင်းကြီး၏ စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်ဝယ်ခပ်တည်တည်ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ရာ ကျွန်ုပ်စုံထောက်အရာရှိတို့မှာ မျက်လုံးပြူးသွားကြတော့၏။

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာရှပ်တဲလ်၏ ခွင့်ပြုချက်မဲ့ဘဲ ယင်းကုလားထိုင်တွင် မည်သည့်စုံထောက်အရာရှိမျှ မထိုင်ရဲရာ ... ယခုလို စုံထောက်မင်းကြီးဒေါပွစိတ်ရှုပ်နေချိန်ထိ ပို၍ အနားပင်မသိဝံ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုကုလားထိုင်တွင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာပြန်လာသူလို အေးအေးဆေးဆေးဝင်ထိုင်လိုက်သည့် အိုင်အိုချစ်သွေး၏အပြုအမူအတွက် ကျန် ဝါးစုံထောက်တို့မှာ အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ စိတ်ဝယ် မရှုစိမ့်လည်ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟွန်း ... ငါတို့စီအိုင်ဒီကို မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာတဲ့ မနူးမနပ်စုံထောက်ပေါက်စတော့ မင်းကြီးရဲ့အေးအေးအပေါက်ခံရမှာ မြင်ယောင်သေး”

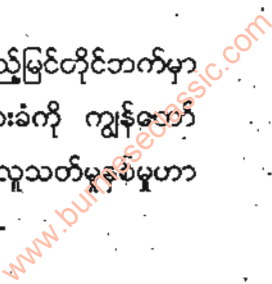
ဟူ၍လည်း တွေးနေမိကြလေ၏။
စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာရှပ်တဲလ်သည် အိုင်အိုချစ်သွေး၏ မျက်နှာကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်ဆိုက်သည်။

“ဟဲလို အိုင်အိုချစ်သွေး ... မောင်မင်းဟာ ပြည်မြို့ဘက်မှာဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ သင်္ဃန်းမြိုင်မောင်နှမရဲ့လူသတ်မှုနှစ်မှုမှာ လူသတ်တရားခံကိုဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သလို အခု ဗဟန်းနဲ့ကြည့်မြင်နိုင်တာမှာဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုတွေမှာရော ... လူသတ်တရားခံတွေကိုဖော်ထုတ်နိုင်မလားကွယ့် ... ဆေးမိဂူးဝါး”

ပြည်မြို့ဘက်တွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုနှစ်မှုအကြောင်းကို ‘သင်္ဃန်းမြိုင်မောင်နှမ’ ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ

“မင်းကြီးခင်ဗျား ... ဗဟန်းနဲ့ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုနှစ်မှုအတွက် တရားခံကို ကျွန်တော်ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ အဲဒီလူသတ်မှုနှစ်မှုဟာ

ဆက်စပ်မှုရှိနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလူသတ်မှုနစ်နစ်လုံးကို ကျူးလွန်တဲ့တရားခံဟာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်နိုင်ပါပဲ”

“အိုးဂျေဒ် ... ပလိစ်မင်(န်) လူသတ်တရားခံတစ်ဦးတည်းလား ... ရှင်းပြစမ်းလူကလေး၊ အဲဒီလူသတ်မှုနစ်နစ်ဟာ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေပြီး ဘယ်လိုလူက သတ်တာတဲ့ ... ဆေးမီရှူးဝါး”

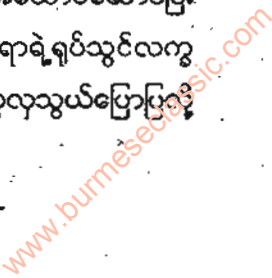
“ဘယ်သူသတ်တာလဲဆိုတာတော့ စုံစမ်းထောက်ထားပါပဲ မင်းကြီး၊ အဲဒီလူသတ်သမားဟာ စဉ်ရည်သုတ်အိုးဆတ်တစ်လုံးကိုရယူလိုမှုအတွက် အဲဒီလူသတ်မှုနစ်နစ်လုံးကို လွန်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ...။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်သလဲဆိုရင် ကုက္ကိုင်းက သတ်မှုမှာ သေဆုံးသူ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ဟာ အသက်ထူးခါနီးမှာ အိုး ... အိုး ... နဂါး ... နဂါးလို့ ကယောင်ကထပြောပြီးအသက်ထွက်သွားတယ်လို့ မိုးမှောင်ရဲ့အနီးကို ပထမဆုံးရောက်သွားတဲ့ ပုလိပ်စာသင်ကိုကြွက်ဖြူက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ဗဟန်းဂါတ်တဲကို ခုပဲလိုက်သွားပြီး ကိုကြွက်ဖြူသေသေချာချာမေးပြီးပါပြီ ... အဲဒီမိုးမှောင်အသတ်ခံရတဲ့အမှု

တိုင်တွယ်တဲ့ ပထမအိုင်အိုကိုတော့ စာသင်ကိုကြွက်ဖြူက အဲဒီအကြောင်းမပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုကြွက်ဖြူက မိုးမှောင်ဟာ သေအံ့မှူးမှူးဝေဒနာခံစားနေချိန် ကယောင်ကတစ် ညည်းတွားထားဖြစ်လို့ အရေးမကြီးဘူးထင်ပြီး မပြောဖြစ်ခဲ့တာတဲ့ ခင်ဗျ ...။

“ကျွန်တော်တောင် ကိုကြွက်ဖြူကို အသေးစိတ်မေးကြည့်မှ သိခဲ့ရတာပါ။ မိုးမှောင်ဟာ သေအံ့မှူးမှူးမှာ ဘာထူးထူးခြားခြားလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ပါးစပ်က ဘယ်လိုအသံထွက်ခဲ့သလဲ ဆို သေသေချာချာမေးမှ ကိုကြွက်ဖြူကပြောပြခဲ့တာပါ ...။

ကြည့်မြင်တိုင်က ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စိမ်းညိုအသတ်မှုမှာတော့ နေလစကြာဆိုတဲ့ဗေဒင်ဆရာက သတ်သွားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စုံစမ်းကြည့်သလောက်တော့ အဲဒီလူလို ခုန်ရည်အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးနဲ့ နေလစကြာဆိုတဲ့ ဗေဒင်ဆရာဟာ ဗေဒင်ဆရာလောကမှာ မရှိဘူးလို့သိရပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်တာတော့ လူသတ်သမားဟာ ဗေဒင်ဆရာအယောင်ဆောင်ပြီး သတ်သွားခဲ့ပုံရပါတယ်ခင်ဗျ ... ဗေဒင်ဆရာရဲ့ရုပ်သွင်လက္ခဏာကိုတော့ ဒေါ်စိမ်းညိုရဲ့တပည့်မလေး လှလှသွယ်ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ”

“လှလှသွယ်ကို အပြင် ‘ပ’ထုတ်ပြီး လူသတ်သမားဟာ ဒေါ်စိမ်းညိုကိုသတ်ဖြတ်တဲ့အခါ အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်စိမ်းညိုနဲ့ နှစ်ဦးတည်းရှိနေလျက်နဲ့ ဒေါ်စိမ်းညိုရဲ့အိမ်မှာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာတစ်ခုတစ်လေကိုမှ ယူသွားခြင်းမဟာတာကိုကြည့်ရင် ပစ္စည်းလိုချင်လို့ အကွက်ဆင်ပြီးလူသတ်တာမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ လူသတ်သမားဟာ ဒေါ်စိမ်းညိုရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာဝတ်ထားတဲ့ မြလည်ဆွဲ၊ မြလက်ကောက်၊ မြလက်စွပ်တို့ကိုတောင် ချွတ်ယူမသွားပါဘူး ...။”

သူယူသွားတဲ့ တစ်ခုတည်းသောပစ္စည်းကတော့ ဘုရားစင်မှာတင်ထားတဲ့ စဉ့်ရည်သုတ်အိုးလေးတစ်လုံးပါပဲ။ လှလှသွယ် အပြင်ကနေပြန်ရောက်တော့ ဓားမြှောင်တန်းလန်းနဲ့ ဆေးဆိုးနေတဲ့ ဒေါ်စိမ်းညိုကိုတွေ့ရပြီး အိမ်ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမပျောက်သေးသလဲလို့ စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ပန်းအိုးတွေအကြားထားတဲ့ စဉ့်ရည်သုတ်အိုးလေး ပျောက်နေတာကို သတိထားမိတယ်တဲ့ ...။

နောက်ပြီး ဒေါ်စိမ်းညိုရဲ့ဖိစိန်ကိုခြွေသွားတဲ့ ရင်ထဲမှာ ဓားမြှောင်လက်ကိုင်ရိုးရဲ့ဘေးနှစ်ဖက်မှာ နဂါးပုံတစ်ဖက်၊ ဂဠုန်တစ်ဖက် ထွင်းထုထားတာတွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပထမ

သတ်မှုမှာ အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်မှာ မြှောင်ငွေသင်္ကေတများ ညည်းတွားခဲ့တဲ့ အိုး ... အိုး ... နဂါး ... နဂါး ... စတဲ့စကားလုံးတွေဟာ အမိပွယ်မဲ့ ညည်းတွားယောင်ယမ်းပြောဆိုသွားတဲ့ ကောင်းလုံးတွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ကို ထောင်ချောက်အဆင်ခံချင်လို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ နာကြည်းမှုဖြစ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထိစာနာမှု၊ နောင်တရမှုတစ်ခုခုဖြစ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းတွားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ...။

ဒါကြောင့် အဲဒီလူသတ်မှုနှစ်ခုဟာ ဆက်စပ်မှုရှိနေပြီး လူသတ်သမားဟာလည်း တစ်ဦးတည်းဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် သူဆင်တာပါ ခင်ဗျာ ...။

ပြီးတော့ အဲဒီလူသတ်ကောင်ဟာ အတော်ညာဏ်များ ညာဏ်သွားတဲ့သူဖြစ်တာ ထင်ရှားပါတယ်”

“အိုးခိုင်ဂေါ(ဒ်) ဒမ်မစ် ... ဒီအတိုင်းဆို အဲဒီလူသတ်ဓားကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ပါ့မလား”

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာရှပ်တဲ (လ်)က မျက်လုံးကြီးကြီးနက်နက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးလိုက်သည်တွင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ နှစ်ချောင်းကို ချိတ်ထိုင်လျက်မှ ကရပင်အေစီးကရက်ကို ဆန်းစစ်ခြင်းဖြစ်ကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း အိုင်အိုခေါ်သွေးက

၉ ၀ နှစ်

လူသတ်သမားရဲ့သံလွန်စကို

“စိတ်မပူပါနဲ့ မင်းကြီး၊ လူသတ်သမားရဲ့သံလွန်စကို တွန့်တော် ကောက်မိနေပါပြီ။ ရှုပ်ထွေးတဲ့အမှုတွေကို ခြေရာ ကောက်ဖော်ထုတ်ရတာဟာ ပျော်စရာကောင်းသလို ကျွန်တော် က ဉာဏ်သွားတဲ့ ရာဇဝတ်သားနဲ့မှ ဉာဏ်ချင်းယှဉ်ပြိုင်လိုသူ ပါ”

အိုင်အိုချစ်သွေး၏စကားကို ကြားရလေလျှင် စုံထောက် မင်းကြီး မစွတာရှပ်တဲ(လ်)မှာ လွန်စွာ အားတက်သွားပြီး အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း အားရပါးရကြီး ပြောလိုက်ပါတော့သ တည်း။

“အိုးဂေါ့(စ်) စမလင်းဒိုးရှဲ့(စ်) ... အားကြီးနေရာက ပါလား၊ ဆက်လုပ် လူကလေး ... ဆက်လုပ်၊ ဒူးအစ်(တ်) အက်(စ်) ယူလိုက်(စ်) ရိုးယဲလီး ... ဝှစ်ဘိုင့်”

□ □ □

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် သူ၏ ဟီး(လ်)မင်း(န်) ကားအနက် အား ဘိုးလိန်းလမ်း (ယခုဗညားဒလလမ်း) ထဲသို့ မောင်း ထောပြီးလျှင် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးရှေ့အရောက်ဝယ် ကို ရပ်လိုက်လျက် ကားပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်ပေါ်တက်သွား ည့်တွင် ဖြူဖြူချောချော အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ် ဘာ ဝမ်းသာအားရအပြုံးလေးဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ခွန်းဆက်လိုက် သော်။

“ဟော ... အစ်ကိုချစ်သွေးလာပြီ၊ လဆန်းရက် တစ်ခါလာပြီးကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်နော်၊ အတော်အလုပ်ရှုပ်နေလို့လား”

ချစ်သွေးက ကျွန်းဆက်တီခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကာ ကုတ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲမှ ကရောင်အစားကရက်ဘူးကို ထုတ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူလျက် ရွှန်ဆန်မီးခြစ်ဖြင့် ခြစ်ကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်လေ၏။ စီးကရက်ကို နှစ်ဖွာသုံးဖွာဖွာပြီးမှ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ စကားပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ပြုံးရီ၊ အတော်လေးရှုပ်ထွေးတဲ့ ဇာတ်ကားတစ်ခုအတွက် အစ်ကိုတို့စီအိုင်ဒီတစ်ဖွဲ့လုံး အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ ခင်ပြုံးရီတို့ဘက် မရောက်ဖြစ်တာ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဆင်ပြေပါတယ် အစ်ကိုချစ်သွေး”

“ဒေါ်လေးတို့ရော”

“ဒေါ်လေးက ဈေးသွားဝယ်တယ် အစ်ကိုချစ်သွေး ထွေးထွေးနဲ့အေးအေးတို့ကတော့ ကျောင်းသွားကြပြီလေ”

“ဪ ဒါဆို အိမ်မှာ ခင်ပြုံးရီတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုချစ်သွေး”

“နေရာကျလိုက်ပါပေ့ ဒါဆိုလည်း ပြောစရာရှိတာကို ဒီမှာပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ရှေ့မှာတော့ ပြောလို့ ခြေစဲဘူး၊ လျှို့ဝှက်ရမယ့်အရေးကြီးကိစ္စမို့လို့ပါ”

ချစ်သွေး၏အမူအရာက လွန်စွာအလေးအနက်ထားနေသည့်အမူအရာမျိုးမို့ ခင်ပြုံးရီကလည်း ဂရုတစိုက် နားစွင့်လိုက်လျက် ...

“ပြောပါ အစ်ကိုချစ်သွေး၊ ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့လဲ၊ ခင်ပြုံးရီရဲ့အကူအညီလိုလို့လား ... လိုရင်ပြောပါ အစ်ကိုချစ်သွေး၊ ခင်ပြုံးရီရဲ့အပေါ်မှာ အစ်ကိုချစ်သွေးရဲ့ကျေးဇူး အများကြီးရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုချစ်သွေးအတွက်ဆိုရင် အသက်ပေးရင် ပေးရပါစေ ... ကူညီဖို့အသင့်ပါ”

ဟု လိုက်လိုက်လုံးလုံးအသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ချစ်သွေးက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ခင်ပြုံးရီ၊ အခုအခါမှာတော့ ခင်ပြုံးရီရဲ့ အကူအညီလိုအပ်လာလို့ အစ်ကိုလာခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ပြုံးရီ ကူညီမှဖြစ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟောဒီဇာတ်ပုံကိုကြည့် ထိုက်စမ်း ခင်ပြုံးရီ”

တု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ဘယ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်သည်တွင် ခင်ပြုံးရီက သွက်လက် ဖွာ လှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဓာတ်ပုံထဲမှ အမျိုးသမီးမှာ သူမနှင့် အတော်တူနေသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားတော့၏။

“အို ... သူ ဘယ်သူလဲ အစ်ကိုချစ်သွေး”

ဟု မြန်မြန်လောလောလေး မေးလိုက်မိရာ ချစ်သွေးက စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးမှ တစ်လုံးချင်းဖြေသည်။

“သူ့ရဲ့နာမည်က မော်လီအောင်လို့ခေါ်တယ် ခင်ပြုံးရီ သူဟာ အစ်ကို အခုတာဝန်ယူထောက်လှမ်းစုံစမ်းနေတဲ့ လူသတ် မှုတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ် ...။”

သူဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခင်ပြုံးရီနဲ့ ဆင်ဆင်တူ နေတယ်။ သူက ဆံပင်ပုံစံနဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအပိုင်းမှာ ပိုပြီး ခေတ်ဆန်တယ်။ ခင်ပြုံးရီကို သူ့လိုပဲ ဆံပင်ရှေ့အဖျားလေးတွေ ကောက်ပြီး ခေတ်ဆန်ဆန်လေးအဝတ်အစားဆင်ပေးလိုက်ရင် သူ့နဲ့ အတော်လေးတူသွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့နေရာမှာ အစားထိုးပြီး သရုပ်ဆောင်ရအောင် ခင်ပြုံးရီကို အကူအညီ တောင်းလိုတာပါပဲ”

ခင်ပြုံးရီသည် ချစ်သွေး၏စကားအဆုံးတွင် အတန်ကြာ

တွေဝေလျက် ဓာတ်ပုံကိုစိုက်ကြည့်နေရာမှ ချစ်သွေးကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်းခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

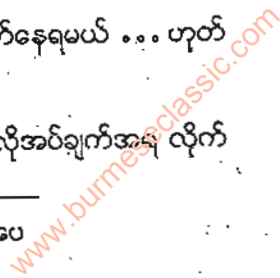
“ရပါတယ် အစ်ကိုချစ်သွေး။ အစ်ကိုချစ်သွေးက ခင်ပြုံးရီရဲ့အရှက်၊ ဘဝနဲ့ အသက်ကိုပါ ကယ်ခဲ့သူပါ။ အစ်ကို ချစ်သွေးအတွက်ဆို ဘာမဆိုလိုက်လျော့ကူညီဖို့ အသင့်ပါ”

ဟု လေးနက်သောအသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ချစ် သွေးက သဘောကျသွားသလို ပြုံးလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက် လေ၏။

“ကောင်းပြီ ခင်ပြုံးရီ၊ အမှန်တရားတစ်ခုကို ရှာဖွေရာ မှာ အစ်ကိုကို ကူညီပါနော် ... ဟုတ်လား။ ခင်ပြုံးရီအတွက် ဆေးဒုက္ခမကျရောက်ရအောင် အစ်ကို တာဝန်ယူကာကွယ်ပေးပါ ဖယ် ... အဲဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကဲ ... ဒါဆို မနက် ဖြန်ကျရင် အစ်ကိုလာခေါ်မယ်။ ခင်ပြုံးရီ အစ်ကိုနဲ့လိုက်ပြီး တရီ (ဗိုလ်မြတ်ထွန်း) လမ်းက တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ ရက်သတ္တ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် လိုက်နေရမယ်”

“ရှင် ... အစ်ကိုချစ်သွေးနဲ့ လိုက်နေရမယ် ... ဟုတ် ထား”

“ဟုတ်တယ် ခင်ပြုံးရီ၊ လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်အရ လိုက်

အောက်ထပ်လို့ နှစ်ပေါ့မှ အစ်ကိုအတွက်ကြောင့် ခင်ပြုံးရီမှာ မဲ့
 တစ်ပေါက်ပစ္စန်းစေရပါဘူး။ အစ်ကိုကို ယုံကြည်စိတ်ချထားပါ”
 “... ခင်ပြုံးရီအစ်ကိုချစ်သွေးကို မယုံလို့မဟုတ်ပါဘူးရှင်”
 “... အဲဒီတိုက်ခန်းတစ်လလောက် ငှားဖို့
 ကိစ္စအတွက် စိစစ်ရရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဒေါ်လေးကိုတော့
 အစ်ကိုနဲ့ အထက်ပုဂံတက် ဘုရားဖူးလိုက်သွားမယ်လို့ ပြောထား
 မှားတုတ်လား။ မနက်ဖြန်မနက် အစ်ကို လာခေါ်မယ်။ အဝတ်
 အစားသေတ္တာသာ အသင့်ပြင်ထားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုချစ်သွေး”

ချစ်သွေးက ခင်ပြုံးရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်း
 ကာ ဟီး(လ်)မင်း(နီ) ကားလေးကို မောင်းထွက်သွားရာ ခင်ပြုံးရီ
 မှာ အိမ်ပေါက်ထဲ ရပ်လျက်သား ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ရာမှ သူနဲ့
 ချစ်သွေးတို့ စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လျက်
 ရှိလေတော့၏။

လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ခန့်က ...

မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ပွင့်ဖြူမြို့နယ်မှ ရွာတစ်ရွာ
 ဆာ ဆင်ပေါက်ကန်ရွာသူလေး ခင်ပြုံးရီမှာ မိဘများက
 ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အားပေးသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မကွေး
 ပြည် ကျောင်းအိမ်ကျောင်းစားဖြင့် မက်ထရစ်ကျောင်းကို တက်
 နိုင်ခဲ့လေ၏။

ခင်ပြုံးရီသည် မက်ထရစ်စာမေးပွဲကို ဖြေသည်တွင်

ခက်ထရပ်မအောင်ဘဲ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်သာအောင်သဖြင့်... ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ ရွာသို့ပြန်လာချိန်မှာပင် မိခင်... သူ့အိတ်ထဲမှာ ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေ... မိခင်ကြီးကွယ်လွန်ပြီး လေးလံအကြာမှာပင် ဖခင်ကြီးဦးဘ... မှာ လေငန်းရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပြန်ရာ ခင်ပြုံးရီမှာ... တွင် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ မိဘမဲ့ဘဝဖြင့် ဘဝရှေ့ရေးကို မည်သို့ဆင်... ရမှန်းမသိဖြစ်နေတော့၏။

ခင်ပြုံးရီ၏အဘိုး ဦးလူကျော်မှာ ဆင်ပေါက်ကန်... ဇာတိမဟုတ်ဘဲ မည်သည့်ရွာဇာတိမှန်းလည်း သေချာ... ခင်ပြုံးရီ မသိချေ။

အဘိုးဦးလူကျော်မှာ လှေသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပိန်း... လှေကြီးတစ်စင်းကိုဦးစီးကာ အထက်အညာဒေသနှင့် အော... ပြည်အောက်ရွာ ကုန်ကူးသန်းရင်းမှ ဆင်ပေါက်ကန်ရွာတွင် ဆ... နား၍ ခင်ပြုံးရီ၏အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်မယ်လှနှင့် အိမ်ထောင်... ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အဘိုးဦးလူကျော်တွင် ဦးသူတော်ဟူသော ညီတော်... သော်လည်း ဦးသူတော်မှာ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှာမှ အထ... တကျနေသူမဟုတ်ဘဲ စပါးပွဲစား၊ သစ်တောစားရေး၊ သစ်...

သည်။ ဇာတ်ကန်ထရိုက်၊ ဆေးဆရာ ... စသည်ဖြင့် အလုပ်... နှင့်လုပ်ကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ လျှောက်သွားနေသူဖြစ်ကာ မည်... သည်အရပ်ဒေသမှာမှ အတည်တကျမနေသလို မည်သည့်... အလုပ်မှမမြဲချေ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးလူကျော်ထံလာလည်သည့်... ခင်ပြုံးရီ၏ ဦးလူကျော်က အလုပ်တစ်ခုခုကို ဇောက်ချလုပ်ရန်ပြော... သည် ...

“ဟေ့ အစ်ကိုလူကျော် ... ကျုပ်က ပေါင်မှာစာနက်... မှာစာဖြူ မလုပ်ဘဲနဲ့ ကြွယ်မယ့်သူဆိုတဲ့ ဆိုစကားအတိုင်း... အလုပ်ကိုမှ အတည်တကျမလုပ်လည်း ထမင်းမဝတ်တဲ့... ဘောင်မျိုးပါကွ၊ ကျုပ်အတွက် မပူလေနဲ့၊ သူတော်တို့ကတော့... ကွေ့ရောက်ရင် ဟိုတက်နဲ့လှော်၊ ဒီကွေ့ရောက်ရင် ဒီတက်နဲ့... လှော် ... ပျော်ပျော်ပဲ ... ဟဲဟဲ”

သို့နှယ် ခင်ပြုံးရီ၏အဘိုးလေး ဦးသူတော်က အိမ်ဦး... မှာထိုင်ကာ ခူးနှံရင်း ပြောလေ့ရှိသည်ကို ခင်ပြုံးရီ ဆယ်နှစ်... အထိ မကြာခဏကြားရလေ့ရှိလေ၏။

သို့နှယ် ... တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမား အဘိုးလေးဦးသူတော်... ခင်ပြုံးရီတို့ရွာသို့ လာလည်လိုက်၊ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ခန့် ပျောက်

သွားလိုက်ဖြစ်နေရာမှ မှတ်မှတ်ရရ အဘိုးဦးလူကျော်ဆုံးမညီနစ်တွင် ရွာသို့ရောက်လာခဲ့သေး၏။ အဘိုးဆုံးတော့ အဘိုးလေးဦးသူတော်၏လက်ထဲမှာ ဆုံးခြင်ဖြစ်၏။

အဘိုးဖြစ်သူဦးလူကျော်ဆုံးပါးစဉ်က ခင်ပြုံးရီမှာ မကျွေးမြို့ဝယ် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဖြင့် ကျောင်းသွားတက်နေခဲ့ဖြစ်၏။ အဘိုးလေးမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏အလောင်းကို ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ပေးပြီးနောက် ပျောက်သွားလိုက်သည်မှာ ခင်ပြုံးရီ ဟိုတစ်ကူးဖိုင်နယ်အောင်ပြီး နောက်ပိုင်းအထိ လုံးဝပေါ်မလာတော့ပေ။

ခင်ပြုံးရီလည်း ရွာဝယ် အဘိုးအဘွား မိခင်ဖခင်မှာ ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ဘဝရှေ့ခရီးကို မည်သို့ဆက်ရမုန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ရန်ကုန်မြို့၌ရောက်ရှိနေသော အစ်မဝမ်းကွဲ မမြနှစ်သတ်ရသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး သင့်လျော်အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်လိုကြောင်း စာရေးခဲ့ရာ မမြနှစ်မှာလည်း ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်အောင်ပြီးသော ခင်ပြုံးရီအနေဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုခုတွင် အရောင်းစာရေးမသော်လည်းကောင်း ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတစ်ခုခုတွင် စာရေးမသော်လည်းကောင်း အလုပ်ရရှိနိုင်ကြောင်း ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်သို့လာလိုက လာ

ရွာနေပုဒ်ဝယ် ခင်ပြုံးရီ၏ပညာနှင့် ထိုက်တန်သောအလုပ်ခန့်ကြောင်း စာပြန်လေ၏။

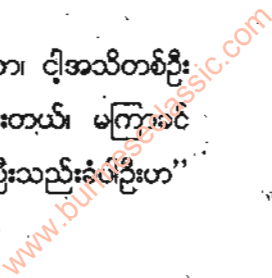
အစ်မဖြစ်သူ၏ပြန်စာကို ရရှိပြီးနောက် ခင်ပြုံးရီသည် သီးသာအားရဖြင့် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ လိုက်လာတော့၏။

ရွာမှ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း လယ်ယာမြေများနှင့် နွားတို့ကိုရောင်းချခဲ့ကာ ငွေသားတစ်ထောင်ကျော်ကိုစိုက်ပြီး အစ်မဖြစ်သူ၏အိမ်သို့လာခဲ့ရာ အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မမြနှစ်ကရော အိမ်ဖြစ်သူ ကိုဗဒင်ကပါ အလုပ်အကိုင်ရရှိရန် ဆက်သွယ်ပေးသည်ဆိုသဖြင့် ထိုင်စောင့်ရင်း ပါလာသောငွေတို့မှာ တတိတိကုန်ဆော့သည်။

အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မမြနှစ်အား စားစရိတ်၊ နေစရိတ်၊ သားရော လကြာလာသည်နှင့်အမျှ ခင်ပြုံးရီဝယ် ငွေရေးကြေးရေးအခန်းများလာတော့၏။

“အစ်ကိုဗဒင် ... အလုပ်အဆက်အသွယ် ခုအထိ ရသေးဘူးလား”

“အေး အဆက်အသွယ်ရခါနီးပါပြီဟာ၊ ငါ့အသိတစ်ဦးဘတစ်ဆင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတယ်၊ မကြာခင်ခင် အလုပ်ရမှာပါ။ သည်းခံလက်စနဲ့ ဆက်ပြီးသည်းခံပါဦးဟ”

သို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ကိုဗဒင်သည် မြို့ထဲပိုင်းမှပြန်လာသည်။

“ကဲ ခင်ပြုံးရီ ... နင် အလုပ်ရတော့မယ်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးက နင့်ကို လူတွေ့စစ်ဆေးပြီးလို့ သဘောကျရင် အတွင်းရေးမှူးစာရေးမအဖြစ် ခန့်မယ်တဲ့ဟ၊ လစာက တစ်လ ငါးဆယ်တောင်ပေးမှာတဲ့ဟ”

ဟု ဝမ်းသာအားရအမှုအရာဖြင့်ပြောရာ ခင်ပြုံးရီလည်း လွန်စွာဝမ်းသာသွားပြီး ကပျာကသီ ပြန်မေးလိုက်လေ၏။

“အို ... လစာက ကောင်းလှချည်လား၊ သူဌေးက ဘယ်တော့လူတွေ့စစ်ဆေးချင်တာတဲ့လဲ အစ်ကိုဗဒင်”

“မနက်ဖြန်တဲ့ဟ”

“အို ... မနက်ဖြန်က ရုံးပိတ်ရက်ပဲဟာ အစ်ကိုဗဒင်ကလဲ”

“အေး ... ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်မှာမှ စိတ်အေးလက်အေးစစ်ဆေးမေးမြန်းချင်လို့တဲ့ဟ၊ အလုပ်လိုချင်တဲ့သူက စနေ အင်္ဂါ ရွေးမနေနဲ့လေဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုဗဒင်ရယ်၊ ခင်ပြုံးရီက အလုပ်လိုချင်သူပဲ၊ သူဌေးချိန်းဆိုတဲ့နေ့ သွားရမှာပေါ့”

“အေး ... ဒီလိုမှပေါ့၊ မနက်ဖြန် (၉) နာရီလောက် နှင် လှလှပပပြီးလိမ်းဝတ်စားပြီး အသင့်ပြင်ထား”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုဗဒင်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ...

ခဲအိုဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ကိုဗဒင်ခေါ်ရာနောက်သို့ ခင်ပြုံးရဲ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ဖြင့်သာ ကိုဗဒင်ဦးဆောင် ခေါ်သွားရာနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါ်စီ မှန်းမသိ။ ခဲအိုဖြစ်သူကို မေးလည်းမမေးခဲ့ချေ။

ငါးထပ်တိုက်အဆောက်အအုံတစ်လုံးရှေ့သို့အရောက်တွင် ကိုဗဒင်က တိုက်ခန်းနှစ်ခန်းအကြားရှိ လှေကားမှတက်သွား

ခင်ပြုံးရီပါ နောက်မှလိုက်တက်ခဲ့ရ၏။

ကိုဗဒင်ဦးတည်သွားသည်က ထိုတိုက်၏ပထမထပ် ထက်သာဘက်အစွန်ဆုံးအခန်းသို့ ဖြစ်၏။ ယင်းတိုက်ခန်းအဝ ဝယ် နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး ဗရပျစ်နှင့် ဝဝတောင့်တောင့် ကုလားတစ်ဦးရပ်နေရာ ထိုကုလား၏လက်ထဲသို့ ကိုဗဒင်က တစ်စုံတစ်ရာထည့်လိုက်သည်ကို ခင်ပြုံးရီ အမှတ်မထင် တွေ့ ထိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် ကိုဗဒင်က ထိုကုလားကို ကုလားလို ဆစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောလိုက်ရာ ကုလားက ခင်ပြုံးရီကို ပြုံးဖြဖြ ခြွင်း လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ခါးကြားဝယ် တွဲလောင်းချိတ်ထားသည့် ကြေးသော့တွဲကို ဖြုတ်ယူကစား ပိတ်ထားသောတံခါးချုပ်တို့၏ သော့ခလောက်တို့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

ရွှေကောက်နှံ

သွင်းကုန်/ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီလီမိတက်

ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့်တံခါးဝမှ အထဲသို့ ဝင်ထိုက်သည်တွင် ဆိုဖာခုံ၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ပန်ကာ စသည်ဖြင့် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ပြင်ဆင်ထားသော ကုမ္ပဏီ ခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခင်ပြုံးရီ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

နှစ်ဦးစလုံး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ကိုဗဒင်

www.burmeseclassic.com

သည် တံခါးကြီးအား ပြန်စေကာ ချက်ထိုးပိတ်လိုက်လေ၏။
“အစ်ကိုဗဒင် သူဌေးနဲ့တွေ့ရမယ်ဆို .. သူဌေးမရောက်
သေးဘူးလား။”

“ဟဲ့... သူက သူဌေးပဲ။ အေးအေးဆေးဆေးမှာလာ
မှာပေါ့။ ငါတို့မှာသာ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲဆိုသလို ဒီရုံးခန်းက
နေလာပြီး ကြိုစောင့်နေရတာ ခင်ပြုံးရီရဲ့။ အဲဒီခုံမှာထိုင်”

ကိုဗဒင်က ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ
ဆင်တံဆိပ်စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူလိုက်ကာ ကြေးမီးခြစ်
ငယ်ဖြင့် ခြစ်လိုက်လျက် မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်းမှ ဆိုဖာဆက်တီ
တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ခင်ပြုံးရီကို စိတ်ပြေနပြေမျက်လုံးနှော
စင်းကြည့်နေလေ၏။

ပဒုမ္မာအင်္ကျီ အပြာဖွင့်ရိုက်လေးကို ငွေနားကွပ်စုရည်
ထဘီအပြာရင့်လေးနှင့် တွဲဝတ်ထားပြီး လည်တိုင်ကျောကျော
ဝယ် ပိုးပဝါအပြာနုလည်စည်းလေး စည်းထားသော မိမိ
ကြော့ရှင်းလှပသည့်အလှကို အနုလှပမိုလုံကြည့်လျက်ရှိသော
ခဲအိုဝမ်းကွဲဖြစ်သူ၏အကြည့်ရှိုင်းထဲတွင် ရမ္မက်ခိုးများ စေ
သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည့် ခင်ပြုံးရီမှာ ယခုမှ တံခါးပိတ်
ထားသော ဤရုံးခန်းကြီးထဲ၌ မိမိနှင့်ကိုဗဒင် နှစ်ဦးတည်းခို

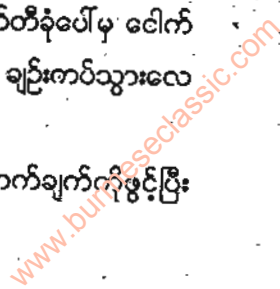
သည်အဖြစ်ကို ထိတ်လန့်စွာတွေးမိပြီး အခန်းပတ်လည်အနှံ့သို့
တနိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း မှန်ပြတင်း
ခေါက်များအားလုံးမှာ ပိတ်ထားလျက် အလင်းရောင်က ပြတင်း
နှံများကို ထိုးဖောက်ဝင်လာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေ
၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ မိမိသည် ပြတင်းတံခါးပေါက်များရော၊
တံခါးကြီးပါ ပိတ်ထားသည့် အလုံပိတ်ရုံးခန်းကြီးထဲတွင် သူစိမ်း
တစ်ရံဆံ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် အတူရှိနေခြင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိ
ကြောင်း ရိပ်စားမိလာကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထပြီး လမ်းမ
ဘက်မှ ပြတင်းတံခါးကို ချက်ဖြုတ်ဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

“အရမ်းအိုက်တာပဲ ပြတင်းတံခါးတော့ဖွင့်မှ”

ပြတင်းတံခါးကို ထဖွင့်နေသည့် ခင်ပြုံးရီ၏တင်းရစ်ဖွံ့
လှပသော ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်
အကြာသမားဖြစ်သော ဗဒင်မှာ ရင်ထဲမှ ရမ္မက်သွေးတို့
ခနဲ ရုတ်တရက်ဆူကြွလာကာ ဆိုဖာဆက်တီခုံပေါ်မှ ငေါက်
ထိုင်လျက် ခင်ပြုံးရီ၏နောက်နားဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ
၏။

ခင်ပြုံးရီသည် ပြတင်းတံခါး၏အောက်ချက်ကိုဖွင့်ပြီး

နောက် အပေါ်ချက်ကို ခြေဖျားလေးများထောက်ကာ ဖွင့်လိုက် သည့်အခါ သူမ၏ဆံထုံးပုံပုံလေးအောက်မှ လည်တိုင်ဖြူဖြူလေး မှာ ကြော့ရှင်းသွားပြီး ကျောလေးက ကော့သွားလျက် ခါးကွဉ် ကျဉ်လေးအောက်ဘက်မှ စွင့်ကားသောတင်သားတို့မှာ ဗုရတီ ထတီအသားလေး တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်နှင့်အမျှ လုံးကြွတင် ရင်းလာသည်ကို မြင်ကွင်းရှင်းရှင်းကြီး အနီးကပ်မြင်နေရသည့် ဗဒင်မှာ သူ၏မနောစိတ်ဆင်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်မနိုင်တော့ဘဲ ရုတ် တရက် ခြေနှစ်လှမ်းခန့် တိုးလိုက်ကာ ခင်ပြုံးရီ၏ခါးကျဉ်ကျဉ် လေးကို တအားကြိုးဖက်လိုက်တော့၏။

“အို”

ခင်ပြုံးရီမှာ ရုတ်တရက်ထိတ်လန့်သွားပြီး ကိုယ်ကို လှည့်ကာ အတင်းရုန်းဖို့ ကြိုးစားတော့၏။

“လွတ် ... လွတ် ... အစ်ကိုဗဒင် ဒါဘာလုပ်တာ လဲရှင့်”

ခင်ပြုံးရီ၏ထွေးအိနေသော အပျိုစင်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်းကြီး ထွေးဖက်ထားရာမှ ဗဒင်သည် နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိသလို တဟင်းဟင်းရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဆိုတော့

ချစ်ဖို့လေ ... ချစ်ဖို့”

ဟု အံ့ကြိတ်သံကြီးနှင့်ပြောကာ ခင်ပြုံးရီ၏ပါးမို့မို့လေး နှစ်ဖက်ကို အတင်းနမ်းဖို့ ကြိုးစားတော့၏။ ခင်ပြုံးရီမှာ ရှံရှာ စက်ဆုပ်လှစွာဖြင့် သူမ၏မျက်နှာလေးကို အတင်းလွှဲဖယ်ရင်း ဆွေးရှူးသွေးတန်း အော်လိုက်လေ၏။

“ကယ်ကြပါ ... ကယ်ကြပါရှင်”

သူမသည် ရုန်းကန်လျက်မှ ယင်းသို့အော်ဟစ်ကာ ပြတင်းဝဆီ အတင်းဆောင့်တိုးရင်း တိုက်ရှေ့အောက်ဘက်ရှိ သူသွားစကြပေါ်မှ လမ်းသွားလမ်းလာတို့ကို အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းရန် ကြိုးစားလေရာ သူမ၏လက်ကလေးတစ် ခက်သာ ပြတင်းဝမှ တိုးထွက်နိုင်ရှာလေ၏။

“လာစမ်း ကောင်မ ... ဘာရုန်းပြီး ဘာအော်တာလဲ၊ နှင့်ကို ဒီလိုချစ်ချင်လို့ ငါက ဒီလိုကြံခဲ့တာ သိရဲ့လား”

ဗဒင်က ခင်ပြုံးရီ၏ပါးရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲယူလိုက် ဖြီး ဆိုဖာဆက်တီများရှိရာသို့ အတင်းဖက်ရမ်းဆွဲခေါ်ရာ ခင်ပြုံးရီ ထာလည်း ခွန်အားရှိသမျှ အားတင်းရုန်းကန်တော့သည်တွင် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကြီးအတွင်း၌ နှစ်ယောက်သားပလုံးပထွေး ဝရုန်း သုန်းကား ဖြစ်လျက်ရှိတော့၏။

၁၁၈ ○ မြေအောက်

“အို...လွတ်...လွတ်...လူယုတ်မာကြီး...ထူ
ယုတ်မာကြီး...လွတ်...လွတ်”

□ □ □

ဘရကင်းလမ်း (ယခုဘိုကလေးဈေးလမ်း) အတိုင်း
လျှောက်လာလျက်ရှိသည့် အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ လမ်းနံဘေးရှိ
ဈေးဆိုင်တို့ကိုငေးကြည့်နေရာမှ ‘ကယ်ကြပါရှင်’ ဟူသော မိန်း
ကလေးအော်သံတစ်ခုကို ခပ်သွဲသွဲကြားလိုက်ရသဖြင့် တိုက်ခန်း
များပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် တစ်ခုသောပထမထပ်
တိုက်ခန်း၏ပြတင်းဝတစ်ခုမှ တိုးထွက်လျက်ရှိသည့် ဖြူဖြူနုနု
လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သတိပြုမိလိုက်လေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ဦး၏အော်သံမှာ ယင်းပြတင်းဝမှ ထွက်ပေါ်လာဟန်ရှိသလို ပြတင်းဝမှ တိုးထွက်လျက်ရှိသော လက်ဖြူအနုကလေးမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာအကူအညီတောင်း ဟန်ဖြင့် လက်ကလေးကို ခါယမ်းလျက်ရှိရာမှ ထိုလက်ကလေး မှာ အတွင်းသို့ ရုတ်ခနဲပြန်ဝင်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်တွင် ယင်းအထပ်၌ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ကြုံနေပြီဟု ယူဆလိုက်မိတော့၏။

သို့ကြောင့် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ယင်းအထပ်သို့ တက် သည့် လှေကားမှပြေးတက်ခဲ့ရာ လမ်းခုလပ်၌ ကုလားတစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်းဆုံတော့၏။

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဗလကောင်းကောင်း ဗိုက် ရွဲရွဲနှင့် ကုလားသည် လှေကားထစ်တစ်ဝက်ခန့်၌ ခါးထောက်ရင် ကာ အိုင်အိုချစ်သွေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟေ့ အနဲ ... လမ်းဖယ်ပါ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီအပေါ်ထပ် ညာဘက်က အခန်းထဲမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် တစ်ခုခုဖြစ်နေပုံရတယ်။ သူက အကူအညီလှူ တောင်းလို့ အဲဒီသွားမလို့”

“အဲဒီအခန်းမှာ ဘုရားဆင်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ဘုန်းတော်ကို ဘယ်သူမှ အခန်းထဲဝင်မလာအောင် တားရမယ်လို့ ဆထားတယ်။ သူဌေးလာရင်တော့ တံခါးခေါက်ပြီး ကြိုပြောလို့ ဆထားတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

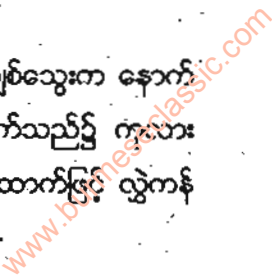
လူရည်လည်သောကုလားက ခပ်တင်းတင်းပြောကာ ဆရာကားကို ဖိတ်ဆီးရပ်မြဲရပ်လျက်ရှိလေ၏။ အိုင်အိုချစ်သွေး ထည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ...

“ဟေ့ အနဲ ... အဲဒီအခန်းထဲက လူယုတ်မာနဲ့ မင်းနဲ့ တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ညာဏ်တည်းပေါ့ ဟုတ်လား ... ငွေ့က နယ်ဆို ဖယ်စမ်းဟေ့”

ဟု ဟိန်းဟောက်လိုက်သော်လည်း ချစ်သွေးထက် ဗလ ကောင်းသော ကုလားအစောင့်က ထိမထင်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်း နှိ မှဲပြုံးပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဖယ်ရမှာလဲ၊ မဖယ်နိုင်ဘူး၊ လက်သီး ခြည်းချင်လို့လား၊ သတ္တိရှိရင်တက်ခဲ့လေ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်သည်တွင် အိုင်အိုချစ်သွေးက နောက် ဆီလှေကားနှစ်ထစ်ကို ဆတ်ခနဲ တက်လိုက်သည်၌ ကုလား အစောင့်က တုတ်ခိုင်သန်မာသော ညာခြေထောက်ဖြင့် လွှဲကန်

ထည့်လိုက်တော့၏။

‘ဝိုး’

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ခြေကန်ချက်အား ကိုယ်ကိုရိုက်ကွဲလွှတ်အောင်ရှောင်လိုက်ပြီး ...

သူ့မျက်နှာနံဘေးမှ ဝီခနဲဖြတ်သွားသည့် ဘောင်ထိ ရှည်ဝတ်ထားသော ကုလားအစောင့်၏ညာခြေထောက်ကို လက်ဖြင့် ပင့်ရိုက်လိုက်ရာ ...

‘ဖောင်း’

ကုလားအစောင့်၏ညာခြေထောက်မှာ လိုသည်ထက် ပိုမိုပင့်မြောက်သွားပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွားလျက် အပေါ်လှေကားထစ်မှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါ ရှေ့သို့ အရှိန်ဖြင့် ဝိုက်ပါလာစဉ် အိုင်အိုချစ်သွေးက ကုလားအစောင့်၏ဝိုက်ပူပူကို ဘယ်ညာပင့်လက်သီးစုံပစ်သွင်းလိုက်တော့၏။

‘ဖောင်း’ ‘ဖောင်း’

‘အူး’ ‘အားလားလား’

ကုလားအစောင့်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မည်သို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ချိန်မှာပင် လှေကားမှ ဒူးထောက်ကျွမ်းပြန်ကျတော့၏။

‘ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး’

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် လှေကားအရင်းအထိ တလိမ့် ခေါက်ကွေးကျသွားသည့် ကုလားအစောင့်အား လှည့်၍မျှမကြည့်တော့ဘဲ လှေကားထစ်များအတိုင်း ပြေးတက်သွားပြီး ‘ရွှေဆောက်နံ့ သွင်းကုန်/ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီလီမိတက်’ ဟု ကမ္မည်းထိုးဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားသည့် အခန်းဝမှ တံခါးရွက်ကို တဖုံးဖုံး ထုလိုက်တော့၏။

‘ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး’

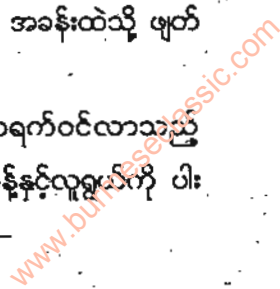
“ဟေ့ ချန္နရာ ... ဘာဖြစ်လို့ တံခါးကို ထုရတာလဲကွ”

အခန်းအတွင်းမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသံကြားရသည်တွင် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် အသံဖျက်ကာ ကုလားသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘရားဆပ် ... သူ ... သူဌေးလာနေပြီ တံခါးဖွင့် ... တံခါးဖွင့်”

ခဏအကြာတွင် တံခါးချက်ဖြုတ်သံကြားရပြီးနောက် တံခါးရွက်တို့ ပွင့်သွားရာ အိုင်အိုချစ်သွေးက အခန်းထဲသို့ ဖျတ်ဖျတ် ဝင်လိုက်တော့၏။

ဗဒင်သည် အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လာသည့် အထူးဖြူဖြူအရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ချောချောခန့်ခန့်နှင့်လူရွယ်ကို ပါး

စစ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာမှ ဒေါသထောင်းခဲနဲ့ ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟေ့ ... မင်း မင်းဘယ်သူလဲ ... ချွန်နုရာရော”

ချစ်သွေးက ဗဒင်၏အမေးကို မဖြေသေးဘဲ သူ၏ပန်ပေါ်မှကျော်ကာ အခန်းအတွင်းကြည့်လိုက်ရာ ဆိုဖာခုံတစ်ခုအောက်၌ မတ်တတ်ရပ်နေသော ဆံထုံးပြေလျက်ရှိသလို အဝတ်အစားများပါ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေရှာသည့် အမျိုးသမီးငယ်ချောချောကို ဖြစ်လိုက်ရာ မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး ...

“စောစောက ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းအော်အကူအညီ တောင်းတာ မင်းလား”

ဟဲ့ အမျိုးသမီးငယ်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ မေးလိုက်တော့၏။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... သူ ... သူ ခင်ပြုံးကို အဓမ္မကျင့်ဖို့ ကြိုးစားနေလို့ပါ”

“ခင်ပြုံးရီကို ဒီကုမ္ပဏီက သူဌေးနဲ့ အလုပ်ရဖို့ ဆင်သွယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ညှာခေါ်လာတာပါ။ ဒီရောက်မှ ဟင့် ... ဟင့်”

ခင်ပြုံးရီမှာ မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်နှိပ်

ဆိုဖာတစ်လုံးထက်ဝယ် ထိုင်ငိုတော့၏။

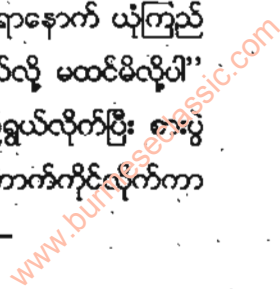
“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် ဒီကိစ္စဟာ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ထွက်သွား ... အခုထွက်သွားစမ်း ဟိုကောင်ချွန်နုရာကလည်း ဆူသေချာချာစောင့်ထားဖို့ ဝိုက်ဆံပေးခိုင်းထားလျက်နဲ့ ... ဆောက်”

တစ်မက်လှသည့် အစားအစာကို ပါးစပ်နားရောက်မှ နုတ်အချခံရသည့် ဗဒင်မှာ ရှူးရှူးရှူးရှူးဖြစ်ကာ ဒေါအပွကြီး ခွလျက်ရှိတော့၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ညထပ်တည်းသမား ဘုလားစုတ် လှေကားခြေရင်းမှာ ဆွေမျိုးမေ့နေအောင် ကျွပ်ချွပ်ထားပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားရဲ့အလှည့်ပဲ။ ခင်ဗျားက အမျိုးကောင်းသမီးပျိုတစ်ဦးကို အလုပ်သွင်းပေးမယ်ဆိုပြီး ဖြားသောင်းခေါ်ဆောင်ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူဟာ ခင်ပြုံးရီရဲ့ ခိုခမ်းကွဲတော်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူခေါ်ရာနောက် ယုံကြည်ပြီး လိုက်လာမိတာပါ။ သူ ဒီလိုယုတ်မာမယ်လို့ မထင်မိလို့ပါ”

ဗဒင်သည် မထူးဇာတ်ခင်းရန် ရည်ရွယ်လိုက်ပြီး စားပွဲတစ်ဖျားပေါ်တင်ထားသည့် မျှဉ်းလုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ

...

“ဟုတ်တယ်ကွ ယုတ်မာတယ်ကွာ၊ ယုတ်မာတယ် ယုတ်မာတော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ကဲကွာ ကိုယ်မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဝင်ခွံ ဦး”

ဟု ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးရင်း အိုင်အိုချစ်သွေးအား မျှင်းလုံးဖြင့် လွှဲရိုက်ထည့်လိုက်တော့၏။

‘ဝိုး’

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ဘယ်ဖူးညွတ်ကာ ခေါင်းကို ငဲ့ပြီး မျှင်းလုံးရိုက်ချက်ကို လွတ်ရုံလေးရှောင်လိုက်ပြီး ညှာနှစ်ဖြင့် ဗဒင်၏ရင်ဝကို ဆတ်ခနဲ ကန်ထည့်လိုက်သည်တွင် သူ့ရှားဖိနပ်အချွန်က ဗဒင်၏ရင်ဝအရှိန်ကို တိုက်ရိုက်ပင် ထိသွားရာ ဗဒင်မှာ အင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အသက်ရှူရပ်သလို ဖြစ်လျှင် ရင်ဝအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိရင်း ခါးကြီးကုန်းကာ ဖူးညွတ်ခွေကျသွားတော့၏။

ခင်ပြုံးရီမှာ ကြမ်းပြင်ထက်၌ တအင်းအင်းဖြင့် မုတ်ဖြူလန်လျက်ရှိသော ခဲအိုဖြစ်သူဗဒင်ကို တစ်လှည့်၊ ကုတ်အထိ အညိုဖျော့ဖျော့ သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်ဆီးရောင်တို့ကို သိပ်ရပ်စွာဝတ်စားထားပြီး သက္ကလတ်ဦးထုပ်အပျော့ကို ဆောင်းထား

သည် အိုင်အိုချစ်သွေးကိုတစ်လှည့် အံ့သြမှင်တက်မိစွာ ငေးကြောင်ကြောင်ကြည့်နေရာတော့၏။

“ကဲ ... ခင်ပြုံးရီ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ခဲအိုကို နောက်တစ်ထပ်ပြီး မယုံစားမိအောင် ကြိုးစားပေတော့၊ ခုလည်း အိမ်ကို ပြန်ပေတော့၊ ကျုပ်လည်း ဒွားမယ်”

ခင်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ရာ ခင်ပြုံးရီမှာ ထိုင်ရာမှကပျာကသီထပြီး ထတီတီ ပြင်ဝတ်၊ အကျီကိုဆွဲဆန့်ကာ ဆံထုံးကိုပြန်ထုံးလျှက် နောက်အရောသောပါး ထွက်လိုက်လာတော့၏။

ချစ်သွေးသည် လှေကားအရင်း၌ ခွေခွေလေးမေ့လဲနေသည့် ကုလားအစောင့်ကို ခွကေ့စွဲကာ ဘရုကင်းလမ်း (ယခု ဘရုကင်းလေးဈေးလမ်း) ၏ ပလက်ဖောင်းလူသွားစကြိုလမ်းအထိ လျှောက်လာရာ ခင်ပြုံးရီမှာ သူ့နောက်မှ အပြေးကလေးတစ်လားပြီးလျှင် ...

“အစ်ကို နေပါဦးရှင့် ... ခင်ပြုံးရီရဲ့အရှက်နဲ့ဘဝကို မသိတင်ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောခွင့်ပြုပါဦးရှင့်”

ဟု တောင်းပန်သလိုပြောလိုက်ရာ အိုင်အိုချစ်သွေးက ခြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျေးဇူးအထူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးလေ၊ ကျုပ်လည်း ထင်အတိုင်း လျှောက်လာရာက အမိရဲ့အော်သံကိုကြားလိုက်တော့ ဟောကြည့်လိုက်ရာမှာ ပြတင်းဝက လက်ကလေးတစ်ဖက် ပြနေတာ တွေ့လိုက်ရလို့ ဘေးဒုက္ခတစ်ခုခုကြုံနေရပြီလို့ ယူဆပြီး ကူညီခဲ့တာပါ။ ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း ကူညီစောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်ရှိပါတယ်။ ကျေးဇူးအထူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။”

ဟု ပြုံးကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“အို ... မဟုတ်တာဘဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ ကယ်တင်ကူညီမှုကြောင့် ခင်ပြုံးရီရဲ့ ဘဝမပျက်ရတာ ကျေးဇူးတင်မှာပေါ့။ တကယ်လို့သာ အဲဒီလူယုတ်မာရဲ့ ဖျက်ဆီးတာခံရလိမလေ ခင်ပြုံးရီ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ သိလား။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုဟာ ခင်ပြုံးရီရဲ့ အရှက်၊ ဘဝတစ်မက် “အသက်ကိုပါ ကယ်တင်ခဲ့သူပါရှင်”

“ဒါထက် အဲဒီလူနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေတာလား၊ ဒီလောက်ပဲယုံစားပြီး မိန်းကလေးအဖော်မခေါ်ဘဲ လိုက်လာသလား။”

ဤတွင် ခင်ပြုံးရီက သူမ၏ဘဝဖြစ်ရပ်အစုံကို ချစ်သွေးအား ပြောပြလိုက်တော့၏။

“ဪ ... ဒါဆို ခင်ပြုံးရီက သူတို့လင်မယားအပေါ် နှိပ်နှေးမိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ခင်ပြုံးရီ အဲဒါစိတ်ညစ်နေတာ၊ အစ်မရဲ့အိမ်ပြန်ရင်လည်း အဲဒီလူယုတ်မာရဲ့ လက်ခုပ်ထဲပြန်ချောက်မှာ၊ ရွာကလည်း အခြေဖျက်ပြီး ထွက်လာတာဆိုတော့ ချုပ်ပြန်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ခုမှ သောင်ပြင်လွှတ်ခံရတဲ့ခွေးဖြစ်ပြီ”

ညည်းညူညူလေးပြောရင် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေရာသည် မိန်းမချောလေးကို ကရှုထာသက်စွာငေးကြည့်ရင်းမှ အတန်ကြာစဉ်းစားတွေးတောနေပြီးနောက် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ခင်ပြုံးရီ မင်း တို့ကိုယ့်ကြည်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ကူညီပေးမယ်၊ တို့ရဲ့အဖေအိမ်တစ်ဦးနဲ့ သမီးလေးနှစ်ယောက်တို့ အိမ်ငှားပေးထားတာရှိတယ်၊ မင်း ... အဲဒီအဖေအိမ်မှာ နေလိုတယ်ဆိုရင်လိုက်ခဲ့၊ မင်းကို အဲဒီမှာထားပြီး မင်းနဲ့သင့် ခလျှပ်မယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာပေးမယ်၊ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု ရပြီး မင်းရဲ့ဘဝခရီးလမ်း မင်းလျှောက်နိုင်ပြီဆိုရင်တော့ မင်းဘာသာ နှစ်သက်တဲ့နေရာပြောင်းရွှေ့နေလိုက်နေပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အားငယ်ညှိုးချုံးနေရာသော ခင်ပြုံးရီ

ခင်မြန်းမှာလေးမှာ ဝမ်းလက်သွားပြီး ...

“အို ... ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ‘ခင်မြန်းရဲ့ အဲဒီလို ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် မှီခိုလို့ရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကိုဝမ်းသာစရာ ပါပဲရှင် ... အစ်ကိုရဲ့ ကျေးဇူးကို ခင်မြန်းရဲ့ မမေ့ပါဘူးရှင်”
ဟု လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ပြောလိုက်ပါတော့၏။

ခင်မြန်းရဲ့မှာ သူနှင့် အိုင်အိုချစ်သွေးတို့ စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရုံကို ပြန်လည်သတိတရ တွေးနေမိရာမှ သက်ပြင်းလေး ချလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... အစ်ကိုချစ်သွေးရဲ့ ကျေးဇူးက ကြီးမားလှ ပီတယ်လေး ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ သူ့အတွက်လိုအပ်တဲ့အကူအညီဟူသမျှ ငါ တတ်နိုင်သလောက် ဆေးရမှာပဲလေ”

၁၂ ○ မြေအာဂ

ဟုတွေးကာ မိမိလုပ်ဆောင်စရာရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်
ထားတော့၏။

□□□

ဂဠုန်အိုး နှစ်အိုး

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် သူရိယ မြန်မာ့အလင်း
သူကြီးဂေဇက် စသည့်သတင်းစာအသီးသီး၌ အောက်ဖော်ပြပါ
ကြော်ငြာပါလာတော့၏။

ဂဠုန်အိုးရောင်းရန်ရှိသည်
- ဂဠုန်ရုပ်တုပါရှိထားသည့် စဉ့်ရည်သုတ်အိုးငယ်တစ်
လုံး ရောင်းရန်ရှိသည်။

ရောင်းချော့ (၁) သိန်းကျပ်တိတိ၊
 - ဝယ်ယူလိုသူများ အောက်ဖော်ပြပါလိပ်စာအတိုင်း
 နှိုးချိန်အတွင်း လာရောက်ပါ။
 မှတ်ချက်။ အမှန်တကယ်ဝယ်လိုသူသာ လာပါရန်။

ယင်းကြော်ငြာ၏အောက်ခြေတွင် အိုင်အိုချစ်သွေး
 ငှားရမ်းထားသော ကရိလမ်း (ယခုမိလ်မြတ်ထွန်းလမ်း) တိုက်
 ခန်းလိပ်စာကို ဖော်ပြထားသော်လည်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို
 မှု မဖော်ပြထားပေ။

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် သတင်းစာထဲမှ ကြော်ငြာအား
 အထပ်ထပ်ဖတ်ပြီးနောက် ခင်ပြုံးရီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ
 ...

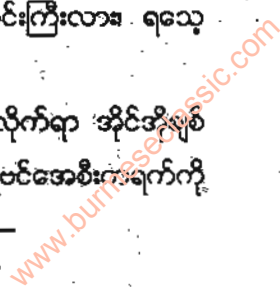
“အစ်ကိုထည့်ထားတဲ့ ကြော်ငြာတွေ သတင်းစာထဲမှာ
 ပါလာပြီဆိုတော့ အဲဒီဂဠုန်ရုပ်ပါတဲ့အိုးလေးကို လိုချင်သူတွေ
 ဟာ မကြာခင် ဒီကိုရောက်လာတော့မယ်၊ ခင်ပြုံးရီ အဲဒီအခါ
 ခင်ပြုံးရီက မော်လီအောင်အဖြစ် သူတို့ကို မိတ်ဆက်ပြီး ဆက်ဆံ
 ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နဖူးမြေပြေလေးအထက်သို့ ဝဲကျနေ

သော ဆံစလေးများကို ကောက်ထားပြီး ပါးထက်ဝယ်မိတ်ကပ်
 တို့လိမ်းကာ နှုတ်ခမ်းကိုရဲနေအောင် ဆိုးလျက် ခေတ်ဆန်ဆန်
 ဖြင့်ဆင်ထားသည့် ခင်ပြုံးရီက မပြုံးချင်၊ ပြုံးချင်ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်
 ...

“အစ်ကိုချစ်သွေးရယ် ... အစ်ကိုချစ်သွေးရဲ့ကျေးဇူး
 ခင်ပြုံးရီရဲ့အပေါ်မှာရှိလေတော့ အဲဒီကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်လိုတဲ့
 အတွက် အစ်ကိုချစ်သွေးကို တုံ့ပြန်ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့်
 အခု မော်လီအောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတဲ့အဖြစ်မှာ ဘာဖြစ်လို့
 အဲဒီလို မော်လီအောင်အဖြစ်သရုပ်ဆောင်ရသလဲ၊ အစ်ကိုချစ်
 သွေးပြောတဲ့ လူသတ်မှုတွေနဲ့ မော်လီအောင် ဘယ်လိုမတ်သက်
 နေသလဲ၊ မော်လီအောင်နဲ့ အခုသတင်းစာမှာပါတဲ့ ဂဠုန်အိုး
 ကြော်ငြာဟာ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေသလဲဆိုတာ ခင်ပြုံးရီက
 ထိတိပပ မသိရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ပြုံးရီရဲ့အဖြစ်က
 ခုထဲလျှင်ပြန်တွေပြောသလို ထွက် ... ထွက်ဆိုလို့သာ ထွက်ရ
 တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ဇာတ်ရုပ်က ပုဏ္ဏားလား၊ မင်းကြီးလား၊ ရသေ့
 ထားသေ ဆိုတာလိုဖြစ်နေတယ်”

ဟု ညည်းညည်းညာညာလေးပြောလိုက်ရာ အိုင်အိုချစ်
 သွေးသည် ကျွန်းဆက်တီခုံပေါ်ထိုင်ရင် ကရပင်အေစီးကုတ်ကို

ခင်ပြုံးရီက နေရာမှ ပြုံးလျက် ခေါင်းကို ဆတ်ခဲ
ညိတ်လိုက်ပြီး ...

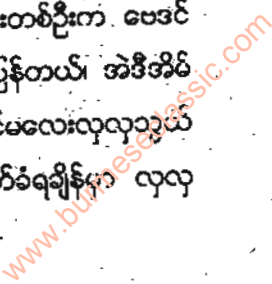
“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ပြုံးရီ၊ အစ်ကို့အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို
ကူညီတဲ့ ခင်ပြုံးရီကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ရှင်းပြထားသင့်မှန်း သိစိ
တယ်။ အခု ဒီတိုက်ခန်းကိုပြောင်းပြီးတာနဲ့ ရှင်းပြမယ်လို့ ရည်
ရွယ်ထားပြီးသားပါ။ အခု ဒီတိုက်ခန်းကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
လည်း ပြောင်းပြီးပြီ သတင်းစာမှာ ဂဠုန်အိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ကြော်ငြာလည်း ထည့်ပြီးပြီဆိုတော့ ခင်ပြုံးရီကို သိထားသ
လောက် ပြောပြရတော့မှာပေါ့”

ဟု ဖြောလိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်ကို အတန်ကြာစွာ
ရှိုက်နေလိုက်သေး၏။ ထို့နောက်မှ ရှေ့ရှိ ကျွန်းစားပွဲပုလေးပေါ်မှ
ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ စီးကရက်ကို ထိုးချေလိုက်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ရှင်းဖြောပြောဆိုတော့၏။

“ဒီလို ခင်ပြုံးရီရဲ့ ပထမဆုံးကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံနားမှာ
နာမည်ကျော် သူခိုးကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ကို ဗဟန်းဂိတ်အဖွဲ့
က ဖမ်းမိခဲ့တယ်။ တယ်လီဖုန်းနဲ့ သတင်းပေးသူတစ်ယောက်
ကြောင့် ဖမ်းမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ဟာ
အဖမ်းခံရတဲ့အချိန်မှာပဲ လဲကျပြီးသေအံ့မှူးမှူးဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ ပုလိပ်စာသင်ကိုကြွက်ဖြူက ရှေ့ဆုံးကနေပြေးသွားပြီး
ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ ကြောင်တစ်ရာ
မိုးမှောင်ဟာ အသက်ထွက်လုဆဲဆဲမှာပဲ ‘အိုး... အိုး... နဂါး
... နဂါး’ လို့ ကယောင်ကတမ်းပြောပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။
သူ့ရဲ့အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးပို့ပြီး မှုခင်းဆရာဝန်က ရင်ခွဲစစ်
ဆေးကြည့်တော့ အစာအိမ်ထဲမှာ နှလုံးကိုထိခိုက်စေတဲ့ အဆိပ်
ပြင်းတစ်မျိုးကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်
ဟာ သွေးရိုးသားရိုးသေဆုံးတာမဟုတ်ဘဲ အဆိပ်ခပ်ခံရတာလို့
ယူဆနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူသတ်သလဲဆိုတော့ ဗဟန်း
ဆိတ်ကို ဖုန်းဆက်သတင်းပေးတဲ့ယောက်ျားတစ်ဦးက သတ်တယ်
ဆိုပဲ ယူဆလို့ရတယ်။ အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကဖုန်းဆက်
သလဲဆိုတာ မသိခဲ့ကြဘူး”

“အဲဒီလို သူခိုးကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်အသတ်ခံရပြီး
နှစ်လအကြာလောက်မှာပဲ ကြည့်မြင်တိုင်နတ်စင်လမ်းမှာနေတဲ့
အိမ်ထိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စိမ်းညိုကို လူသတ်သမားတစ်ဦးက ဗေဒင်
ဆရာဟန်ဆောင် အိမ်ထဲဝင်ပြီး သတ်သွားခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒီအိမ်
မှာ ဒေါ်စိမ်းညိုနဲ့ သူ့ရဲ့အတူ တပည့်ကောင်မလေးလှလှသူ့ယ
အိမ် နေထိုင်ကြတယ်။ ဒေါ်စိမ်းညို အသတ်ခံရချိန်မှာ လှလှ

၁၃၈ ○

သွယ်က အိမ်မှာမရှိဘူး။ ဗေဒင်ဆရာသွားဝယ်ခိုင်းလို့ ယကြာ
ညော့ ဝတ္ထည်းတွေ ရွှေကုံတိုင်အပိုင်းဘက်မှာ သွားဝယ်နေတယ်

“ဒေါ်စိမ်းညို အသတ်ခံရမှုမှာ ထူးခြားတာက ရွှေ
လက်ဝတ်လက်စား ဘာတစ်ခုကိုမှ လူသတ်သမားက ယူမသွား
ဘဲ ဘုရားခန်းထဲက ချွေရားပန်းအိုးတွေကြားမှာထားတဲ့ စဉ့်ရည်
သုတ်အိုးလေးတစ်လုံးကိုပဲ ယူသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအိုးလေးနဲ့
ပုံသဏ္ဍာန် ဘယ်လိုရှိမလဲဆိုတာ လှလှသွယ်ကိုမေးပြီး အစ်ကို
ရေးဆွဲထားတဲ့ပုံကို ကြည့်ပါဦး”

ချစ်သွေးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်
ဖြူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်ချပြလိုက်လေ၏။ စာရွက်
ဖြူပေါ်၌ ခဲခြစ်ပန်းချီနည်းဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ပန်းအိုးငယ်
ကိုတွေ့ရ၏။ ပန်းအိုး၏အနားမှာ အတွန့်လေးများရှိပြီး လည်
ပင်းက သိမ်ကာ အောက်သို့ လုံးဝန်းကားသွားပြီးမှ အောက်ခြေ၌
အချိုးအဆစ်ကျစွာ ရှူးသွားသည့် ပန်းအိုးငယ်လေးဖြစ်ကာ ဖန်
အိုး၏ကိုယ်ထည်ပေါ်၌ နဂါးတစ်ကောင်ပတ်ခွေလျက် အမောင်
ထောင်နေသောသဏ္ဍာန် ထုဆစ်ပုံဖော်ထားလေ၏။

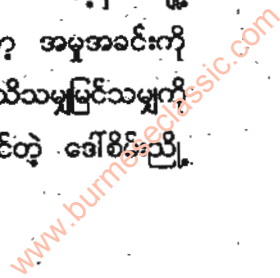
“အတော်လှတဲ့ ပန်းအိုးလေးပဲ အစ်ကိုချစ်သွေး”
“ဟုတ်လိမ့်မယ် ခင်ပြုံးရီ ဒါက လှလှသွယ်ပြောသမ္မာ

နန်းပြီး ရေးဆွဲထားတာပါ။ လှလှသွယ်ကတော့ မူလအိုးပုံနဲ့
အတော်တူတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ပြုံးရီစဉ်းစား
ကြည့်စမ်း။ သူ့ခိုးကြောင်တစ်ရာခိုးမှောင် သေခါနီး ကယောင်
ထုတ်မီးပြောသွားတဲ့ ... “အိုး ... အိုး ... နဂါး ... နဂါး”
ဆိုတာနဲ့ ဒေါ်စိမ်းညိုအိမ်က ပျောက်သွားတဲ့ နဂါးရုပ်ပါ အိုးလေး
ဆက်စပ်မှုရှိမနေဘူးလား”

“အင်း ... ဆက်စပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဆက်စပ်မှုရှိသလို
ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အလှမ်းဝေးနေ
သလိုပဲ”

ခင်ပြုံးရီက တွေးတွေးဆဆဟန်လေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ
အိုချစ်သွေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ခင်ပြုံးရီပြောတာမှန်တယ်။ ကုက္ကိုင်းမှာ
အသတ်ခံရတဲ့သူခိုးနဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်က အိုးပျောက်တာ အလှမ်း
ဝေးနေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကွာဟချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အစ်ကိုဟာ
လှလှသွယ်ကို အမျိုးမျိုးမေးခွန်းတွေထုတ်ပြီး မေးတော့မှ အချို့
အတော်တွေကို သိလာရတယ်။ အစကတော့ အမှုအခင်းကို
ပြောတဲ့ လှလှသွယ်က ကြောက်ပြီး သူ့သိသမျှမြင်သမျှကို
အတိအကျပြောပုံတူဖြစ်နေတယ်။ သူ့အစ်မလိုခင်တဲ့ ဒေါ်စိမ်းညို

ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတာကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ထင်
ရတော့ သူ့ခမျာ အရိုးခံလေးမို့ သိပ်ကြောက်နေရှာတယ်
ဒါကြောင့် အစ်ကိုက လှလှသွယ်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို လုံးဝတာ
လူ့စာယံ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေ့ခဲ့သမျှ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကျွ
ပါလို့ မနည်းပြောမှ သူက တစ်ခုချင်း ဖွင့်ပြောပြခဲ့တယ်
ခင်ပြူးရီ”

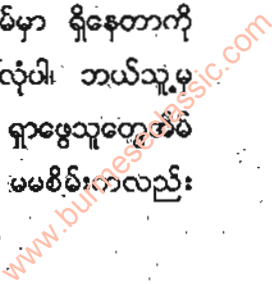
ဟုပြောပြီးနောက် စီးကရက်ဘူးထဲမှ နောက်ထပ်
ကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိဖွာရှိုက်လျက်ရှိရာ ခင်ပြူးရီ
အမှုအကြောင်းကို အတော်စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် ကျွန်းဆက်
ခုံပေါ်ဝယ် နေရာပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း စကားဆက်ရန် တောင်
လိုက်လေ၏။

“လှလှသွယ်က ဘာတွေထပ်ပြီး ဖွင့်ပြောသလဲ
ပါဦး အစ်ကိုချစ်သွေးရဲ့ ခင်ပြူးရီတောင် အဲဒီကိစ္စကို အထေ
စိတ်ဝင်စားလာပြီရင့်”

“လှလှသွယ်ပြောတာကတော့ လူသတ်သမားယူသူ
တဲ့ နဂါးအိုးလေးကို သူလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒေါ်စိမ်း
ဟာ နဂါးအိုးလေးကို မကြာခဏ ကိုင်ကြည့်လေ့ရှိပြီး ထားထေ
လည်း ဘုရားစင်ပေါ်က အခြားပန်းအိုးတွေကြားမှာထား

ဘုရားခန်းကို သံဘာဂျာတံခါးနဲ့ ပိတ်သော့ခတ်ထားလေ့ရှိတယ်
တဲ့ ...။

လှလှသွယ်က တစ်ခါတော့ အဲဒီနဂါးပန်းအိုးလေးကို
စိတ်ဝင်စားလို့ မမစိမ်း အဲဒီအိုးထဲမှာရော ပန်းမထိုးဘူးလားလို့
မေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါ ဒေါ်စိမ်းညှို့က အဲဒါ ဘုရားပန်းအိုး
ဘုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီမှာပဲ လှလှသွယ်က
အဲဒီအိုးလေးက လှတယ်နော်၊ အိုးကို နဂါးပတ်ထားပုံထွင်းထု
ထားတာ သိပ်လက်ရာမြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ အိုးအဝက အနား
ပန်းလေးတွေအောက်မှာ ဘာစာလုံးတွေရေးထားမုန်းမသိဘူးလို့
မသိမသာမေးကြည့်တော့ ဒေါ်စိမ်းညှို့က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ
ဘုရားပန်းလဲနေတာကိုလက်စသတ် ဘုရားခန်းရဲ့ သံဘာဂျာ
တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ‘ညီမလှလှသွယ် အဲဒီနဂါးရုပ်နဲ့ ပန်းအိုး
လေးဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုမို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလိုချင်တဲ့
သူတွေက အဲဒီအိုးလေး ဒီအိမ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသိရင် လိုချင်
ကြမှာ၊ ဒီတော့ အဲဒီအိုးလေး မမစိမ်းရဲ့အိမ်မှာ ရှိနေတာကို
သိသမျှမသိစေချင်ဘူး။ ညီမလည်း နှုတ်လုံပါ၊ ဘယ်သူ့မှ
ပြောပါနဲ့၊ တော်ကြာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရှာဖွေသူတွေအိမ်
ပိတ်လာပြီး အတင်းဝယ်နေမှခက်မယ်၊ မမစိမ်းကလည်း

ဘိုးဘွားအဖွဲ့အနှစ်မို့ အဲဒီအိုးလေးကို ရောင်းမပစ်ချင်ဘူး' နဲ့ အဲဒီနဂါးအိုးလေးဟာ အရေးမကြီးသလိုလို အရေးကြီးကလို့ မထင်မကျပြောခဲ့တယ်တဲ့ ...။

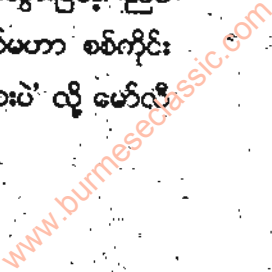
ဒါပေမဲ့ ဒေါ်စိမ်းညို အသတ်ခံရခါနီး သုံးလေးလောက်အလိုမှာ မော်လီအောင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရောက်လာပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တန်းတက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လှေသွယ်ကလည်း ဘုရားခန်းရဲ့ဘေးက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတယ်တဲ့ ...။

ဒေါ်စိမ်းညိုနဲ့ မော်လီအောင်တို့ဟာ ဘုရားခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မော်လီအောင်က ဘုရားစင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ နဂါးအိုးလေးယူလို့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးသလိုကြည့်တာကို လျှာထိုးထောင်နံရံပျဉ်ကြားအပေါက်ကနေ လှလှသွယ် ချောင်းကြည့်တွေ့ရတယ်တဲ့ ...။

ဒေါ်စိမ်းညိုက “မမလေး အရာမယွင်းရအောင် နဂါးအိုးလေးကို ထိန်းသိမ်းထားလျက်ပါကွယ်။ ညီမ မော်လီအောင်ဘက်ကသာ ဂဠုန်အိုးရဲ့သတင်း ဘယ်လောက်အထိ စုံစမ်းရပြီလဲ။ နဂါးရော၊ ဂဠုန်ရော စုံရင်တော့ တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် သူဌေး ကေနံဖြစ်ပြီ” လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့ ...။

အဲဒီအခါ မော်လီအောင်က ‘ညီမလည်း စုံစမ်းနေတာပဲ မမလေး။ ခုအထိ ဂဠုန်အိုး ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ဘယ်သူ့မှာရှိသလဲဆိုတာ စုံစမ်းလို့မရသေးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီနဂါးအိုးဆိုတာ လျှို့ဝှက်စာတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုရော မမလေး ဖော်လိုက်ပြောလား’ လို့ မေးတယ်တဲ့။ ဒေါ်စိမ်းညိုက ‘အခုအထိတော့ မော်လီမရသေးဘူး ညီမရယ်။ မမလေးထင်တာတော့ ဂဠုန်အိုးရော၊ နဂါးအိုးပါ ဆုံမှ အိုးနှစ်လုံးတိုက်ပြီး လျှို့ဝှက်စာကို ဖော်လို့ရမယ်ထင်တယ်လို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ် ...။

အဲဒီမှာ မော်လီအောင်က ဘာထပ်ပြောသလဲဆိုတော့ အထက် မမလေးရေ ... ပြောရဦးမယ် ... ဟို ညီမတို့ ... မိဘကြောင့်ရှုပ်ထိုးထားတဲ့ သူခိုးကို ပိုက်ဆံငါးထောင်ပေးပြီး ခြေထောက်အိုးခိုင်းခဲ့တဲ့ မန္တလေးနဂါးစံအိမ်ပိသားစု အခု မန္တလေးမှာ နေတော့ဘူး’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒေါ်စိမ်းညိုက ‘သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ’ လို့ မေးတော့ ‘အဲဒီနဂါးစံအိမ်ပိုင်ရှင် နန်းကြီးသေသွားလို့ အိမ်ကိုရောင်းပြီး ပြောင်းသွားပြီတဲ့။ ညီမ မော်လီရသလောက်တော့ သူတို့အိမ်ရှင်ညီအစ်မဟာ စစ်ကိုင်း ပြောင်းပြီး ယောဂီဝတ်သွားကြတယ်ဆိုလားပဲ’ လို့ မော်လီအောင်က ပြန်ပြောခဲ့တယ် ...။

အဲဒီနောက် ဒေါ်စိမ်းညိုနဲ့ မော်လီအောင်တို့ဟာ ဘာ
ခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းသွားကြတယ်။
မော်လီအောင်ဟာ အဲဒီတစ်ခေါက်လာပြီးကတည်းက ဖော
သွားလိုက်တာ ဒေါ်စိမ်းညိုအသတ်ခံရပြီးတဲ့အထိ လုံးဝပေါ်
ခဲ့ဘူးလို့ လှလှသွယ်က ပြောတယ် ခင်ပြုံးရဲ့။ မော်လီအောင်
ဒီဓာတ်ပုံကိုတောင် ဒေါ်စိမ်းညိုရဲ့ ဗီဒီယိုအိမ်ထဲတစ်ခုထဲက ရခဲ့
ပါပဲ။”

“အခု လှလှသွယ်ရော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ အ
ချစ်သွေး။ ဒေါ်စိမ်းညိုရဲ့အိမ်မှာပဲ ဆက်နေသလား။”

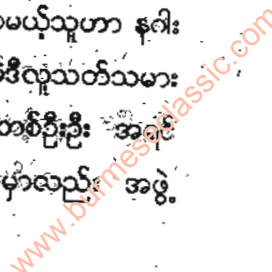
“မနေတော့ပါဘူး ခင်ပြုံးရဲ့။ သူ့ရဲ့မူလရပ်ရွာကို
သွားပါပြီ။ ဒေါ်စိမ်းညိုရဲ့အိမ်ကိုတော့ လောလောဆယ်
ဆက်ခံမယ့်သူ မပေါ်လာသေးလို့ သော့ခတ်ပြီး ပုလိပ်တပ်ခွဲ
တာဝန်ယူထိန်းသိမ်းထားတယ်။ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူ
ရှိရင်တော့ လှလှသွယ်ကို သက်သေအဖြစ်နဲ့ ခေါ်ရမှာပေါ့။”

အဲဒီတော့ လှလှသွယ်ဆီက သိရတဲ့အချက်အ
တွေအရ သူ့ခိုးမိုးမှောင်နဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိနေပြီး နဂါးအိုးကိုရ
သူအတွက် ဂဠုန်အိုးဟာ မရမဖြစ်လိုအပ်နေမှာ အမှန်ပဲ
ဂဠုန်အိုးအစစ် ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာလည်း အစ်ကိုမသိ

အဲဒီဂဠုန်နဲ့ နဂါးအိုးတို့ရဲ့ စစ်မြစ်အနေအထားတွေကိုလည်း
သိဘူး။ အဲဒီကိစ္စတွေကိုသိသူက ဒေါ်စိမ်းညိုရယ်၊ မော်လီ
အောင်ရယ်၊ ဒေါ်စိမ်းညိုကိုသတ်ပြီး နဂါးအိုးယူသွားတဲ့ လူသတ်
သမားရယ် သူတို့သုံးဦးပဲရှိတယ်။ ဒေါ်စိမ်းညိုက သေသွားပြီဆို
တာ အဲဒီကိစ္စသိသူဟာ မော်လီအောင်နဲ့ လူသတ်သမားပဲ
တော့တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးကို ထောင်ဖမ်းဖို့ ဂဠုန်အိုးရောင်းရန်
သူသည်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာကို သစာင်းစာတွေထဲ အစ်ကိုထည့်လိုက်
တယ်။”

“အင်း ... အစ်ကိုချစ်သွေးရဲ့လုပ်ရပ်က ငါးပျားချိတ်
တစ်ခုတည်းနဲ့ ငါးနှစ်ကောင်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖမ်းမိစေဖို့
လုပ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ပြုံးရဲ့ကို မော်လီအောင်ရဲ့အယောင်
အောင်ခိုင်းတာကရော ဘာသဘောလဲဆိုတာ ရှင်းပြပါလား။”

“အင်း ... ဒါကတော့ လိုရမယ်ရ ကံစမ်းတဲ့သဘော
နဲ့ လုပ်တာပါပဲ ခင်ပြုံးရဲ့။ အစ်ကိုရဲ့စိတ်ထင်တော့ သံတင်းစာ
ကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးတာနဲ့ ရှေးဦးစွာရောက်လာမယ့်သူဟာ နဂါး
အိုးရသွားတဲ့လူသတ်သမားပဲဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလူသတ်သမား
လိလိတိုင် ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးဦး အရင်
အောက်လာမယ်လို့ ယူဆတယ်။ သူတို့ဘက်မှာလည်း အဖွဲ့

အစည်း ချိန်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်စိမ်းညိုက
သတ်ပြီး နဂါးအိုးယူနိုင်ဖို့ကိစ္စမှာ ဒေါ်စိမ်းညိုနဲ့ ရင်းနှီးအေး
ဦးစွာပေါင်းခဲ့သူ မလှမြိုင်ဟာ နဂါးအိုးယူသွားတဲ့ လူသတ်သမား
လူပဲ ခင်ပြုံးရဲ့ရဲ့ ...။

အစ်ကိုက လှလှသွယ်ရဲ့ပြောကြားချက်အရ ဗေဒ
ဆရာဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူသတ်သမားကို ခေါ်လာသူ မလှမြိုင်
ဟာ ကြည့်မြင်တိုင်တစ်ဖက်ကမ်းက အေးရွာမှာ နေတယ်ဆိုတ
ယ်ရလို့ အေးရွာကိုလိုက်သွားပြီး စုံစမ်းသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အ
အေးရွာမှာ မလှမြိုင်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ မိန်းမတစ်ဦးတစ်ယောက်
မရှိဘူး။ ဒေါ်လှမြိုင်ဆိုတဲ့ အသက်ခုနစ်ကျော် အဘွားကြီး
တစ်ယောက်ရှိခဲ့တာလည်း သေသွားခဲ့ပြီလို့ဆိုတယ်။ နောက်
မလှမြိုင်ရဲ့ ရုပ်ရည်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုးလည်း အဲဒီအေးရွာမှာ
ဘူး။ တံတယ်တော့ အဲဒီမိန်းမဟာ သူ့ကိုယ်သူ အေးရွာ
မလှမြိုင်ပါလို့ ဒေါ်စိမ်းညိုကို မိတ်ဆက်ခဲ့တာဟာ လိမ်ပြော
ပါပဲ ...။

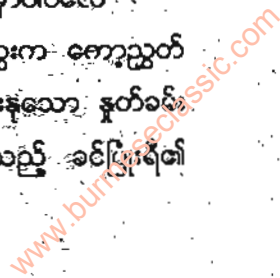
“ဒီတော့ အဲဒီလူသတ်သမားဘက်မှာအဖွဲ့အစည်း
နိုင်ပြီး သူတို့ဟာ မစိမ်းညိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မော်လီအောင်
သိနေနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့သတင်းစာကြော်ငြာကြော်

ဆောက်လာခဲ့ရင် မော်လီအောင်ပါ ဒီမှာရှိနေတယ်လို့ ထင်သွား
အောင် ခင်ပြုံးရဲ့ကို ဟန်ဆောင်ခိုင်းထားတာပဲ။ ဆိုလိုတာက
မော်လီအောင်ရဲ့လက်ထဲမှာ ဂဠုန်အိုးရှိနေပြီး အဲဒါကိုရောင်းမှာ
ဖြစ်တယ်လို့ဆိုရင် သူတို့အနေနဲ့ ဝိုလို့ယုံကြည်သွားမှာပဲလေ။
ဧည့်အိမ်အတူတစ်လုံးကိုလည်း အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ရွှေဘိုဒီစကြိုက်
အိုင် နွယ်ငြိမ်းရွာက စဉ့်အိုးပညာရှင်တစ်ဦးကို ပုံစံနမူနာပြုပြီး
သွားလုပ်ခိုင်းထားခဲ့ပြီးပါပြီ ခင်ပြုံးရဲ့”

အိုင်အိုချစ်သွေး၏ရှင်းပြချက်ကို လုံးဝစေ့ပတ်စေ့နား
အောင်ပြီးနောက် ခင်ပြုံးရဲ့က သက်ပြင်းချကာ ...

“အင်း ... အစ်ကိုချစ်သွေးကတော့ ဘက်စုံထောင့်စုံ
အောင် စိမ်ပြီး အရာရာအသင့်ပြင်ထားတာပဲလေ။ အစ်ကိုချစ်
သွေးပြောသလိုဆို ဂဠုန်အိုးကို လိုချင်နေသူတွေဟာ ဉာဏ်များ
နဲ့ သတ်ဖို့ဖြတ်ဖို့ လုံးဝဝန်မလေးတဲ့ လက်မရွံ့လူသတ်သမား
တွေပဲဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ပဲ အန္တရာယ်များများ
ခင်ပြုံးရဲ့ကတော့ အစ်ကိုချစ်သွေးကို ကူညီမှာပါပဲလေ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ချစ်သွေးက ကော့ညွတ်
သမားမျက်တောင်၊ ဖြောင့်စင်းသောနာတံ၊ ဖူးနုသော နှုတ်ခမ်း၊
အေးအေးထွေးထွေးလေးတို့ဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့် ခင်ပြုံးရဲ့၏

မျက်နှာချောချောလေးအား ကရုဏာသက်စွာငေးကြည့်ရင်း

...

“ခင်ပြုံးရီရယ် ညီမကို အခုလို အရှုပ်တော်ပုံထဲ ဆွဲထည့်သလို လုပ်ရတာ အစ်ကို့ဘက်က မတရားသလိုဖြစ်နေပြန်နော်”

ဟု နောင်တရသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ခင်ပြုံးရီက မျက်တောင်ကော့ကော့လေးများကိုပင့်ကာ တွေ့တွေ့လေးပြန်ကြည့်လိုက်လျက် ...

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုချစ်သွေးရယ် အစ်ကိုချစ်သွေးပြောသလို အမှန်တရားတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ကြိုးစားကြတာပဲလေ၊ ခင်ပြုံးရီကိုယ်တိုင်က အစ်ကိုချစ်သွေးအမှန်တရားဖော်ထုတ်မှုလုပ်ငန်းမှာ ပူးပေါင်းပါဝင်လိုတဲ့ဆန္ဒပြီးသားမို့ ... တက်တက်ကြွကြွပါဝင်လှုပ်ရှားနေတာပါရှင် ... ခင်ပြုံးရီရဲ့စွမ်းဆောင်နိုင်မှုတစ်ခုခုကြောင့် အစ်ကိုချစ်သွေးလုပ်ငန်းမှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုခုအထိ အောင်မြင်မှုရမယ်ဆိုလျှင်ပဲ ... ခင်ပြုံးရီ ပါဝင်လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်ရကျိုး နပ်ပါပြီရှင်”

ဟု အပြုံးမြဲလေးဖြင့် ပြောလိုက်မှ စိတ်မကောင်းစားဖြင့် အတန်ငယ်ညှိုးသွားသော ချစ်သွေး၏မျက်နှာပြန်လည် ရှု

ဆန်းလာကာ ခင်ပြုံးရီ၏အလှမျက်နှာလေးကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးပဲ ခင်ပြုံးရီ၊ အစ်ကို့နဲ့ခင်ပြုံးရီတို့နှစ်ယောက် ဘက်ညီလက်ညီလက်တွဲပြီး ဂဠုန်အိုးနဲ့နဂါးအိုးပြဿနာရယ်၊ သူ့သတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ထုရားခံတွေ့ရယ်ကို ဖော်ထုတ်ကြတာ ဆို ဟုတ်လား”

ဟု ခင်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ခင်ပြုံးရီက သည်း ချစ်စဖွယ်ပြုံးရင်း ခေါင်းလေးကို ညှိတ်လိုက်ပါတော့ သတည်း။

ဆင်ကြည့်သူ

ဂဠုန်အိုးရောင်းရန်ရှိသည်ဟူသော ကြော်ငြာသတင်းစာကြီးများတွင် ပါလာသည်နေ့က တစ်နေ့လုံး ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း ယင်းနေ့၏ညနေပိုင်း၌ ခင်ပြုံးရီမှာ သူမတို့နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်း၏ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်ရပ်ကာ ကရိုလမ်း (ယခုခိုယ်မြတ်ထွန်းလမ်း) ၏လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းလူသွားစင်္ကြန်ပေါ်မှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာနေသူများကို ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိစဉ် လမ်းနံဘေး ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင်အောက်၌ ဓာတ်မီးတိုင်ကိုမီကာ လက်ပိုက်

ရပ်နေသူတစ်ဦးသည် ပထမထပ်၏ဝရန်တာပေါ်မှ သူမကို တစ်စုတစောင်းလှမ်းကြည့်လျက်ရှိသည်ကို သတိထားလိုက်မိလေ၏။

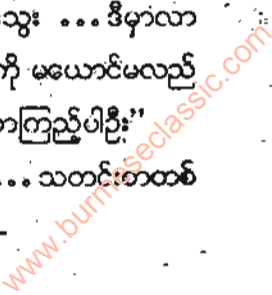
“ဟိုလူဟာ ငါ့ကိုကြည့်နေသလိုပါလား”

သက္ကလပ်ဦးထုပ်အဟောင်းဆောင်းထားပြီး ဘောင်းဘီရှည်၊ ကုတ်အင်္ကျီလက်ရှည်နွမ်းနွမ်းတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသူလူရွယ်တစ်ဦးက စီးတရတ်တစ်လိပ်တို့ ပါးစပ်တွင်ခဲရင်းမှ ဓာတ်မီးတိုင်အား ပခုံးမှိုကာ လက်ပိုက်ရပ်လျက် သူမရှိရာ ဝရန်တာသို့ လှမ်းပေးကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူသည် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေး မှတ်ဆိတ်မွှေး ခရီးပရဲပေါက်နေကာ ညှဉ်းသိုးသိုးအသွင်ရှိရာ အောက်တန်းစား ထူမိုက်တစ်ဦး၏ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်နေရာ ခင်ပြုံးရီမှာ ထိုသူအား အသိမသာလှမ်းကြည့်ရင်းမှ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားရတော့၏။

ခင်ပြုံးရီသည် တိုက်ခန်းအတွင်းဘက်သို့ မသိမသာ ဆုညီကာ ...

“အစ်ကိုချစ်သွေး ... အစ်ကိုချစ်သွေး ... ဒီမှာလာကြည့်ပါဦး၊ လူ ... လူတစ်ယောက် ခင်ပြုံးရီကို မယောင်မလည် ကြည့်နေတယ် ... မသင်္ကာစရာပဲ ... လာကြည့်ပါဦး”

ဟု မတိုးမကျယ်လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ ... သတင်းတတစ်

တောင်ကို ဖတ်နေသည်။ ချစ်သွေးမှာ ညဉ့်ခန်းဆိုဖာခုံပေါ် ထိုင်နေရာမှ ဖုတ်ခနဲ ထပြီး ဝရန်တာသို့ ထွက်လာတော့၏။

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုမှာ”

ခင်ပြုံးရီက ဓာတ်တိုင်ဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ အခါမှာမူ ဓာတ်တိုင်အောက်၌ ညည်းသိုးသိုးနှင့်လူ ရှိမနေတော့ချေ။

“ဟောတော့ ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိတော့ဘူး။ လမ်းသွားလမ်းလာများထဲ လှမ်းမော်ကြည့်သော်လည်း ထိုလူ၏အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

“ပျောက်သွားတာ မြန်လိုက်တာ”

ခင်ပြုံးရီက မချင့်မရဲပြောလိုက်ပြီးနောက် ထိုလူ၏ သွင်ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် သူမကို တစေ့တစောင်းကြည့်နေထိ အား ပြောပြလိုက်ရာ ချစ်သွေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“အင်း ... သတင်းစာကြော်ငြာရဲ့အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့ စပြီ ခင်ပြုံးရီရေ၊ အခုအချိန်ကစပြီး သတိပိုင်ထားပေတော့”

ဟု သတိပေးစကားပြောပြီးမှ ...

“ခင်ပြုံးရီကို တစ်ခုမှာထားဦးမယ်၊ အကြောင်းကိစ္စ အစ်ခုခုကြောင့် အစ်ကိုအပြင်သွားရင် ဘယ်လိုလူမျိုးလာလာ အခန်းတံခါးမဖွင့်ပေးနဲ့နော်၊ အစ်ကိုပြန်ရောက်မယ့်အချိန်ကို နန်းပြီး ပြန်ချိန်းလိုက် ဟုတ်လား”

ဟု သတိပေးစကားထပ်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အစ်ကိုချစ်သွေး”

အမှန်တော့ ခင်ပြုံးရီမှာ ချစ်သွေးအပေါ် ကျေးဇူးရှိသူမို့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ကူညီကျေးဇူးဆပ်သည်ထက် ချစ်သွေးအပေါ်တွင် မသိမသာတွယ်ငြိလာသည့် သံယောဇဉ်ကြောင့် ယခုလို အရှုပ်အထွေးထဲတွင် စွန့်စွန့်စားစား ဝင်ရောက် ကူညီမိနေခြင်းဖြစ်၏။

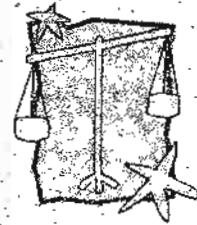
သို့တိုင် သူမမှာ ရာဇဝတ်မှုခင်းမျိုး သည်းထိတ်ရင်ဖို ဝိစွဲမျိုးနှင့် မကြုံဖူးသူလေးမို့ တကယ်တကယ်နဖူးတွေ ဒူးတွေ ခင်ဆိုင်စရာအခြေအနေမျိုး ကြုံလာသည့်အခါမှာမူ လက်ဖျား ခြေဖျားလေးများ အေးကာ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်မိရသည်မှာ အမှန် ထင်ဖြစ်ပေ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူမအနေဖြင့် ချစ်သွေးကို ကူညီပါမည် ဆို ကတိကဝတ်ပြုပြီးပြီမို့ အဘယ်သို့သောအန္တရာယ်များနှင့်

၁၅၄ ○ နိဗ္ဗာန်

ကြီးတူရသည့်ဖြစ်စေ ချစ်သွေးအပါးမှ လွှဲရှောင်ဖယ်ခွာသွားရန်
လုံ့လစဉ်းစားချေ။

□ □ □

အန္တရာယ်ဒီဗီ

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၉) နာရီကျော်ခန့်တွင် အိုင်
ချစ်သွေးမှာ စီအိုင်ဒီရူးမှစုံထောက်မင်းကြီးဖုန်းဆက်ခေါ် သဖြင့်
မင်းစိန်သို့ သူ၏ဟီး(လ်)မင်း(နိ) ကားလေးဖြင့် ထွက် ခွာသွားရာ
ထိုက်ခန်း၌ ခင်ပြုံးရီတစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ချစ်သွေးထွက်သွားပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် တံခါး
ခွဲကံသံထွက်ပေါ်လာရာ ခင်ပြုံးရီမှာ ရုတ်တရက်မို့ ရင်ထိတ်
နိုးရန်သွားပြီး ချောင်းကြည့်ပေါက်သို့ အသာထလာကာ ချောင်း

ကြည့်ပေါက်မှာ လေးလက်မပတ်လည်ခန့်ရှိ တံခါးအရှင်လေးထပ်
စွင့်တာ တံခါးခေါက်သူကိုကြည့်လိုက်ရာ စိတ်၌ဝေဝဝေဖြစ်သွား
တော့၏။

“အို... အဘိုးကြီးထစ်ယောက်ပါလား။ နေပါဦး
အဘိုးအိုကို ငါတွေ့ဖူးသလိုလိုပါလား”

‘ဒေါက် .. ဒေါက် .. ဒေါက်’

ဦးခေါင်းဝယ် သဘက်ဖြူတစ်ထည်ပေါင်းထားသည့်
အဘိုးအိုက တံခါးရွက်ကို ထပ်ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။ ချောင်
ကြည့်ပေါက်မှာ အခန်းတံခါးဝနှင့် ဘေးတိုက်လှေကားဘယ်
အခြမ်း၌ရှိသဖြင့် ခင်ပြုံးရီမှာ အဘိုးအိုကိုဘေးတိုက်မြင်နေ
ရာ သေသေချာချာကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းဖြင့် အဘိုးအိုကိုမည်သူ
မှန်းမှတ်မိသွားတော့၏။

“အို ... အဘိုးလေး အဘိုးလေးပါလား”

သူမ၏ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားပြီ
သော အဘိုးဦးလူကျော်၏ညီ ဦးယူတော်ဟူသည့် အဘိုးလေး
သူအား မှတ်မိသွားရာ ခင်ပြုံးရီမှာ ဝမ်းလည်းဝမ်းသာသွားသလို
လွန်စွာမှလည်း အံ့ဩသွားတော့၏။

“အဘိုးလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါရှိနေတဲ့တိုက်ခန်း

တို့ သိနေပါလိမ့်”
သူမသည် ဝေဝဝေအတွေးနှင့် တတ်ယအကြိမ်တံခါး
ခေါက်သံထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်တွင်တံခါးချက်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်
တော့၏။

တံခါးပေါက်ဝတွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ကာ ရပ်နေ
သည့် အဘိုးလေးဖြစ်သူဦးယူတော်ကမူ သူ့မြှေးမကို ရုတ်တရက်
မှတ်မိဟန်မတူဘဲ။

“ဒီ ဒီမှာကွယ်ကလေးမ သတင်းစာထဲမှာ ဂဠုန်အိုး
ဆောင်းရန်ရှိသည်လို့ ကြော်ငြာပါတာနဲ့ အဲဒီဂဠုန်အိုးကို ကျွန်
သိချင်လို့လာခဲ့တာပဲကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်ပြုံးရီမှာအိုလို့ အံ့ဩသွားရတော့

ထို့ကြောင့် သူမ၏အဘိုးလေးဖြစ်သူမှာ ဤကိစ္စများနှင့်
ဘာယ်သို့ ဆက်စပ်မှုရှိနေပါသနည်းဟု သိချင်စိတ်ပြင်းပြလာ
သည်ဖြစ်ရာ အိမ်ခန်းခဲသို့ ဦးစွာပင့်ဖိတ်လိုက်ပြီး ...

“အဘိုး ဝင်ပါ ထိုင်ပါဦး”

အဘိုးလေးဖြစ်သူ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကျွန်းဆက်တီ
ပေါ်ထိုင်လိုက်မှ ...

တံခါးကိုပြန်ပိတ်၊ ချက်ပြန်ထိုးလိုက်ကာ အဘိုးလေးဆီ
ဈာန်နာချင်းဆိုင်ရို ကျွန်းဆက်တီးခုံ၌ ခင်ပြုံးရီကဝင်ထိုင်လိုက်
လေ၏။ ပြီးမှ အဘိုးလေးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုရွှန်းရွှန်းစားစား
ကြည့်လိုက်ကာ...

“အဘိုးလေး အဘိုးလေးက သမီးကိုမဟုတ်မိဘူးလား
သမီးဟာ အဘိုးဦးလူကျော်ရဲ့မြေး ခင်ပြုံးရီလေ၊ အဘိုးလေးဆီ
ဆင်ပေါက်ကန်ရွာက ခင်ပြုံးရီလေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရှစ်စပ်ကကျင်ခြေလည်လာသည့် ဦး
သူတော်မှာ ခင်ပြုံးရီ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး
နောက်ခံအကြာမှာပင် ငယ်ရွှစ်ကိုဖမ်းမိသွားတော့၏။

“အို ဘုရားရေ ဟုတ်ပဗျား၊ ကျုပ်ရဲ့မြေးမလေး အ
ဖါလား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ရွာမှာအဘိုးလေး နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့
တုန်းက ဆံတောက်လေးတဖားဖားနဲ့ တကယ့်ရွာသူလေးပဲ
ခုတော့ တသွေးတမွေးလှတပတလေးဖြစ်ပြီ၊ ထွားလာလို့
ပါလားဟရီ... ကြည့်ပါဦး ဓတ်ပုံစားပုံနဲ့ နဖူးကဆံမိတ်တွေ
ကောက်ထားပုံက ဆိုရှယ်ကျပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်းကတော်၊
ကတော်တွေတောင် အရှုံးပေးရမှာပါလား။ လှတဲ့ချောတဲ့နေရာ
မှာလည်း ဗိုလ်ကြက်ချေးမတွေ ငေးမှိုင်လောက်ပါရဲ့ ဟေး ဟေး

ဟေး ဟား ဟား”

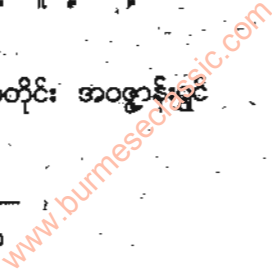
အဘိုးလေးဦး သူတော်ကား ဟိုစဉ်ကအတိုင်း ပျော်
ပျော်နေတတ်သူပီပီ တဟေးဟေးတဟားဟားရယ်နေသေးသည်။

အဘိုးလေးဦးသူတော် ရယ်နေသော်လည်း ခင်ပြုံးရီမှာ
လိုက်မရယ်နိုင်ပေ။ ခင်ပြုံးရီမှာ အဘိုးလေးဖြစ်သူတို့ စိုက်ကြည့်
ကာ ခပ်တိုးတိုးခပ်လောလောလေး ဖေးလိုက်ရှာ၏။

“အဘိုးလေး အဘိုးလေးက ဒီတိုက်ခန်းမှာ သမီးရှိမှန်း
သိလို့လာတာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“သမီးရှိမှန်း ဘယ်ကသိရမှာလဲကွယ်၊ ဆီမှ ချက်ချင်း
ပြေးလာတာပေါ့၊ အဘိုးလေးက ဒီရန်ကုန်ရောက်နေတာ တစ်
နှစ်ကျော်ပြီကွယ်၊ ရွှေတိဂုံဘုရား ဗဟန်းမုခ်ဘက်က အုတ်လမ်း
ဘရိတ်ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းမှာ တည်းခိုနေတာကွယ်၊ အဲဒီကျောင်း
က ဆရာတော်နဲ့ အဘိုးလေးက သူပဉ္စင်းမတက်ခင် လဟာ
ဇာန်ရွာမှာနေကတည်းက ရင်းနှီးနေခဲ့တာလေ၊ အဘိုးလေး နယ်
ထွတ်ဆေးကုရင်း လဟာရက်ရွာရောက်တော့ သူတို့အိမ်နဲ့ မောင်
အိုင်တို့အိမ်မှာပဲ တည်းခိုရပါပကော”

အရေးထဲအဘိုးလေးက သူ့ဝသီအတိုင်း အဝဇ္ဇန်းခွင်
ခွင်နှင့် လေရှည်နေသေးသည်။

ကြည်လေးနက်လျက်ရှိရာ ခင်ပြုံးရီကချောင်းတစ်ချက်ဟန်က
သူမနှင့် ဆိုင်အိုချစ်သွေး စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရပုံမှစပြီး ယနေ့
တော်လီအောင်အဖြစ် သူမ ဝင်ရောက်သရုပ်ဆောင်နေရသော
ဇာတ်ရှုပ်အထိ ချစ်သွေးထံမှ သူမသိထားသမျှအားလုံးကို ပြော
ပြဆိုက်ရတော့၏။

အဘိုးလေး ဦးသူတော်သည် ခင်ပြုံးရီပြောသမျှကို
ချာစွာစူးစိုက်နားထောင်ပြီးနောက်...

“ဟုတ်ပြီ ဒီကိစ္စကြီးထဲမှာ ငါ့မြေးမလေး ပါဝင်ဖို့
သက်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို အဘိုးလေးသိပါပြီ။ တစ်ခုရှိတာ
မောင်ချစ်သွေးနဲ့ ငါ့မြေးတို့သိထားတဲ့ ဂဠုန်အိုးဟာ အဘိုး
သိထားတဲ့ ဂဠုန်အိုးဟုတ်မဟုတ် သေချာဖို့အရေးကြီးတယ်
ငါ့မြေးတို့ သိထားတဲ့အိုးရဲ့ ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ”

ဟုမေးလိုက်ရာ ခင်ပြုံးရီက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ချစ်သွေး
ရေးဆွဲထားသော ခဲခြစ်ပန်းချီ နဂါးအိုးပုံကို ထုတ်ပြလိုက်
တော့၏။

“နဂါးအိုးရဲ့ပုံကတော့ ဒီပုံအတိုင်းပဲလို့ ဆိုတယ်။ အ
လေးရဲ့”

နဂါးအိုးပုံကို သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက် ဦးသူတော်

မျက်နှာမှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

“ရွှေ ... နေရာကျလိုက်ပါပေ။ ဟုတ်ပျ ငါ့မြေးရာ
... အဘိုးမြင်ဖူးသိဖူးထားတဲ့ အိုးက ဒီအိုးနဲ့ တစ်ထေရာတည်း
ပါပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့—ဟုတ်ပါပြီ”

ဦးသူတော်သည် ခင်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်း
မှတဘက်ကို ဖြည့်လိုက်ကာ ယင်းတဘက်ဖြင့် အဆီပြန်လာ
သောမျက်နှာကို သုတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ကဲ ... သမီးနဲ့ ဂဠုန်အိုးဘယ်လိုသက်ဆိုင်နေသလဲ
ဆိုတာ သိချင်လှပြီ အဘိုးလေးရဲ့ပြောတော့လေ”

ခင်ပြုံးရီက ဘိုးအေဖြစ်သူ၏ ဒူးခေါင်းကိုတိုင်ရွှစ်ကာ
ဆီလောလောလေး တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

“ပြောပြမှာပေါ့ မြေးရဲ့၊ ငါ့မြေးရဲ့ မြောပြချက်အရ
ငါ့မြေးတို့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဂဠုန်အိုးတကယ်မရှိဘဲ ရောင်းရန်ရှိ
သည်ဆိုပြီး သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဘိုးလေး ဒါတောင်အဲဒီကိစ္စကို
အစ်ကိုချစ်သွေးက လုံးဝလျှို့ဝှက်ခိုင်းထားတာ။ သမီးရဲ့ အဘိုး
လေးဖြစ်နေလို့ ပြီးတော့ အဘိုးလေးပြောတဲ့ အနေအထားက
အိမ်ကိုထူးဆန်းနေလို့ သမီးကမလွှဲမရှောင်သာ ဖွင့်ပြောရတာ”

“တုတ်ခါပြီလေ ဒီမှာအဘိုးလေးပြောမယ်၊ အဲဒီဂဠုန် အိုးအစစ်က ဘယ်မှာရှိသလဲသိလား”

“တစ်အင်း... ခင်ပြုံးရီ ဘယ်သိပါ့မလဲ အဘိုးလေးရဲ့”

“အဲဒီဂဠုန်အိုး အစစ်က ငါ့မြေးရဲ့ဘိုးအေအရင်း ဦးဇွဲကျော်ရဲ့ အုတ်ဂူထဲမှာ အရိုးကျနေလောက်ပြီဖြစ်တဲ့ အလောင်းနဲ့အတူရှိနေတယ် ... သိရဲ့လား”

“ရှင်”

ခင်ပြုံးရီမှာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလားထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ အနောက်အရပ်မှ နေခုနစ်စင်းထွက်ပေါ်လာပါသည်ဟု ကြားရလျှင်ပင် ထိုမျှ အံ့အားတသင့်ဖြစ်မိလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော လောကကြီး၏ သဘာကို မယုံနိုင်ဖွယ်ကြုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩခြင်းအခါခါဖြစ်သွားရရှာတော့၏။

ဦးသူတော်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်ငါ့မြေး၊ အဲဒီ ဂဠုန်အိုးဟာ မြေးလေးထံရဲ့ ဆင်ပေါက်ကန်ရွာသင်္ချိုင်းက အဘိုးလေးရဲ့ အစ်ကိုဦးလှကျော်ရဲ့ အုတ်ဂူထဲမှာရှိလေရဲ့။ ဒါကြောင့် ဂဠုန်အိုးကိစ္စမှာ

ငါ့မြေးနဲ့ပါသက်ဆိုင်နေတယ်လို့ အဘိုးလေးပြောတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်ပြုံးရီမှာ အဘိုးလေးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို လွန်စွာအံ့အားသင့်နေသည် မျက်ဝန်းများဖြင့်ငေးကြည့်လိုက်ကာ...

“အို သမီးဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာ အဘိုးလေးရယ်။ ဒီဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲက ဂဠုန်အိုးဟာ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘိုးဘိုးရဲ့ဂူထဲရောက်နေရတာလဲရှင်”

ဟု အသံတုန်တုန်လေးဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလို ငါ့မြေးရဲ့ မှန်တာပြောရရင် အစ်ကိုဦးလှကျော်နဲ့ အဲဒီဂဠုန်ရုပ်ပုံပါတဲ့အိုးလေး ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ အဘိုးလေးလည်း သေချာမသိပါဘူးကွယ်၊ တစ်ခုရှိတာက အဘိုးလေးဟာ ကိုယ့်ဝါသနာအတိုင်း မြန်မာပြည်အနှံ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပြုပြီး လျှောက်သွားနေရာက တစ်ခါတလေ တစ်ဦးအည်းသော အစ်ကိုအရင်းကို သတိရတဲ့အခါ ပွင့်ဖြူဒီဇင်ဘာအိုင်ထဲက ဆင်ပေါက်ကန်ရွာကို ဝင်ပြီး အစ်ကိုရဲ့အိမ်မှာ ဆယ်ရက်တန်သည်။ ဆယ်ငါးရက်တန်သည် တည်းခိုနေထိုင်လေ့ရှိတာ မြေးအသိပဲလေ၊ အဲဒီတုန်းက မြေးဟာငယ်သေးလှယ်၊ ဦးတော့ မြို့ကျောင်းမှာပဲ ကျောင်းသွားသွားတက်နေရတာ ရှာ

တို့နေကျောင်းပိတ်ရက်မှ ပြန်လာရတာမဟုတ်လား”

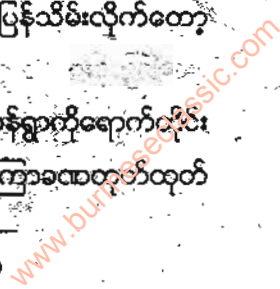
“ဒါနဲ့တစ်ခါမှာတော့ အစ်ကို့အိမ်မှာ အဘိုးလေးတည်းနေတုန်း အစ်ကိုဟာ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ကျွန်းသေတ္တာရည်ပျောပျောလေးကို ယူလိုက်ပြီး သေတ္တာရဲ့ မျောက်လက်မှာခတ်ထားတဲ့ သော့ခလောက်ကို ကြေးသော့လေးတစ်ချောင်းနဲ့ ဖွင့်နေတာတွေ့ရတယ်ကွယ့်”

“သေတ္တာလည်း ဖွင့်သွားရော အထဲမှာထည့်ထားပြီး မိုင်းကိုင်စက္ကူနဲ့ သေချာပတ်ထုပ်ထားတဲ့ စဉ့်ရည်သုတ်အိုးလေးတစ်ခွက်ကို ထုတ်ကြည့်နေတာတွေ့ရတယ်။ အဘိုးလေးက သူ့အနားသွားပြီး တာအိုးလေးလဲအစ်ကိုလို့ မေးတော့၊ ငါတော်လှန်ရေးလုပ်တာနဲ့ ငါနဲ့သေဖော်သေဖက်တစ်ယောက်က ခွဲခွာခါနီး အမှတ်တရလုပ်ပေးခဲ့တာပါကွာလို့ ပြောတယ်။ အစ်ကို့ဦးလူကျော်ဟာ အဘိုးလေးတို့ရဲ့ အရှင်နှစ်ပါးပါတော်မူသွားပြီး တဲ့နောက် မျက်နှာဖြူအစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်တဲ့ မကွေးနယ်ဘက်က မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်ရောက်ပြီး ‘ထီးသုဦးနန်းသုဦး၊ မြို့သုဦးသုဦး၊ သုဦးသုဦး’ ဖြစ်လာရပေ။ တို့တစ်တွေသည် သေသော်မှတည့် ခြောက်ကောင်ထိ’ လို့ ကျေးဇူးရှင်ဆီးဘန်နီဆရာတော်ဘုရားကြီး စပ်ဆိုခဲ့

တဲ့ တမ်းချင်းထဲကလို သူ့ကျွန်းမခံလိုစိတ်နဲ့ အသက်စွန့်ချင်စွန့်ရပါစေဆိုပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာ အဘိုးလေးအသိပဲလေ ...။

ဒါနဲ့ အဘိုးလေးလည်း သူ့လက်ထဲက အိုးလေးကို ယူ ကြည့်တော့ လက်ရာမြောက်ပြုလုပ်ထားတဲ့ စဉ့်ရေသုတ်အိုးလေးရဲ့ ကိုယ်ထည်မှာဖောင်းကြွမြူလုပ်ထားတဲ့ ဂဗွန်တောင်ပံပြန်နေတဲ့ပုံကို တွေ့ရသလို အိုးရဲ့နှုတ်ခမ်းအဝက နှုတ်ခမ်းသားအတွန်လေးတွေရဲ့ အောက်မှာ အိုးကိုကရွတ်ခွေပတ်ပြီး ချေးထွင်းထားတဲ့ စာသားတွေကိုတွေ့ရတယ် မြေးရဲ့၊ စာတန်းအတစ်တန်းတည်းဖြစ်ပြီး မြန်မာအက္ခရာနဲ့ ရေးထိုးထားတာ ခြစ်ပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်မဲ့တဲ့စာတွေပါပဲ မြေးရယ်။ အဘိုးလေးညှိုးလူတကာရဲ့ မျက်ခုံးမွှေးပေါ်စကြိုလျှောက်ခဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီစာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှဖော်လို့မရဘူး။ ဒါနဲ့အဘိုးလေးက ဘာစာတွေလဲ အစ်ကို့ရလို့မေးတော့ မသိပါဘူးကွာ၊ ဟိုကောင်ကြီး ဘာတွေရေးထားမှန်းမသိဘူးလို့ ပြန်ပြောပြီး ဘာမှ အရေးကြီးသလိုအမူအရာနဲ့ သူ့အိုးလေးကို သူပြန်သိမ်းလိုက်တော့တယ်ကွယ့်”

“ဒါပေမဲ့ အဘိုးလေး ဆင်ပေါက်ကန်ရွာကိုရောက်လို့ အစ်ကို့ဦးလူကျော်ဟာ အဲဒီအိုးလေးကိုပဲ မကြာခဏတုတ်ထုတ်

ကြည့်နေတာတွေ့ရတယ်။ အဘိုးလေးလည်း ဪ သူဟာ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း အမှတ်တရပေးထားတဲ့ အဲဒီအိုးလေးကို အတော်မြတ်နိုးရှာလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့တွေးမိခဲ့တယ်”

“ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးအခေါက် ဆင်ပေါက်ကန်ရွာထိ ရောက်တော့ အစ်ကိုဦးလူကျော်ဟာ အကောင်းချည်းကနေ ရုတ်တရက် အပူရှပ်ပြီးဖျားရကာ သုံးရက်လုံးလုံး အပြင်းဖျားပြီး အဘိုးလေးရဲ့လက်ပေါ်မှာပဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတယ်လေ”

“အဘိုးလေးလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် စိတ်သိမ်ထိခိုက်သွားပြီး အဘိုးလေးမှာပါတဲ့ ငွေနှစ်ပွဲ ရွာသင်္ချိုင်းမှာ အုတ်ဂူရုပ် သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက မြေးတောင် မကွေးစာနေ ပြန်လာတော့ အုတ်ဂူသွင်းပြီးစ မိရုံလေးမဟုတ်လားကွယ်။ အဲဒီလို အစ်ကိုဦးလူကျော်ရဲ့ အလောင်းကိုဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်တော့ သူ့ဆိပ်မြတ်နိုးပုံရတဲ့ သူ့ရဲ့အိုးလေးကိုပါ သူ့ရဲ့ခေါင်းတလားထဲ အဘိုးလေးကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးလိုက်တယ်ကွယ်”

“ကဲ... အဘိုးလေးသိထားတဲ့ ဂဠုန်အိုးလေးရဲ့ အကြောင်းကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲမြေးရေ”

အဘိုးလေးဖြစ်သူ ဦးသူတော်၏ စကားအဆုံးတွင် ခင်ပြုံးရီမှာ တွေ့တွေ့လေးစဉ်းစားနေပြီးနောက် ...

“အဲဒီအကြောင်းတွေ အစ်ကိုချစ်သွေးကို ပြောပြလိုက်ရမလား အဘိုးလေး”

ဟုမေးလိုက်လေ၏။

“လောလောဆယ်မပြောနဲ့ဦး သမီး၊ ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့အခါကျ ပြောပြတာပေါ့ကွယ်။ သူ့ချထားတဲ့ ဇာတ်ရုပ်အတိုင်းအသာ မျှောလိုက်နေလိုက်။ ဒါမှ အယ်လို့တွေ့ဖြစ်လာမယ့်ဆိုတာ သိရမှာ”

ယင်းသို့ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင်

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ... ခင်ပြုံးရီ ... ခင်ပြုံးရီ ... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ အိုင်အိုချစ်သွေး၏ ခေါ်သံကိုပါ ကြားရရာ...

“ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း အစ်ကိုချစ်သွေးတောင် ပြန်လာပြီ”

ဟု ခင်ပြုံးရီမှာ ပြူးပြူးပျာပျာလေးပြောကာ ထိုင်ခုံပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကြွလိုက်ရင်း အဘိုးလေးဖြစ်သူကို တစ်လှည့်တံခါးပေါက်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်နေရာ ဦးလူတော်က ဆံ့ဝဲဖြူဖျားဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့်ခေါင်းကို တဘက်ဖြင့်ပြန်ပေါင်း

လိုက်ပြီး ခင်ပြုံးရီကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရန် မျက်စိပစ်ပြလိုက်လေတော့၏။

သို့ဖြင့် ခင်ပြုံးရီလည်း တံခါးရွက်ကိုချက်ဖြုတ်ဖွင့်ပေးလိုက်တော့၏။

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် မိမိ၏ တိုက်ခန်း၏ ဝဋ်ခန်းမှဆက်တီခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အဘိုးအိုကိုတွေ့လိုက်ရာ မျက်မှောင်မသိမသာ ကြုတ်သွားတော့၏။

“အစ်ကိုချစ်သွေး ဒီအဘက ဂဠုန်အိုးဝယ်ချင်လို့လာတာဆိုတာနဲ့ ခင်ပြုံးရီညှော်ခံထားတာပါ”

ဟု ခင်ပြုံးရီက မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောလိုက်ရာ အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ ခေါင်းတွင်တဘက်အဖြူပေါင်းထားပြီး ဖင်ထိတိုက်ပုံရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူ တောင်ရှည်ပုဆိုးတို့နှင့် တောသကြီးပုံပေါက်နေသော်လည်း အသားအရေဖြူစင်ကာ ရုပ်ရည်အတော်သန့်သည် အဘိုးအိုကို စူးစမ်းလေ့လာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ အဘိုးအို၏ ရှေ့မှကျွန်းဆက်တီခုံ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ဆံပင်ဖြူဖြူ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူများဖြင့် တင့်တယ်သည့်

ခေါင်းအင်္ဂါရှိသော ပိန်ပိန်ပါးပါးအဘိုးအိုကို နှုတ်ခမ်းထောင့်ထစ်ဖက် တွန့်ရှုံ့ပြုံးကြည့်လိုက်ရင်း

“အဘက ဘယ်သူလဲဗျ၊ သတင်းစာကြော်ငြာမှာ ကျွန်ဆာ့တို့ထည့်ထားတဲ့ ကြော်ငြာကိုဖတ်မိပြီးလာခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်သား”

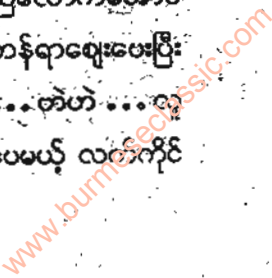
ဟု သွေးတိုးစမ်းမေးလိုက်လေ၏။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အဘရဲ့ အမည်ကဦးသူတော်လို့ခေါ်စာယ်ကွယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ လမ်းလျှောက်ပွဲစားဆိုပါတော့ကွယ် ... ခဲ ဗဲ ... ဂဠုန်အိုးရောင်းဖို့ ကြော်ငြာဖတ်ရလို့ လာတာပါပဲ”

“ကျွန်တော်က ဈေးကိုတစ်သိန်းခေါ်ထားတာ အဘဝယ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဝယ်နိုင်တာ မဝယ်နိုင်တာထက် မောင့်အိုးကရောဘာအိုးမို့ ဒီလောက်ငွေတစ်သိန်းဈေး ခေါ်ထားရတာလဲဆိုတာကို သိပါရစေကွယ်၊ တစ်သိန်းဆိုတာ အံ့ဩလောက်အောင်များလွန်းမနေဘူးလား၊ တန်ရင်တာ့ ထိုက်တန်ရာဈေးပေးပြီး ဝယ်နိုင်တဲ့ အင်အားအဘမှာ ရှိပါတယ်ကွယ် ... ဗဲဗဲ ... လူတို့ အထင်မသေးပါနဲ့၊ လမ်းလျှောက်ပွဲစားဆိုပေမယ့် လက်ကိုင်

ချစ် ○ မြေအာဂ

ငွေထည်း ထုနဲ့ထည်နဲ့ရှိပါတယ်ကွယ် ... ဟဲဟဲ”

အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ မိမိမျှော်မှန်းထားသလို လူ့
သမား၏ ဘက်တော်သားသော်လည်းကောင်း၊ ဂဠုန်
နင်းအိုးတို့နှင့်ပတ်သက်သူထဲမှ သော်လည်းကောင်း ဖြစ်
သည့် အဘိုးအိုကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ရင်း ခေါင်းရမ်းလှို
စဉ်မှာပင် ...

ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်

ဟူသော တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရာ ခေါင်းကို
ချက်ဆတ်ပြီး တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တံခါးစတွင် တွေ့ရသည်ကနုတ်ခမ်းငွေ
ထားကြီးနှင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဥဝမိရုပ်ကော
ကောင်း ခပ်ဝဝလူကုံထံ အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် အသက်
ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ချေ၏။

ငွေကွပ်တုတ်ကောက်ကြီးကို စတိုင်(လ်) ကျကျကိုင်
သည့် ထိုလူကြီးသည်ကား ဦးခေါင်း၌ ပိုးပဝါပတ်ထား
အုပ်ဖေါင်းကို ပေါင်းကာ ငွေကိုင်းမျက်မှန်ဝိုင်းလေး တပ်ထား
တာဖတာရင်ဖုံး အင်္ကျီပန်းနုရောင်ကိုဝတ်လျက် ကြက်
ရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ခါးတွင်ဆင်ထားပြီး ပန်

ကိုအကျအနစ်ထားရာ တကယ့်လူကုံထံကြီးတစ်ဦးမှန်း
သာလှပေ၏။

“ဪ ... ဦးမင်း ဘယ်လိုကိစ္စများရှိလို့ ကြွလာပါ
လဲ ခင်ဗျ”

အိုင်အိုချစ်သွေးက ထိုလူကြီးကို အတဲခတ်ရင်းပြေးလျက်
လိုက်ရာ ထိုလူကြီးသည် ထောင်ကားနေသောနှုတ်ခမ်းမွေး
ထားကားကြီး မြင့်တက်သွားအောင်ပြေးလိုက်လျက်မှ

“လာရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ သာဓာင်းစာထဲတ
ညွှန်အိုးရောင်းရန် ရှိသည်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာကြောင့်ပဲဆိုပါတော့
ဦးမင်း မောင်ရင်တို့ခေါ်ထားတဲ့ ဈေးကအင်မတန်မှများလွန်း
တော့အတော့ကို ရှေးကျတဲ့ အိုးဖြစ်မယ်လို့ထင်ပြီး လာခဲ့တာ
ပဲကွယ်၊ ဦးရဲ့နာမည်က ဦးသိန်းကြွယ်ပါ။ ကုက္ကိုင်းဘက်မှာ
ခေါတယ်”

ဟု ဩဇာတိက္ကမရှိသော အသံဝါဝါကြီးဖြင့် ပြောလိုက်
ကုက္ကိုင်းဘက်မှဆိုသဖြင့် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် စိတ်ဝင်စား
ပြီး

“ကြွပါ အန်ကယ်ကြွပါ”

ဟု ဖော်ရွေစွာဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်လေ၏။

ဦးသိန်းကြွယ်လည်း ငွေနှားတွပ်တုတ်ကောက်ကို တာ
ထိထိထောက်ကာ တိုက်ခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီးလျှင် ကျွန်းဆက်
နှင့် မိန်းမိန်းကြီးထိုင်လိုက်လေ၏။

“ဟောဒီကအဘရဲ့အမည်က ဦးသူတော်ပါ အန်ကယ်
ဒီအဘကလည်းပဲ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာကိုဖတ်ပြီး စိတ်ထဲ
စားလို့လာခဲ့တာပါတဲ့ခင်ဗျ။ သူကတော့ ဂဠုန်အိုးရဲ့ ပိုင်ရှင်
မော်လီအောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ပွဲစား မောင်ဝေလပါ”

ချစ်သွေးက အခန်းထဲရှိလူများနှင့် ဦးသိန်းကြွယ်
မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်တွင် ဦးသိန်းကြွယ်က တစ်ဦးစီတို့
ကြည့်ရာတွင် ခင်ပြုံးရို၏မျက်နှာအား သေသေချာချာစိုက်ကြည့်
ကြောင်း ချစ်သွေးသတိပြုလိုက်မိလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီလေ ... ကဲ-ကဲ ... ကျုပ်တို့အလုပ်စကား
ပြောကြရအောင်၊ ဦးစွာမောင်ရင်တို့ကြော်ငြာထားတဲ့ ဂဠုန်အိုး
ကြည့်ပါရစေ”

ဦးသိန်းကြွယ်က သူ၏နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီး
လက်တစ်ဖက်နှင့် သပ်ကာတောင်းဆိုလိုက်ရာ ဦးသူတော်
လည်း...

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်လေး၊ ကျုပ်လည်း မောင်ရင်
လေးတို့ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ဂဠုန်အိုးကို စိတ်ဝင်စားလှပြီ၊ ကြည့်
မိန်းပါရစေတော့”

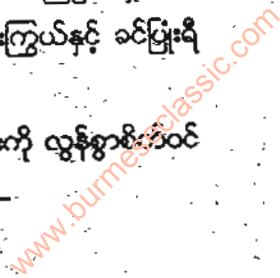
ဟု ရောယောင်တောင်းဆိုလိုက်တော့၏။
ထိုအခါ အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ထိုင်ရာမှထပြီး နံရံကပ်
ဘက်ထစ်လုံး ရှေ့သို့လျှောက်သွားကာ မိမိတံခါး၏ သော့ကိုဖွင့်
ထိတ်လျက် မိမိထဲမှ စက္ကူကတ်ထူဘူးရှည်တစ်ခုကို ထုတ်ယူ
ထိတ်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ဆက်တီခုံသို့ပြန်လာကာ ထိုင်လိုက်
နောက်စက္ကူကတ်ထူဘူးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်လျက်မှ ဘူး
ထဲမှဖွင့်လိုက်လေ၏။

ချစ်သွေးက ဘူးထဲမှ လှပသော်လည်း အနားသားလေး
အား ထိခိုက်ပဲ့ရွံ့မှုအနည်းငယ်ရှိသည့် အိုးဟောင်းလေးတစ်လုံး
ကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်လေ၏။

ဂဠုန်တစ်ကောင်၏ ရုပ်လုံးကြွပုံကိုယ်ထည်၌ ဝါရှိသော
အညိုရောင်သုတ်အိုးလေးအား ဦးသူတော်ဦးသိန်းကြွယ်နှင့် ခင်ပြုံးရို
တို့ ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ဦးသိန်းကြွယ်က ယင်းဂဠုန်အိုးလေးကို လွန်စွာစိတ်ဝင်

စာသည့်ဟန်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှုသော်လည်း ဦးသူတော်
တို့ အိုပေါ်မှဝဋ်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်သွားလေ၏။
ခင်ပြုံးရုံမှာလည်း သူ၏အဘိုးလေး ဦးသူတော်ပြောထားသလို
ဝဋ်ရုပ်မှာ အတောင်ပံဖြန့်ထားသည့်ပုံ မဟုတ်ဘဲ သစ်ကိုင်း
တစ်ခုဝယ်နားနေသည့်ပုံသာဖြစ်ရာ မျက်ခုံးလေးအနည်းငယ်
ပင့်သွားမိလေ၏။

သို့သော် ချစ်သွေးသည် ဦးသိန်းကြွယ်၏မျက်နှာအ
အရာကိုသာ ဂရုထားကြည့်နေသဖြင့် ဦးသူတော်နှင့် ခင်ပြုံး
တို့၏ မျက်နှာထားကို သတိမမူမိလိုက်ချေ။

ဦးသိန်းကြွယ်က ဝဋ်အိုးလေးကို သေသေချာချာကြည့်
ပြီးလျှင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်းမှ အိုး၏အဝနွတ်ခင်း
တွန့်ဖျားအောက်မှ အကွရာစာလုံးတို့ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်
ပြရင်း ခင်ပြုံးရုံကိုလှည့်မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီအိုးပေါ်မှာ ရှေးထိုးထားတဲ့ စာတွေကဘာအဓိပ္ပာယ်
လဲကွယ် သူငယ်မရဲ့။ ပြီးတော့ ဒီအိုးကို သူငယ်မဘယ်ကရထား
တာလဲ”

“အိုးပေါ်က စာလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တော့ မော်လီ
လည်းမသိပါဘူးရှင်၊ အိုးကတော့ မော်လီရဲ့ သေသွားတဲ့မိတ်

ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ရခဲ့တာပါ။ အဲဒီမိတ်တွေကတော့ ကြည့်
မြင်တိုင်နတ်စင်လမ်းမှာနေတဲ့ မမစိမ်းလို့ခေါ်တဲ့ ဒေါ်စိမ်းညိုပါ
ပဲရှင်”

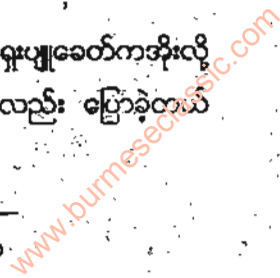
အမှန်တော့ ယင်းသို့ပြောကြားရန် အိုင်အိုချစ်သွေးမှ
သင်ကြားထားခြင်းမရှိချေ။ ခင်ပြုံးရုံက တအင်ဖြစ်ပေါ်လာသော
အခံဏုပွတ္တိဉာဏ်ဖြင့် မြေကြားလိုက်ခြင်းသာဖြစ်လေ၏။

ဦးသိန်းကြွယ်၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်ပိုလက်
ဆောက်ပသွားကြပြီး သူ၏နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးကို လက်တစ်ဖက်
နှင့် သပ်လိုက်ပြီးနောက်...

“အင်း ဒီအိုးလေးက စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ဒါထက်
ဘလေးမရဲ့ ဒီအိုးလေးဟာ ရှေးဟောင်းအိုးလေးဟုတ်ပါတယ်
နော်။ ဘယ်ခေတ်လောက်က လက်ရာဖြစ်မယ်ကွယ်”

ဟု ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး လေသံဖြင့်မေးလိုက်ရာ ခင်
ပြုံးရုံက ချစ်သွေးအားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သင့်
သလိုဖြေလိုက်ရလေ၏။

“အင်း မမစိမ်းပြောခဲ့တာတော့ ရှေးပျူခေတ်ကအိုးလို့
ပြောတာပါပဲ။ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတယ်လို့လည်း ပြောခဲ့တယ်
ရှင်”

ဦးသိန်းကြွယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကိုတ
ဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဒီအိုးလေးကို အန်ကယ်သဘောကျပါတယ် ကလေးမ
ပျူခေတ်စာအိုးဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၁၆၀၀ ကျော်က အိုး
ပေါ့၊ စာကယ်သာ အဲဒီလိုရှေးဟောင်းပစ္စည်း စစ်မှန်ရင်
ကလေးမတို့ခေါ်တဲ့ ဈေးကများတယ်လို့ မဆိုသာပါဘူး၊ တကယ်
ပျူခေတ်က အိုးဆိုရင် အန်ကယ်ဝယ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှေးဟောင်း
ပျူခေတ်ကအိုးဟုတ်၊မဟုတ် စစ်ဆေးချင်သေးတယ်ကွလို့
ကလေးမတို့ဘက်က အစစ်ဆေးခံနိုင်ဖို့မလား”

ဟု လွန်စွာအလေးအနက်ထားသော လေသံဖြင့်
လိုက်ရာ ခပ်ပြုံးရီက ချစ်သွေး၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်
ရလေ၏။ ချစ်သွေးကပြုံးလိုက်ပြီး

“အစစ်ဆေးခံနိုင်ပါတယ် အန်ကယ်။ အန်ကယ်က
ဘယ်လို စစ်ဆေးချင်လို့လဲ”

ဟု ခပ်ပြုံးရီအစားဝင် ပြောလိုက်သည်တွင် ဦးသိန်း
ကြွယ်က သူ၏နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်ကာ...

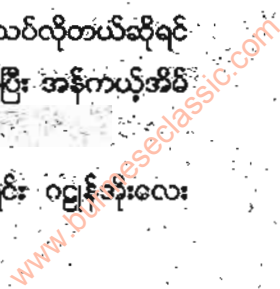
“ဒီလိုကွလို့ မောင်ရင်လေးရဲ့ ... ကျုပ်ဟာ မကြာခင်
လအနည်းငယ်ကမှ ဘီလပ်ကပြန်လာတာကွလို့၊ ကျုပ်ဘီလပ်က

သဘောနဲ့အပြန်မှာ ကျုပ်နဲ့အတူခေတ်မီစက်ကိရိယာပစ္စည်း
အချို့ပါလာခဲ့တယ်ကွလို့၊ အဲဒီစက် ကိရိယာတွေထဲမှာ ရှေး
ဟောင်းပစ္စည်းဟုတ်၊မဟုတ် ခွဲခြားပေးတဲ့စက်ကြီးလည်းပါလာ
တယ်။ ဒီတော့ မောင်ရင်လေးတို့ရဲ့ ဟောဒီအိုးလေးကိုယူသွား
ပြီး ကျုပ်ရဲ့ဘီလပ်က စက်ကြီးနဲ့စစ်ဆေးချင်တယ်။ မောင်ရင်
လေးတို့ပါလိုက်ခဲ့ပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ကားကကြီးတော့ ဒီလူလေး
ဟောက်လုံးအတွက် ချောင်ချောင်ကြီးဆန်ပါတယ်ကွလို့ ... ဟ
ဲတ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကုက္ကိုင်းတွင်နေသည်ဆိုသော ဦး
သိန်းကြွယ်၏အိမ်ကို လိုက်ကြည့်လေ့လာလိုသည့်အပြင် ဘီလပ်
ကလေးလားသည်ဆိုသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဟုတ်၊မဟုတ်
ခြားနိုင်သည့် စက်ကြီးကိုဖြင့်တွေ့ဖူးလို့သဖြင့် ချစ်သွေးမှာ သူ့ကို
ကြည့်နေသည့် ခပ်ပြုံးရီကို မသိမသာခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်
လေ၏။

“ကောင်းပြီလေ ... အန်ကယ်စမ်းသပ်လိုတယ်ဆိုရင်
အသစ်နိုင်ပါတယ်။ တျန်တော်တို့ ဒီအိုးကိုယူပြီး အန်ကယ်အိမ်
ထဲ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ချစ်သွေးက လိုက်လျောစွာပြောဆိုရင်း ဂဠုန်အိုးလေး

ကို စက္ကူဘူးထဲသို့ပြန်ထည့်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်လေလျှင် ခင်
ပြုံးရိပ် ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ဒီက အဘပါလိုက်ခဲ့လေ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိုးလေးဟာ
ရှေးဟောင်းပစ္စည်း တကယ်ဟုတ်၊မဟုတ် သိသွားရတာပေါ့
ဟု သူမ၏အဘိုးလေးဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်ကာဖြော
လိုက်လေ၏။

“ကဲ ကဲ ဒါဆိုအားလုံး ဒီကအန်ကယ်ရဲ့ ကားဆီသွား
နှင့်ကြပါ။ ကျွန်တော် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ချစ်သွေးက စက္ကူဘူးကိုပိုက်လျက်ပြောလိုက်ရာ ဦးသိန်း
ကြွယ် ဦးဆောင်ပြီးခင်ပြုံးရီနှင့် ဦးသူတော်တို့မှာ တိုက်အောင်
သို့ ခင်းသွားကြသည်တွင် ချစ်သွေးမှာ တယ်လီဖုန်းကိုကောင်
ကိုင်ဆိုက်ကာ စီအိုင်ဒီရုံး၏နံပါတ်ကို လှည့်လိုက်တော့၏။

သူက ကုက္ကိုင်းဘက်မှ မသင်္ကာဖွယ် အိမ်တစ်အိမ်
သို့ သွားမည်ဖြစ်ရာ စီအိုင်ဒီမှကားများ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံမှ မထိ
မသာစောင့်ပြီး သူ့ကားလာသည့်အခါ သူ့ကားကိုနောက်ယောင်
ခံပြီး လိုက်ခဲ့ရန် စီအိုင်ဒီရုံးမှစုံထောက်အဖွဲ့အား ဖုန်းဆက်အ
ပေးအကြောင်း ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် စက္ကူဘူးကိုပိုက်ကာ

တိုက်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီး သူ၏ဟီး(လ်) မင်း(န်) ကားလေး
ပေါ်တက်လိုက်ရာ ခင်ပြုံးရီပါ သူ့ကားပေါ်လိုက်တက်လေ၏။
ဦးသိန်းကြွယ်နှင့် ဦးသူတော်တို့မှာမူ ဦးသိန်းကြွယ်၏ ပီလစ္စနိုက်
ကားကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြကာ ကားကိုဦးသိန်းကြွယ်ကိုယ်
တိုင် မောင်းထွက်ခဲ့သည်နှင့် အိုင်အိုချစ်သွေး၏ ကားကနောက်
နှလိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။ ကားအသွားအလာရှုပ်ထွေးသော မြို့၏
ထမ်းများကို အချိန်အတန်ကြာကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက်...

သူတို့၏ကားများသည် ရွှေဂုံတိုင်ဘက်မှ မတ်ကာ
ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံဘက် မောင်းလာသည်တွင် ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံ
၌ မယောင်မလည်စောင့်စားလျက်ရှိသည့် စီအိုင်ဒီမှ ကားနှစ်စီး
တို့တွေ့ရလေ၏။

ဦးသိန်းကြွယ်၏ ကားသည် ကုက္ကိုင်းပတ်ကလိန်းလမ်း
အတိုင်း မောင်းလာရာမှ ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးထဲ မောင်းဝင်
သွားရာ အိုင်အိုချစ်သွေး၏ ဟီး(လ်) မင်း(န်) ကားနက်လေးမှာ
ထည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွားတော့၏။

ချွန်နွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်လျက်ရှိသည့် မြို့ကြီး၏
အလည်ရှိနှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အုတ်ပတ်ကားတက်အိမ်ကြီး၏
ဆင်ဝင်အောက်၌ ကားနှစ်စီးထိုးရစ်လိုက်ပြီးနောက် ဦးသိန်း

ကြွယ်သည် ဝိလှူနိကာကားကြီးပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်ရှေ့တံခါး
သော့ကိုဖွင့်လေ၏။

“ကဲ လာကြ လာကြ၊ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တစ်ခါတည်း
ထက်လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ဦးသိန်းကြွယ်က ဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ကာ
သူကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲဝင်သွားရာ အိုင်အိုချစ်သွေးတို့ပါ နောက်
လိုက်ပါသွားရတော့၏။

သူတို့လူစုသည် ကျွန်းလှေကားကြီးမှနေ၍ အိမ်ပေါ်
ထပ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် စာကြည့်ခန်းဟု ယူဆ
သည့် အခန်းကြီးထဲဝင်ရောက်ခဲ့ကြရတော့သည်။ အခန်းမှာ
နှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းကာ မှန်ပြတင်းများနှင့် တူထူ
ထပ်များကို ပိတ်ထားပြီး အခန်းအလယ်၌ လေးထောင့်စာ
ကို မတ်ခိုင်းကာ ကျွန်းဆက်တီခုံများချထားလေ၏။

“ကဲ ဒီမှာ အားလုံးခဏထိုင်ကြပါဦး၊ စမ်းသပ်မယ်
စက်က ဟိုဘက်အခန်းမှာပါ။ ခဏကြာရင် ကျုပ်စက်ကြီးကို
ဒီအခန်းဘက် တွန်းရွေလာပါ့မယ်”

ဦးသိန်းကြွယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာဖြင့် ပြောကာ ညည်
သည်များကို ထိုင်စေပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း အိုင်အိုချစ်သွေးနှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်လေ၏။ ဦးသူတော်က အိုင်အို
ချစ်သွေး၏ လက်ယာဘက်တွင်ထိုင်ပြီး ခပ်ပြုံးရိုက်က စားပွဲလက်
ယာဘက်ထိပ်မှန်တွင် ထိုင်နေလေ၏။

“ကဲ ... မောင်ရင်လေးတို့ရဲ့ ဂဠုန်အိုးလေးကို ထုတ်ပါ
ဦးကွယ်”

ဦးသိန်းကြွယ်က သူ၏နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လက်တစ်ဘက်
ဖြင့် သပ်ရင်းပြောလိုက်ရာ အိုင်အိုချစ်သွေးက ရင်၌မိုက်လာ
သည့် စက္ကူကတ်ထူတူးကိုဖွင့်ကာ ဘူးထဲမှဂဠုန်အိုးလေးကို ထုတ်
ဖိုက်လျက် စားပွဲပေါ်တင်လိုက်လေ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ဦးသိန်းကြွယ်က စားပွဲ၏တစ်နေရာ
မှ လျှို့ဝှက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ လေးထောင့်စားပွဲ၏မျက်နှာ
ပြင်ပေါ်မှ အနံ့ ၆ ပေ၊ အလျား ၂ ပေခန့်ရှိသော ပျဉ်ချပ်နေ
ရာသည် အောက်သို့နှစ်လက်မခန့် နိမ့်ကျသွားပြီး ဘေးသို့လျှာ
ထိုးတံခါးပုံဖြင့် ကပ်သွားစဉ် ယင်းပျဉ်ချပ်၏နေရာတွင် အောက်
ဘက်မှပျဉ်ချပ်တစ်ခုအစားထိုး မြင့်တက်လာတော့၏။ ယင်း
အစားထိုးပျဉ်ချပ်ပေါ်၌ အိုးလေးလေးလုံးပါလာရာ အိုင်အိုချစ်
သွေး ဦးသူတော်နှင့် ခပ်ပြုံးရိုက်မှာ မိမိတို့၏ မျက်စိရှေ့၌
ပျက်နေသမျှကို အံ့အားသင့်စွာငေးကြောင်ကြည့်နေမိကြလေ၏။

ချက်ချင်းမှာပင် စားပွဲပြင်သည်။ တစ်ညီတည်းဖြစ်သွားပြီး နုလထ စားပွဲပေါ်၌ဂဠုန်ရစ်ပါသည် အိုးတစ်လုံးသာရှိရာမှ ယခု အိုးငါးလုံးဖြစ်သွားပြီဖြစ်ပါ၏။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ဦးသိန်းကြွယ်သည် အိုးလေးငါးလုံးကို အရောရောအထွေးထွေး ပြုလုပ်လိုက်ရာ အိုင်အိုချစ်သွေးတို့ ယူလာသည့်ဂဠုန်အိုးမှာ မည်သည့်အိုးမှန်းရွေးမရအောင် ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟင် ဦးသိန်းကြွယ် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

အိုင်အိုချစ်သွေးက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေ့လိုက်စဉ်မှာပင် ဦးသိန်းကြွယ်၏ လက်ယာဘက်လက်သည် စားပွဲအောက်မြောက်တက်လာရာ သူ့လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်ပါလာတော့၏။

“အို ...ဟင်”

အားလုံးအံ့အားသင့်သွားသည်။ ဦးသိန်းကြွယ်က သူ၏စိုးပဝါအုပ်ပေါင်းကို ချွတ်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းခမ္ဘာကြီးကိုလည်း ဆွဲဖြုတ်လိုက်လျက် ရွှေကိုင်းမျက်မှန်လေးကိုပါ မျက်နှာဖြင်ပေးပေးရားလိုက်တော့၏။ ထိုအခါ ဦးသိန်းကြွယ်၏အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ ရှစ်သွင်မှ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ နုပျိုချောမောသော်လည်း

အညီကြည့်ခက်မာသည့် လူရွယ်တစ်ဦး၏ရပ်သွင်သို့ ပြောင်းသွားကြောင်း ချစ်သွေးတို့တွေ့ရလေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ကျုပ်ရဲ့နာမည်က ဦးသိန်းကြွယ် ဟုတ်ဘူး ... မင်းခ ... မင်းခ ... သိရဲ့လား ကျုပ်ရဲ့လက်ထဲမှာ နဂါးအိုးလေးရှိနေပြီ မောင်ရင်တို့လက်ထဲမှာ မောက်နေတဲ့ ဂဠုန်အိုးကိုလိုချင်လို့ အခုလိုမာယာဆင်ပြီး ရယူရတာပဲ ခုတော့ ကျုပ်ရဲ့ လိုဘပြည့်ပြီ ... ဟား ဟား ဟား”

ခင်ပြုံးချိမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေကြောင့် စိုးသိတ်တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း ဦးသူတော်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာ သူ့လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ မင်းခကိုတည်ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ အိုင်အိုချစ်သွေးက သူ၏ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ချိန်ထားသည့်ပစ္စတိုအား ထိမထင်ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ

“ဪ... သူခိုးကြောင်တစ်ရာမိုးမောင်နဲ့ ဒေါ်စိမ်းညိုတို့ သတ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သလားဟာ ခင်ဗျားပဲပေါ့ ... ဟုတ်ဘူး ကိုမင်းခ”

ဟု နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက်တည်း တွန့်ကာပြုံးချက်မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ဒါတွေတောင် သိနေပါလားကွ၊

မင်း အယ်သုလဲ”

မင်းခက ချစ်သွေး၏မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ဟာ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက အိုင်အိုချစ်သွေးဆဲ”

“ဘာ ... သြ ... လက်စသတ်တော့ မင်းထံ စုံထောက်တစ်ယောက်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးမောင်နဲ့ ဒေါ်စိမ်းညိုအသတ်ခံရမှုကို အမှုကိုင်အဖြစ် ကိုင်တွယ်ပြီး လူသတ်သမားတရားခံကို ငွေထောက်လှမ်းနေတဲ့ အိုင်အိုချစ်သွေးပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့လက်ထဲ ဝတ္တုအိုးကလေးရောက်ရှိလာချိန်မှာ အဲဒီအိုးနဲ့ထောင်ပြီး နဂါးအိုးလူသတ်သွားတဲ့ တရားခံကိုဖမ်းဖို့ စီစဉ်တဲ့အနေနဲ့ သတင်းများကြောင့်ပြောထည့်ခဲ့တာပဲ၊ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားရောက်လာခဲ့တာပဲကိုး”

“ဟား ဟား ဟား ... ရောက်လာတော့ဘာဖြစ်လဲ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းရဲ့ရှေ့မောက်ကို တရားခံဘဝနဲ့ အဖမ်းခံရရောက်လာမဟုတ်ဘူး ... သိရဲ့လား စုံထောက်စုတ်ရဲ့၊ မင်းတို့လက်ထဲက ဂဠုန်အိုးကိုရအောင်ယူပြီး ငါလက်စားချေဖို့ ကျွန်ုပ်သေးတဲ့ ဟောဒီမော်လီအောင်ကို လက်စားချေ သွေးကြေးဆစ်

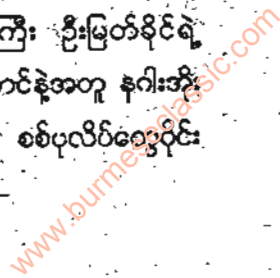
ဘာခဲ့တာ ... သိရဲ့လား”

မင်းခက ပစ္စတိုပြောင်းဝကို ခင်ပြုံးရီသက်သို့ ရမ်းကာ ဝင်းမာအေးစက်သော လေသံဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ခင်ပြုံးရီမှာ နှစ်လုံးလေးရိုင်းသွားရတော့သည်။

“နေပါဦး ကိုမင်းခ ခင်ဗျား သူခိုးမိုးမှောင်ကို ဘာဖြစ်လို့သတ်ခဲ့ရတာလဲ။ ပြီးတော့ မော်လီအောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ချင်ရတာလဲ”

အိုင်အိုချစ်သွေးက ကျွန်းသက်တိရိစ္ဆာန် နောက်ပိုက်ပိုက်ရင်း သွေးအေးသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ မင်းခက နှုတ်မိမ်းကို မဲ့ကာပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အေးပေါ့လေ မင်းသိချင်ရင်တော့ ပြောပြရသေးတာပဲ၊ တကယ်တော့ ငါ့လက်ထဲရောက်နေတဲ့ နဂါးအိုးရဲ့ပူလပိုင်ပိုင်ဟာ ဦးမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူကြီးပဲကွ၊ အဲဒီဦးမင်းခေါင်ဟာ ဟိတိသျှအစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်နေတဲ့ သူပုန်တပ်ဖွဲ့ကပဲ၊ အဲဒါဟာတော့ ဦးမင်းခေါင်ဟာ သူ့ရဲ့တပည့် ဆိတ်သိုးဆိုသူနဲ့ ချစ်တိုးအေဖြစ်သူ ဝတ်လုံတော်ရရှေ့နေကြီး ဦးမြတ်ခိုင်ရဲ့ နှလုံးက အိမ်ကိုရောက်လာပြီး ငွေငါးထောင်နဲ့အတူ နဂါးအိုးထူးကို ပေးအပ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ကိုမြီတိသျှ စစ်ပုလိပ်တွေပိုင်း

ထားပြီး ပြောမိ ဖမ်းဆီးသွားတော့မယ်လို့ ပြောတယ် ...
 တကယ်လို့ သူတို့ကို ဖမ်းမိသွားရင် အဲဒီငွေငါးထောင်
 တို့ ရှေ့နေစရိတ်အမှုလိုက်ခအဖြစ်ယူပြီး သူတို့ရဲ့အမှုကို လို
 ပေးခါလို့ မှာတယ်။ ပြီးတော့ နဂါးပုံရုပ်လုံးကြွပါတဲ့ အိုးလေး
 လုံခြုံအောင် သိမ်းထားပေးပါလို့မှာတယ်။ အဲဒီအိုးလေးနဲ့
 ထေရာထည်းတူတဲ့ ဝဠုန်ရုပ်ပါတဲ့ အိုးလေးလည်းရှိသေး
 အဲဒီဝဠုန်အိုးလေးကတော့ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း ဦးလူကျော်ဆို
 လူရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီဦးလူကျော်လည်း သူ့လိုပဲ
 လှန်ရေးသမားမို့လို့ ဗြိတိသျှစစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ လိုက်ဖမ်းနေ
 ခံနေရကာနဲ့ ဘယ်ဒေသကိုရှောင်ပုန်းနေမှန်း မသိဘူးလို့
 တယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါ့ရဲ့အဘိုးဦးမြတ်ခိုင်ဟာ ငွေငါးထောင်နဲ့ န
 အိုးလေးကို လက်ခံထားလိုက်ရတယ် ...။

ဦးမင်းခေါင်နဲ့ ဆိတ်သိုးတို့ဟာ အဲဒီနောက် မန္တလေး
 မြို့ကနေထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရာမှ သူတို့ကိုခြေရာခံမိနေကြ
 တဲ့ ဗြိတိသျှစစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ ဖမ်းဆီးခြင်းခံလိုက်ရတယ် ...

သူတို့ကို ရုံးတင်ပြီး အမှုစစ်ဆေးတော့ ငါ့ရဲ့အ
 ဦးမြတ်ခိုင်ကပဲ ရှေ့နေအဖြစ် သူတို့ဘက်ကလိုက်ပါဆောင်ရွ
 ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှုရှုံးပြီး သူတို့ကိုမျက်နှာဖြူခရိုင်တရား

ကြီးက တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ
 နောက် ဦးမင်းခေါင်ရော၊ ဆိတ်သိုးပါ အက်ဒမန်ကျွန်းကို အပို့
 ခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက သူတို့ရဲ့သတင်းဟာ လုံးဝ
 သျှောက်သွားတော့တယ် ...။

အဲဒီတော့ ငါ့ရဲ့အဘိုး ဦးမြတ်ခိုင်က အဲဒီနဂါးပုံလုံးလေး
 တို့ သူ့ရဲ့ မန္တလေးက နဂါးပုံအိမ်ကြီးရဲ့ ဘုရားခန်းမှာဆက်ပြီး
 သိမ်းဆည်းထားခဲ့တယ်။ အဲဒီမန္တလေးက အိမ်မှာ အဘိုးဦးမြတ်
 ခိုင်ရယ်။ ငါ့ရဲ့ အမေဒေါ်နန်းကျော့ရယ်။ ငါ့ရဲ့အဒေါ်အချိုကြီး
 ဒေါ်ပန်းမေရယ် သုံးဦးတည်းနေကြတယ်။ ငါ့ရဲ့အဖွားဟာ ဆုံး
 သွားပြီးဖြစ်သလို ငါ့ရဲ့အဖေဟာလည်း သစ်တောဝန်ထောက်
 ဝန်ထမ်း ငှက်ဖျားမိပြီး ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။ ငါ့ရဲ့ အဘိုးဟာငါ့ကို
 ဝီလပ်ပို့ပြီး ပညာသင်စေခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဝီလပ်မှာပညာသင်
 ဆက် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့တိုင် ပြန်မလာဘဲ
 လန်ဒန်မှာပဲ အလုပ်တစ်ခုဝင်လုပ်ပြီး ပျော်နေခဲ့တယ် ...။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ဟာ မန္တလေးက နဂါး
 အိမ်ထဲ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ပြီး နဂါးအိုးကိုခိုးဖို့ ကြိုးစားရာ
 တာ ငါ့အဘိုးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးရာမှာ အဘိုးရဲ့ရင်ဝကို ခူးနဲ့ခုန်လိုက်
 ခဲ့လို့ အသက်ကြီးပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့အဘိုးဟာ အဲဒီသူခိုးရဲ့ လက်ချက်

နဲ့ပဲ သေခွင့်ခံရတယ် ...။

ဇီဝိအမေနဲ့အဒေါ်ဟာ သူ့ခိုးကိုတွေ့ပေမယ့် မိန်းမတွေ
ပီပီ အကြောက်လွန်နေလို့ ရုပ်ကိုသေသေချာချာ မမှတ်မိလိုက်
ကြတူး ရုပ်က စုတ်ချွန်းချွန်းလို့ပဲ မှတ်မိလိုက်ကြတယ်။ သူတို့
အထူးသဖြင့် သတ်ထားလိုက်မိတာက အဲဒီသူခိုးဟာ အဘိုးဖြစ်
သူ့ကိုခုန်ပြီး ဒူးနဲ့တိုက်စဉ်က ဝတ်ထားတဲ့ ရှမ်းဘောင်းဘီအဖွဟာ
အနားလန်သွားပြီး ဒူးခေါင်းအောက် ဒူးဆစ်ကျအထိ ရေးထိုးထား
တဲ့ ထိုးကွင်းမင်ကြောင် ကြောင်ရုပ်လေးတွေကို တွေ့ခဲ့ကြ
တယ် ...။

အဘိုးဆုံးတဲ့အကြောင်း ကြေးမုံနန်းရပေမယ့် အဲဒီအချိန်
တုန်းက ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံတွေနဲ့ မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေအကြား
စစ်မှုရေးရာတွေ ရှုပ်ထွေးနေလို့ ရေကြောင်းသွားလာမှုအခက်
အခဲရှိတာနဲ့ ငါဟာ မြန်မာပြည်ကိုပြန်မလာဖြစ်ခဲ့ဘူး ...။

နောက်ပိုင်း သင်္ဘောအလှည့်ကြိုတဲ့အခါကျမှ ငါဟာ
ဘိလပ်ကနေ ပြန်လာခဲ့တယ်။ မန္တလေးရောက်တော့ အဘိုးဆုံး
ရခြင်း အကြောင်းနဲ့ အဘိုးဖြစ်သူတိန်းသိမ်းထားခဲ့တဲ့ နဂါးအိမ်
လေး သူ့ခိုးရဲ့နောက်ပါသွားတဲ့အကြောင်း အမေနဲ့ အဒေါ်ဆီက
သိခဲ့ရတယ် ...။

ငါလည်း ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး ဒီအိမ်ကြီးကိုဝယ်လို့
ဆိုးကိုသတ်သွားတဲ့ သူ့ခိုးကို သွေးကြေးဆပ်လက်စားချေဖို့
အိတ်လောကထဲ ချဉ်းကပ်ထောက်လှမ်းရှာဖွေခဲ့ရာက ပေါင်
စက်စလုံးမှာ ဒူးဆစ်ကျအထိ ကြောင်ရုပ်ဆေးကွင်းမင်ကြောင်
အထားတဲ့ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ဆိုတဲ့ သူ့ခိုးရဲ့သတင်းကို
မိန်းမရမိလာတယ် ...။

ဒါကြောင့် ငါဟာ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ဆိုတဲ့ တရုတ်
ဆိုးအိုဟန်ဆောင် ရုပ်ဖျက်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ခိုးသတင်းပေး
အတ္ထာလမ်း (ယခု လသာလမ်း) က ချိုင်းထောက်ချန်ကူးက
ဆင်းပေးခိုင်းသယောင်လိမ်ညှာပြီး ဟောဒီအိမ်ကို လာခိုးဖို့
အောင်ကို သတင်းပေးတဲ့စာ ပေးခဲ့တယ် ...။

ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ဟာ အဟုတ်မှတ်ပြီး ဒီအိမ်
ဆိုင်အလာမှာ ငါကဖမ်းလိုက်တယ်။ ငါကခြိမ်းခြောက်ပြီး စစ်
တော့မှ ကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ဟာ သူ့ကိုနဂါးအိုးလေးခိုးယူ
နာခေါင်းရဲ့ လက်ယာဘက်နာဝအောက်တည့်တည့်မှာ မှဲ့ရှိ
အသက် ၃၀ လောက်ရှိတဲ့ မိန်းမနဲ့ အတော်လေးလှတဲ့
အသက် ၂၀ လောက်အရွယ် မိန်းမပျိုတို့က ငွေ ၅၀၀၀ လေး
ခိုင်းတယ်လို့ ထုတ်ဖော်ပြောကြတယ်။ အဲဒီမှာ ငါကဘိလပ်

က သင်လာတဲ့ပညာတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပန်းချီပညာ အသုံးပြုပြီး အဲဒီမိန်းမနစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကို နှစ်ချောပြောခိုင်းတယ်။ မိုးမှောင်ပြောပြတဲ့ အတိုင်းပုံဆွဲပြတော့ မှောင်က ငါဆွဲပြတဲ့ပုံတွေထဲကအတိုင်းပဲ လို့ပြောတယ် ...

အဲဒီနောက် ငါဟာကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ကို သူ့ရေသောက်ခိုင်းရာမှာ အဲဒီရေထဲ အဆိပ်တစ်မျိုးကိုထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအဆိပ်ဟာ နာရီဝက်အတွင်းနလုံးကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေတဲ့ အာနိသင်ရှိတယ် ...။

နောက် သူ့ခိုးကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်ကို ငွေနှဲ့အထဲ အစားအသစ် နှစ်စုံ၊ သုံးစုံပေးပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ် ...

မိုးမှောင်က အဟုတ်မှတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ အထဲကထွက်ပြီး ငါညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံဘက် အချွန်မှာ ငါကဗဟန်းဂါတ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ခိုးတစ်ယောက်ခိုးရာပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံဘက်လာနေတယ်လို့ သတင်းပို့လိုက်တယ်။ သူ့ခိုးမိုးမှောင် ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံနားရောက်ခါနီးမှာပဲ ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ တိုးရာက သူ့နလုံးဟာဖောက်လာပြီး လဲကျသေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သူ့ခိုးမှောင်ဟာ ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ပက်ပင်းတိုးလို့ ချောက်ချားတုန်ထွက်

ရာက နှလုံးထိခိုက်သေဆုံးရတဲ့အဖြစ်မျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ။ ဆိုလိုတာက သူ့ခိုးမှောင်ဟာ အသတ်ခံရတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာတုန်လှုပ်ကြောက်လန့်ရာက နှလုံးထိခိုက်သေဆုံးရတာလို့ ပုလိပ်ဘက်က ယူဆအောင်လုပ်ခဲ့တာပဲ။

အဲဒီနောက် ငါဟာ မိုးမှောင်ကိုခိုင်းစေတဲ့ မိန်းမနစ်ယောက်ရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းတော့တယ် ...။

အဲဒီမိန်းမနစ်ယောက်ကို စုံစမ်းစောက်လှမ်းရှာဖွေရာက တစ်လလောက်အကြာမှာ လက်ယာဘက်နာခေါင်းဝမှာ ခွဲနှိတ်မိန်းမကို ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှာ စတင်တွေ့ရှိခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့သတင်းကို လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ရဲ့အမည်ဟာ အရင်ကမကျော့ကျော့မဖြစ်ပြီး အထက်မြန်မာပြည်ဘက်ဆီ နေခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းမှ ရန်ကုန်ပြောင်းလာပြီး နာမည်ကိုလည်း မစိမ်းညှို့လို့ ပြောင်းခဲ့ကြောင်း နတ်စင်လမ်းမှာ မိန်းမဆော်တစ်ဦးနဲ့အတူနေပြီး ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားကြောင်း သိခဲ့ရတယ် ...။

ငါဟာ ငါ့ရဲ့အတိုးအတွက် သူ့ခိုးမှောင်နဲ့ မိုးမှောင်ကို ငွေပေးခိုင်းခဲ့သူ မကျော့ကျော့မေ (ခေါ်) မစိမ်းညှို့နစ်ယောက်ကို သွေးကြွေးဆစ်လက်စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့

အတိုင်း မစိမ်းညိုကိုသတ်နိုင်ဖို့ မဟာဗျူဟာ ရေးဆွဲခဲ့တယ်။
ဦးဆုံး ထာပွေ့ဘက်က မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ကို ငွေပေးပြီး
မစိမ်းညိုကို တပြည်းပြည်းရင်းနှီးအောင်ကြိုးစားအယုံသွင်းပြီး
ငါ့ကိုပေးအပ်ဆရာ နေလစကြာအဖြစ် သူ့ရဲ့အိမ်ထဲအရောက်
ပေးစေခဲ့တယ် ...။

အဲဒီမှာ ငါက မစိမ်းညိုရဲ့မိန်းမဖော် ကောင်မလေး
တို့ 'မ' ထုတ်လိုက်ပြီး မစိမ်းညိုကိုသတ်လို့ နဂါးအိုးလေးကိုယူ
ခဲ့တာပါပဲ ...။

အဲဒီလို မစိမ်းညိုကိုသတ်ပြီးတဲ့ နောက်သွေးကြော
ဆပ်ဖို့ နောက်မိန်းမချောတစ်ဦးကျန်သေးတယ်။ သူ့ရဲ့သတင်း
စုံစမ်းနေတုန်းမှာပဲ ဂဠုန်အိုးရောင်းဖို့ရှိသည်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာ
သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်ခဲ့ရတယ် ...။

ဒါနဲ့ ငါလည်း စိတ်ဝင်စားပြီး သတင်းစာပါ လိပ်စာ
အတိုင်း မနေညနေက ရုပ်ဖျက်ပြီးလာလေ့လာကြည့်တော့
တိုက်ခန်းဝန်တာမှာ ရပ်နေတဲ့ဟောဒီမေ့လီအောင်ကို တွေ့
ရတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဂဠုန်အိုးကိုလည်း ရယူရင်း ဟောဒီမေ့
လီအောင်ကိုလည်း သွေးကြေးဆပ်ရင်း တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်
ပြတ်အစီအစဉ်နဲ့ မင်းတို့ဆီကို ဦးသိန်းကြွယ်ဆိုတဲ့ လူက

ကြီးလူကောင်းအသွင်ဟန်ဆောင်လာခဲ့တာပဲကွ .. ရှင်းပြီလား
...ဟား ဟား ဟား”

မင်းခသည် ယင်းသို့ပြောနေရင်းမှ သူ၏လက်ဝဲဘက်
ဘက်က စားပွဲဘေးမှ ခလုတ်တစ်ခုကို မသိမသာနိုင်လိုက်လေ

အိုင်အိုချစ်သွေး၊ ဦးသူတော်နှင့် ခင်ပြုံးတို့မှာ မင်းခ၏
အော်ဟစ်ချက်ကိုစာမိလှည့် သူ့လက်ထဲမှပေါက်တော့မည့် မြွေဟောက်
ဆယ် ဟန်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေသော ပစ္စတိုသေနတ်ကို တစ်လှည့်
သတိထားကြည့်နေကြရစဉ်မှာပင် အခန်း၏ထောင့်လေးထောင့်
၂ လျှို့ဝှက်ပြွန်ပေါက်လေးပေါက်မှ မီးခိုးလုံးမည်းမည်းများ
ထွက်ထွက်ထွက်ထွက်လာသည်ကို သတိမမူမိလိုက်ကြချေ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

မင်းခသည် ဘာဟားဟားအော်ရယ်ရင်း အင်္ကျီအတွင်း
ထဲထဲမှနေကာ မျက်မှန်အပြာဖျော့ဖျော့ကို ထုတ်ကာမျက်နှာ
ဆယ် တပ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်ရှိ ဂဠုန်အိုးငါးအိုးအနက်
တစ်အိုးကိုပိုင်နိုင်စွာ ရွေးယူလိုက်လျက်...။

ခင်ပြုံးရီ၏ လက်ကောက်ဝတ်တစ်အက်ကို ဆက်ခနဲ
ဆွဲကိုင်ရင်း ထရပ်လိုက်လေ၏။

၁၉၆ ○ ခြေအနု

“အို”

ယင်းအချိန်ဝယ် တစ်ခန်းလုံးမှာ မီးခိုးလုံးများဖြင့် မည်း
မှောင်သွားရာ အိုင်အိုချစ်သွေးတို့မှာ ရုတ်တရက်ညဉ့်အမှောင်
ကြီးကျယ်လှဖြစ်သွားပြီး ဘာကိုမျှမမြင်ရသလိုဖြစ်သွားတော့၏။

မင်းခမာမူ ဘိလပ်မှဝယ်လာသည့် ညဉ့်အမှောင်ထဲ
ကိုတွင်းဖောက်ကာ မြင်နိုင်သောညဉ့်ကြည့်မျက်မှန် ဟပ်ထား
သဖြင့် အရာရာကို ကောင်းစွာမြင်ရရာ ခင်ပြုံးရီ၏လက်ထက်
ဘက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားတော့၏။

“အို လွှတ် လွှတ်”

ခင်ပြုံးရီမှာ ပါးစပ်မှမလုံးပထွေးအော်နေသော်လည်း
မှောင်မှောင်မည်းမည်း ဘာကိုမျှမမြင်ရဘဲ မင်းခမာ့ခေါ်ရာနေရာ
အယိုင်ယိုင်အလဲလဲဖြင့် ပါသွားတော့၏။

အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ ခင်ပြုံးရီ၏ အော်သံလေးကြား
သဖြင့် လွန်စွာစိုးရိမ်သွားသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ဘာကို
သဲကွဲစွာမမြင်ရဘဲ တစ်ခန်းလုံးမီးခိုးလုံးများဖြင့် မည်းမှောင်
ရာ ခင်ပြုံးရီကိုမည်ဆို ကူညီကာကွယ်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

“ပြတင်းတံခါးဖွင့် ပြတင်းတံခါးဖွင့်”

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ပါးစပ်မှအော်ရင်း ပြတင်းဖော်

ရီရာ နံရံဘက်သို့မှန်းဆကာ လျှင်မြန်စွာချဉ်းကပ်သွားပြီး ပြတင်း
တံခါးပေါက်တစ်ခု၏ ချက်တို့ကို လက်ဖြင့်စမ်းဖြုတ်လိုက်လေ
၏။

ပြတင်းပေါက်ပွင့်သွားမှ လေးနှင့်အလင်းရောင်တို့ စူးရှ
စွာဝင်လာရာ ပြတင်းမှဝင်လာသောလေကြောင့် အခန်းတွင်းရှိ
မီးခိုးငွေ့တို့ ကျွဲပါးသွားသလို အလုံပိတ်အခန်းထဲမှ မီးခိုးငွေ့
မည်းမည်းတို့မှာ ပြတင်းဝမှထွက်သွားကြရာ အခန်းထဲတွင်
အရာရာကို သဲကွဲစွာမြင်ရတော့၏။

“ဟာ ခင်ပြုံးရီရော မင်းခမာ မရှိတော့ပါလား”

စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ဂဠုန်အိုးငါးလုံးရှိရာမှ လေးလုံး
သာရှိတော့ရာ အိုးတစ်လုံးပျောက်ဆုံးလျက်ရှိတော့၏။

ယင်းနောက် အိုင်အိုချစ်သွေးနှင့် ဦးသူတော်တို့သည်
အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကြ၏။

“ခင်ပြုံးရီကို မင်းခမာခေါ်သွားပြီး ဂဠုန်အိုးလည်း
ယူသွားပြီ”

“ဂဠုန်အိုးက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ငါ့မြွေမလေးတော့
နုကွဲပဲ”

“ဗျာ ... ဘယ်သူလဲမြွေမလေးဆိုတာ”

“ဒီမှာ မောင်ချစ်သွေး ခင်ပြုံးရီဟာ အဘိုးရဲ့ မြေးမထေ
ဝေတွယ်၊ ဒါ့ကို မော်လီအောင်အဖြစ်မင်း အယောင်ဆောင်ခိုင်း
ထားတာ အဘိုးသိပြီးသားပါကွယ်”

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် လွန်စွာအံ့ဩသွားရာမှ ဦးသူတော်
၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒါဆို အဘိုးက အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ ဝန်းကျင်
မှာ စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ စီအိုင်ဒီက ပုလိပ်စုံထောက်အဖွဲ့
ကို သွားသတင်းပို့ပေးပါ။ ဒီအိမ်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပိတ်ဆို့ထား
ပါလို့ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော်မင်းခတို့နောက် လိုက်သွားမယ်”

ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ကုတ်အင်္ကျီ
အောက်ချိုင်းစလွယ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုကိုဆွဲထုတ်ကာ စကြိုလင်း
အတိုင်းပြေးထွက်သွားရာ ဦးသူတော်လည်း လှေကားမှပြေးဆင်း
သွားတော့၏။

“ဟာ ဟိုမှာပဲ”

စကြိုလင်းထောင့်ချိုး၌ ကုတ်အင်္ကျီ၊ သက္ကလတ်ဘောင်း
ဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာရပ်နေသည့် မင်းခကိုတွေ့လိုက်ရာ အိုင်
အိုချစ်သွေးမှာ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ရင်းပြေးသွားတော့၏။

“ဟေ့လူ ... ဘယ်မှာလဲခင်ပြုံးရီ၊ ခင်ဗျား ခင်ပြုံးရီကို

ဘယ်မှာသွားထားလိုက်သလဲ”

ချစ်သွေးက ဟိန်းဟောက်မေးလိုက်သော်လည်း သူ့ကို
ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ ခပ်တည့်တည့်ရပ်နေသည့် မင်းခ
က စကားတုံ့ပြန်မဆိုချေ။

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားရဲ့ လက်နက်ချလိုက်စမ်း ...

ပြောတာမရဘူးလား”

အိုင်အိုချစ်သွေးက ဟိန်းဟောက်ရင်း အနားသို့တစ်
လှမ်းချင်းသတိထားချဉ်းကပ်သွားသည့်တိုင် မင်းခက တုတ်တုတ်
ဖျူမလှုပ်ချေ။

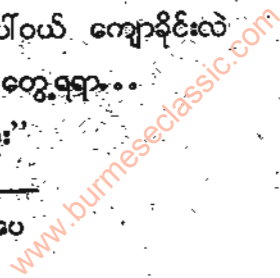
မင်းခ၏အနီးသို့ရောက်သွားမှ အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ လွန်
စွာအံ့အားသင့်သွားရတော့၏။

“ဟာ ... ရုပ်တုကြီးပါလား”

အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ကျယ်
ဝန်းသောအိမ်ကြီးအတွင်းမှ များပြားလှသည့် အခန်းများကို တစ်
ခန်းပြီးတစ်ခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်ကာ ကပျာကသီရာဖွေရတော့၏။

အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ခုတင်ပေါ်ဝယ် ကျောခိုင်းလဲ
လျောင်းနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရရာ...

“ဟာ ... ခင်ပြုံးရီလားမသိဘူး”

“ခင်ပြုံးရီ”

အိုင်အိုချစ်သွေးက ခပ်တိုးတိုးခေါ်ရင်း အခန်းထဲထဲ သဲတိထားကာ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လိုက်တော့၏။ အခန်းထဲခြေ နှစ်လှမ်းခန့်ဝင်ပြီးမှ ဝဲဘက်၌ လူရိပ်တစ်ခုကို သတိပြုမိသဖြင့် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကိုပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် ချိန်ထား သည့် မင်းခကိုတွေ့ရချေ၏။ သည်မင်းခကတော့ ဘိုကေဆံထံ မောလောရင်ဖုံးအင်္ကျီပန်းနုရောင်၊ ဘန်ကောက်လုံချည်ကြက် ဆွေးရောင်တို့ကို ဝတ်ထားရာ မင်းခအစစ်ကေနိဖြစ်သည်ဟု ချစ်သွေးယူဆလိုက်မိ၏။

ထို့ကြောင့် အိုင်အိုချစ်သွေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရုတ်ခနဲ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေသည့် အနေ အထားမှ မင်းခထံ ပစ္စတိုကိုထိုးချိန်ပြီး သေနတ်မောင်းတို ဖြုတ်ချလိုက်၏။

‘ဒိုင်း’

မင်းခ၏ရင်ဝသို့ ပစ္စတိုကျည်ဆံမှန်သွားကာ ရင်ဘစ် ဝယ် ဖြာခနဲဖြစ်သွားပြီး ကျည်၏တွန်းအားကြောင့် မင်းခမှာ နောက်သို့ ပက်လက်လန်လဲကျသွားတော့ရာ သူ၏ဦးခေါင်းထော လက်တစ်ဖက်ပါ ပြုတ်ထွက်သွားတော့၏။

“ဘုရားရေ ဒါလည်း ဖယောင်းရုပ်တုကြီးပါလား”

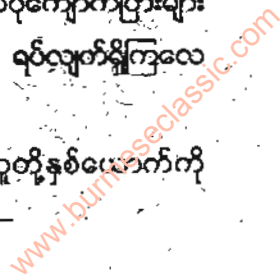
အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ မင်းခ၏ဦးနှောက်ဉာဏ်ပြေးပြေး ဖြင့် နှစ်တကျလှည့်ဖြားမှုခံနေရရာ ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ကြမ်းပြင် ပေါ်မှ လှူးလဲထလိုက်တော့၏။

ထို့နောက် သူသည် တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ထပ်ရှာရာ တွယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခု၏တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်မိသည် သွင်...

အခန်းအတွင်း၌ ရုပ်အင်္ကျီလက်တို၊ သတ္တုလတ်ဘောင်း ညီရှည်နက်တို့ ဝတ်ထားသည့် မင်းခက ခင်ပြုံးရီ၏လည်ပင်း ချီ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နောက်မှသိုင်းညှစ်ထားပြီး လက်ထဲမှ ပစ္စတိုဖြင့် အခန်းတံခါးဝ၌ရပ်နေသည့် အိုင်အိုချစ်သွေးကို ချိန် ထားလေ၏။

ယင်းအခန်းကြီးထဲတွင် စာအုပ်စီရိကြီးများနှင့် ပန်းချီ ထားများသာ နံရံတွင်ရှိနေပြီး စားပွဲကုလားထိုင်တို့ မရှိဘဲ မင်းခ နှင့် ခင်ပြုံးရီတို့မှာ အဖြူအနက်ကျားကွက်ပုံကျောက်ပြားများ ဝတ်ထားသည့် အခန်းကြမ်းပြင်အလယ်တွင် ရပ်လျှောက်ရှိကြလေ

ရုတ်တရက်မို့ ချစ်သွေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို

ထာထာသို့လူအစစ်များဟု ထင်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် ခင်ကြီး
ပိုင်ခွင့်သွင်မှာ တကယ်ခင်ပြုံးရုံနှင့် အတော်တူသော်လည်း
အတော်အစားမှာ ဤအိမ်ကြီးသို့လာစဉ် ဝတ်လာသော အဝတ်အ
စားများ မဟုတ်ဘဲကွဲလွဲလျက်ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွဲ
လေးတစ်ခု တွန့်ရုံပြုံးလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့အေးဆေးစွာလှည့်
ဝင်လိုက်စဉ်...

မင်းခင်၏ပစ္စတိုခလုတ်ပေါ် တင်ထားသောလက်ထပ်
လက်ညှိုးလေးလှုပ်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်
သဖြင့် နံသားသို့ ဖျတ်ခနဲ ပစ်လွှဲရှောင်လိုက်ရလေ၏။

‘ဒိုင်း’

မင်းခင်၏ ပစ္စတိုပြောင်းဝမှ လိမ္မော်ရောင်မီးပွင့်
လက်ခနဲပွင့်သွားပြီး ကော်ဖိုက်ယမ်းအား၏ ပေါက်ကွဲသံက အ
ကြီးထဲဝယ် ဖဲ့တင်ထပ်မြည်ဟည်းသွားလေ၏။

ယမ်းငွေ့တို့ ဝေနေဆဲမှာပင် ချစ်သွေးသည်လဲလျော့
ရာမှ အားယူထလိုက်သည့်တိုင် မင်းခင်ရော ခင်ပြုံးရုံပါမူထင်
တည်နေသည့်အနေအထားမှ ရွေးစေ့မျှပင် မရွေ့မလှည့်
တကား။

“ဟာ ... ဒါတွေဟာလည်း ဖယောင်းရှုပ်တုတွေပဲ၊
ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲက ပစ္စတိုက တကယ်ပစ်တာပါလား။”

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ကြမ်းခင်းလေးထောင့်ကျောက်
ပြားများကို မသင်္ကာဖြစ်ပြီး သူ့စောစောကနင်းခဲ့သည့် အနက်
ရောင်ကျောက်ပြားကို ဝဲဘက်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းထားလျက်မှ
ညှာခြေဖျားဖြင့် နင်းကြည့်လိုက်ရာ ...

‘ဒိုင်း’

မင်းခင်၏ ဖယောင်းရှုပ်တုကိုကိုင်စွဲထားသော ပစ္စတို၏အဝ
မှ လိမ္မော်ရောင်မီးပွင့်လေး ပွင့်သွားကာယမ်းပေါက်ကွဲသံထွက်
သဖြင့် ပြန်၏။ အခန်းတံခါးဝ၏ အပြင်ဘက်ရှိ သစ်သားနံရံ
သို့မူ ကျည်ဆံရာအပေါက်လေးနှစ်ပေါက်ဖြစ်သွားနေပြီတည်း။

“အင်း ... ဒီကျောက်ပြားတွေမှာ သင်း ခလုတ်ဆင်ပြီး
ထားတာကိုး။ အတော်ညာဏ်သွားတဲ့သူပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်
အခန်းတွေအားလုံးထဲမှာ ဒီအခန်းဟာ အခမ်းနားဆုံး အကျယ်
အနားဆုံးပဲ ပြီးတော့ ခင်ပြုံးရုံရဲ့ ရှုပ်တုကိုပါတွဲဖက်သွန်းလုပ်ထား
ပြီး လျှို့ဝှက်ခလုတ်တွေနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်ထားတယ်။ ဒီလိုကျ
တုနဲ့နဲ့ လုပ်ထားတဲ့အခန်းမျိုးမှာ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်တွေဘာ
သွေဖို့တတ်တယ်။”

စုခင်းအတွေ့အကြုံများနေပြီ ဖြစ်သည့် အိုင်အိုချစ်သော
သည် ယင်းအခန်းကြီးထဲတွင် လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ကို နှိပ်
ရှာတွေ့စေတော့၏။ သို့သော် အခန်းထဲတွင် နံရံကပ်မိမိပြီ
ငါးလုံးနှင့် အမြင့်ငါးပေ၊ အနံ့သုံးပေခန့်ရှိသည့် ပန်းချီကားကြီး
ဆယ်ချပ်သာရှိပြီး လျှို့ဝှက်ခလုတ် လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်
အဖြစ် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာလုံးဝမရှာမတွေ့ချေ။ သို့သော် သူ
ဆီဆေးပန်းချီကားကြီး ဆယ်ချပ်ကိုသေသေချာချာကြည့်ရာ
တစ်စုံတစ်ရာအတွေးဝင်သွားတော့၏။

“နေပါဦး ဒီပန်းချီကားတွေက ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်ကြီးဆယ်
ဘွဲ့ကို အစဉ်အလိုက် တစ်ဇာတ်ချင်းသရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ပန်း
ကားကြီးတွေပါလား။ ဒီအခန်းဟာ ဘုရားခန်းမဟုတ်ဘဲ ဘာကြီး
လို့ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သရုပ်ဖော်ပုံတွေကို ချိတ်ဆွဲထား
ပေါ့လိမ့်။ ဒါဟာ ထူးခြားမှုပဲ”

ချစ်သွေးသည် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရင်းမှ ဇာတ်ကြီးဆယ်
သရုပ်ဖော် ပန်းချီကားချပ်တို့ကို တစ်ချပ်ချပ်ကြည့်သွားမိ
၏။

“အင်း ဒီဘက်ဆုံးက တေမိယဇာတ်ဇော် သရုပ်
ပုံ ပြီးတော့ ဟိုဘက်ပန်းချီကားက နေကဇာတ်၊ နောက် သူတို့

သာမဇာတ်၊ နေမိယဇာတ်၊ မပေကာမဇာတ်၊ အဲ အဲ ဒီပန်းချီ
စားကတော့ ဘူရိဒတ္တဇာတ်ဇော် သရုပ်ဖော်ပုံပါလား”

နံရံပေါ်မှ ဘူရိဒတ္တဇာတ်ဇော် သရုပ်ဖော်ပုံပန်းချီကား
ပေါ်မှ ပုဏ္ဏားအား ဘူရိဒတ် နဂါးမင်းက ပတ်ခွေထားပုံနှင့်
ပန်းချီကား၏ အထက်ထောင့်တွင် ဂဠုန်ပုံတို့ကို တွေ့ရလေ၏။
ယင်း နဂါးမင်းပုံနှင့် ဂဠုန်ပုံတို့မှာ အခြားသောရုပ်ပုံတို့ထက်
ယည်း အတန်ငယ်ဖောင်းကြွနေရာ အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ မသင်္ကာ
ဖြစ်လာပြီး နဂါးမင်း၏ ဖောင်းကြွနေသော ဦးခေါင်းကိုလက်ညှိုး
ထိပ်ဖြင့် ဖိနှိပ်ကြည့်လိုက်ရာ နဂါးခေါင်းမှာအထဲသို့ နိမ့်ဝင်သွား
ကြောင်း အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရတော့၏။

“ဟာ ဟုတ်ပြီ။ ဂဠုန်ရဲ့ခေါင်းကိုပါ နှိပ်ကြည့်ရမယ်”

အိုင်အိုချစ်သွေးက ဂဠုန်ခေါင်းကို လက်ညှိုးထိပ်ဖြင့်
နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ဂဠုန်ခေါင်းပါအတွင်းသို့ နိမ့်ဝင်သွားပြီးလျှင်
ထပ်မံမြည်သံပေါ်လာတော့၏။ ယင်းသို့ ထပ်မံမြည်သံနှင့်အတူ
ပန်းချီကားကြီးမှာ နံရံအတွင်းသို့ ခြောက်လက်မခန့် နောက်
ဆုတ်ဝင်သွားပြီးနောက် တံခါးချပ်ကဲ့သို့လည်ကာ တောသို့ကပ်
သွားရာ အတွင်း၌လှိုက်ခေါင်းပေါ်လာပြီး ယင်းလှိုက်ခေါင်း၏
နံရံတွင်လည်း မီးလုံးတစ်လုံး ထွန်းလင်းလျက်ရှိချေ၏။

“ဆင်း ဒီလိုက်ပေါက်လျှို့ဝှက်လမ်းကနေ မင်းခဟာ ခင်ပြုံးရိုက် ခေါ်သွားတာသေချာတယ်။ ကတိုက်ကရိုက်ဝင်ရလို့ နံရံတံခါးကိုတောင် ပြန်မပိတ်သွားတာဖြစ်မယ်”

အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ လက်ထဲ၌ပစ္စတိုကိုအသင့်ဆုပ်ကိုင် ရင်း သတိကြီးစွာဖြင့် လျှို့ဝှက်လှိုက်လမ်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့ ၏။

လှိုက်လမ်းမှာအောက်သို့ လှေကားထစ်များနှင့် နိမ့်ဆင်း သွားရာ အောက်မှာမူ မှောင်လျက်ရှိသဖြင့် အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ သူ၏ကိုယ်နှင့် မကွာဆောင်ယူလေ့ရှိသော ဖောင်တိန်အရွယ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးဖြင့် လှေကားထစ်များကို ထိုးကြည့်လျက် သတိထား ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းလာပြီးနောက်မှာတော့ ပြေလျော့လျော့လှိုက်လမ်းကို တွေ့ရရာ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ဆက် လက်လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။ နှစ်မိနစ်နီးပါးခန့် လျှောက်လာအပြီး ဝယ် ရှေ့မှ မီးရောင်နှင့်တကွ မင်းခခေါ်စကားသံ မာဆတ်ဆတ် ကို စတင်ကြားရပါတော့သတည်း။

မြေအောက်ခန်းထဲသို့

ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်ခန့်သာရှိသော မြေအောက်ခန်းထဲ တွင် မီးလုံးတစ်လုံးထွန်းပြီး အခန်း၏နံရံများမှာကြက်နှင့် ကြမ်း ခြင်္သေ့တို့ကို အင်တေချောချောဖြင့် မံထားလေ၏။

အခန်း၏ အလယ်၌ ခင်ပြုံးရိုက်အားကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ထိုင်ခိုင်းထားကာ ကုလားထိုင်၏ နောက်မှီနှင့်တွဲလျက် ဆက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားလေ၏။

“ဒီမှာ မင်းမှန်မှန်ပြောနော်၊ အစကတော့ မင်းကိုပါ

စိတ်ညှို့ကို သတ်သလိုသတ်ပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
ခင်က သိမ်ကိုလှနေတော့ ငါမသတ်ရက်သေးဘူး။ ငါမေးတာ
တို့ ဖုန်ဖုန်မဖြောင့် ဝေလည်ချောင်ပတ်လုပ်နေလို့ကတော့ ဟော
ဒီစားနဲ့ထိုးသတ်မှာနော်၊ ပြောစမ်း ဒီဂဠုန်အိုးကို မင်းဘယ်
ရခဲ့တာလဲ၊ ဒီဂဠုန်အိုးကရော အစစ်လား၊ အတုလား”

မင်းခဲက တင်းတင်းမာမာကြီးပြောကာ စားမြှောင်ထထ
ဝင့်နှင့် ရှိနေသော်လည်း ခင်ပြုံးချီသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချထားဟန်ဖြင့် မင်းခဲ၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲစိုက်
ကြည့်လျက်မှ

“ကျွန်မဘာမှမဖြောင့်ဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို သတ်ခွင့်
သတ်ပစ်လိုက်” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ မင်းဘာဖြစ်လို့ခေါင်းမာနေရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခေါင်းမာတယ်၊ အစ်ကိုချစ်သွေးထို
ကျွန်မ ကတိပေးထားပြီးသား။ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံး
မပြောနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ရှင်ဟာ လူသတ်သမားမှန်းသိ
လို့ ပိုလို့တောင်မပြောသေးတယ်။ သတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်”

“ဒီမှာ ဇမာ်လီအောင်း သိပ်လည်းခေါင်းမမာနဲ့ ငါ
လက်ကသွေးစွန်းပြီးသားနော်၊ နောက်ထပ် လူဘယ်နှစ်ယောက်

ဖြစ်ဖြစ် ထပ်သတ်ဖို့ဝန်မလေးဘူးအေး။ နင့်ရဲ့ အိုင်အိုချစ်သွေး
ဆိုတဲ့ စုံထောက်စုတ်က နင့်ကိုကယ်တင်နိုင်လိမ့်မယ်လည်း
မထင်နဲ့ အဲဒီကောင်ဟာ အခုလောက်ရှိ ငါ့ရဲ့ဖယောင်းရုပ်တု
တွေနဲ့ လှည့်စားထားချက်မိပြီး ရူးနေလောက်ပြီ ဟားဟားဟား”

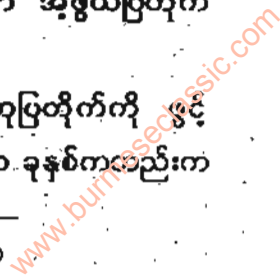
“ဘာ ရှင့် ဘာဖယောင်းရုပ်တုလဲ”

“ငါဘိလပ်မှာတုန်းက မဒမ်တူးဆော့ဒ်ရဲ့ ဖယောင်း
ပြတိုက်မှာ လူအစစ်နဲ့လုံးဝခွဲမရအောင်တူတဲ့ ဖယောင်းရုပ်တု
တွေကို သွားလေ့လာခဲ့တယ်။ အဲဒီဖယောင်းရုပ်တု လုပ်နည်း
တို့လည်း ပန်းချီပညာနဲ့အတူ နှစ်နှစ်လောက်သင်ယူခဲ့တယ်။
အဲဒီအတတ်ပညာနဲ့ ဖယောင်းရုပ်တုတွေ ပြုလုပ်ပြီး ငါ့ရဲ့ရန်သူ
တွေကိုလှည့်စားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဟား ဟား ဟား”

(မှတ်ချက်... မဒမ်တူးဆော့(ဒ်)၏ ဖယောင်းပြ

တိုက်မှာ လန်ဒန်မြို့ မယ်ရီ(လ်)ဘုန်းလမ်းပေါ်ရှိ ငရာမ
ဆုံးထပ်တိုက်ကြီးတွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ရာခန့်က
စတင်၍ ယနေ့အထိ ဖွင့်လှစ်ထားသော အံ့ဩဖွယ်ပြတိုက်
ထစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကမ္ဘာကျော်ဖယောင်းရုပ်တုပြတိုက်ကို ဖွင့်
ထွက်ခဲ့သူ မေရီတူးဆော့(ဒ်) သည် ၁၈၅၀ ခုနှစ်ကလည်းက

တွယ်ထွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့မြေး၏မြေး (တွက်
ဖြစ်သူ) ဘားနဒ်တူးဆော့(ဒ်)က ဆက်လက်တာဝန်ယူဖွင့်
ထုတ်ထားရာ မင်းခမာ ယင်းဘားနဒ်တူးဆော့(ဒ်)ထံမှ
ဖယောင်းရှပ်တူပြုလုပ်ခြင်းပညာရပ်၊ ဆေးခြယ်ခြင်းပညာ
ရပ်တို့ကို နှစ်နှစ်လုံးလုံး သင်ကြားခဲ့သူဖြစ်၏။

မဒမ်တူးဆော့(ဒ်)၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော ခြ
တိုက်ဝင်ပေါက်မှ ဝင်သွားသူအား တံခါးဝအနီးတွင် ရပ်နေ
သည် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းမချောလေးတစ်ဦးက ခြ
တိုက်လမ်းညွှန်စာအုပ်လေးကို လှမ်းကမ်းပေးနေပါလိမ့်
မည်။

ဝင်လာသူက သူမ၏လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို လှမ်းထူ
မည်ပြုလိုက်ပြီးမှ ထိုမိန်းကလေးမှာ လူ့အစစ်မဟုတ်ဘဲ
ဖယောင်းရှပ်တူဖြစ်နေကြောင်း တအံ့တဩသိလိုက်ရမည်
ဖြစ်ပါ၏။

ထို့နောက် ခန်းမဝင်ပေါက်မှ ဆက်ဝင်သွားလျှင်
ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ငိုက်နေသည့် အမျိုးသားတစ်
ဦးကိုတွေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး ထိုသူ၏ရှေ့တွင်ပြတိုက်လမ်းညွှန်
စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကျနေသည်ကိုတွေ့ရရာ ဝင်လာသူက

စာအုပ်ကို ကောက်ကာ ထိုသူ၏ပေါင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီးမှ
ထိုသူသည်လည်း ဖယောင်းရှပ်တူပင်ဖြစ်ကြောင်း တအံ့
တဩသိသွားရပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့လျှင် အနီးကပ်ကြည့်ရသည်တိုင် လူထား၊
ရှပ်တူထားဟု ခွဲခြားရန်ခက်လောက်အောင် သက်ရှိလူသား
နှင့် လွန်စွာတူသည့် လက်ရာမြောက်သွန်းထုတ်နိုင်သော
အိမ်တူးဆော့(ဒ်) ဖယောင်းပြတိုက်မှ ဖယောင်းရှပ်တူတို့မှာ
နာမည်ကျော်လှပေ၏။

ဗြိတိသျှနန်းရင်းဝန် ဝင်စတန်ချာချီ(လ်)၊ အင်္ဂလိပ်
ဘုရင်မကြီး ဝိတိုရိယ၊ အမေရိကန် သမ္မတကြီး အိုင်စင်
ဟောင်ဝါ၊ ပြင်သစ်စစ်ဘုရင် နပိုလီယံမှစ၍ ကမ္ဘာကျော်
အင်္ဂလိပ်ကြီးများ၏ ဖယောင်းရှပ်တူများမှာ ကြည့်ရှုလေ့လာ
သူတိုင်း အံ့ဩလက်ဖျားခါလောက်အောင် ပြင်စမှထကလုံ
အစစ်အမှန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တစ်ထေရာထည်းတူလှချေ

စာရေးသူ

ဘားနဒ်တူးဆော့(ဒ်)ထံမှ ပညာရယူခဲ့သော မင်းခမာ
၏အတတ်ပညာဖြင့် သူ့ရန်သူများကိုလှည့်ဖြားနိုင်လျှင် လွန်

စွာသဘောကျတတ်သူဖြစ်ချေ၏။

ယခုလည်း သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်လျက်ရှိ ချေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် လျှို့ဝှက်လှိုက် လမ်း၏ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ မြေအောက်ခန်းအလင်းထဲသို့ တိုးထွက် လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ လှည့်စားနိုင်မှုတွေနဲ့ ရက်စက်နိုင်မှုတွေဟာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပြီ ကိုမင်းခ”

လှိုက်ဝအမှောင်ရိပ်ထဲမှ ရုတ်ခနဲထွက်လာသော အိုင်အိုချစ်သွေးကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် မင်းခမှာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ကြက်သေသေသွားတော့၏။

ချစ်သွေးက မင်းခ၏ဦးခေါင်းကို လက်ယာဘက်ထဲ ထဲရှိ ပစ္စတိုဖြင့် ချိန်ထားရင်းရှေ့သို့တိုးလာရာမှ ခင်ပြုံးနိုးနောက်ဘက်သို့တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားကာ လက်ပြန်ပြန် တုပ်ထားသည့် ကြိုးကိုလက်ဝဲလက်ဖြင့် ဖြည့်ပေးလိုက်၏။

ခင်ပြုံးရီအနောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သွားသည်နှင့် ပြုံးရီကို သူ၏နောက်ဘက် အခန်းနံရံအနီးသို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကိုပါ ခြေထောက်ဖြင့် နံဘေးသို့ခတ်ထုတ်လိုက်၏။

ယခုဆိုလျှင် မီးလုံး၏မီးရောင်အောက်မှ ဆယ့်ငါးပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိသည့် မြေအောက်ခန်းထဲ၌ မင်းခနှင့်အိုင်အိုချစ် သွေးတို့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိနေချေပြီတည်း။

“ကဲ ကိုမင်းခ ... ခင်ဗျားအေးအေးဆေးဆေး လက် နှက်ချပြီး အဖမ်းခံပါ”

“ဟား ဟား ဟား ... ဟေ့ကောင် မင်းသာသတ္တိရှိရှိ ယောက်ျားချင်းယှဉ်ချင်တယ်၊ ယှဉ်ရဲတယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့သေနတ် တို့ သိမ်းလိုက်”

မင်းခ၏ စိန်ခေါ်စကားကြောင့် အိုင်အိုချစ်သွေးသည် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတွင်ရှိ ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ၃၂ ခု လျှို့ဝှက်ပစ္စတိုကို ပခုံးသိုင်းအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်သိမ်းလိုက် အာ မင်းခကိုလက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။

မင်းခက ကောက်ကျစ်စွာပြုံးလိုက်ရင်း လက်ထဲမှဓား မြှောင်ဖြင့် လှစ်ခနဲလှမ်းတွက်လိုက်တော့၏။

‘ဝစ်’

ချစ်သွေးက ဓားမြှောင်၏ ဓားသွားရာလမ်းကြောင်းမှ ခွတ်ရုံလေးညှာခြေနောက်ဆုတ်ကာ ရှောင်လိုက်လေ၏။

ယင်းနောက် မင်းသည်ချစ်သွေးအား ဓားမြှောင်ဖြင့်

သြဗ္ဗိတံတို့ တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက်တော့ရာ ချစ်သွေးမှာပါးနှစ်
စွာလှည့်ဝတ်ရှောင်ရှားနေရာမှ တစ်ချီတွင် မင်းခက ပိုင်ပြီအထင်
ဖြင့် ချစ်သွေး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားဦးနှင့်လှစ်ခနဲထိုးလိုက်စဉ် ချစ်
သွေးသည် ဝင်လာသော ဓားချက်ကိုမရှောင်ဘဲ ရှေ့သို့ညှာခြေ
တစ်လှမ်းတိုးလိုက်လျက် ဝဲဘက်လက်ဖျံရိုးဖြင့် ဓားမြှောင်ကိုင်
လက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခန္ဓာကိုယ်၏အောက်ဝဲဘက်သို့
လှုပ်တစ်ပြက်ရိုက်ထုတ်လိုက်လေ၏။

‘ဖြောင်း’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ မင်းခ၏ဓားမြှောင်ကိုင်လက်ရမ်း
ထွက်သွားပြီး ဓားပါလွတ်ကျသွားစဉ် ချစ်သွေး၏ ညှာဖြောင့်
လက်သီးက မင်းခ၏မေးရိုးဆီဖောင်းခနဲဝင်သွားရာ မင်းခမှာ
အင်တောကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ နောက်ပြန်ပစ်လဲကျသွားကာ
သတိလစ်သွားမိတော့သတည်း။

* ဝဠုန်အိုးကို ရယူခြင်း

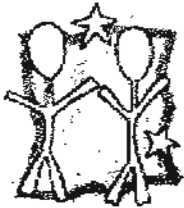
* ဝှက်စာဖော်သူများ

* ယျှိုဇွန်ရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေခြင်း

* ချစ်နဲ့နှက်ခင်း

* လောကဗာယ

အခန်း ၃

ဝဋ္ဋုန်အိုးကို ဂုဏ်ခြင်း

ဖော်ပြပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာ တစ်ခုသော နံနက်တွင် မကွေးခရိုင်၊ ပွင့်ဖြူဒီစကြိတ်အတွင်း ရှိ ဆင်ပေါက်ကန်ရွာမှ သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ လူသုံးဦးဝင်ရောက် လာလေ၏။

ထိုသူတို့မှာ ဦးသူတော်၊ အိုင်အိုချစ်သွေးနှင့် ခင်ပြုံးတို့ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ရွာနှင့် အတန်အလှမ်းဝေးသောတောစပ်မှ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည့် သင်္ချိုင်းဟောင်းထဲ ဝင်ရောက်လာကြ

တာ တစ်ခုသောအုတ်ဂူဟောင်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြလေ၏။

အုတ်ဂူ၏ခေါင်းရင်းပိုင်းရှိ ကျောက်ပြားဖြူဖြူပေါ်မှ ရေ ညှိတို့နှင့် သစ်ရွက်ကြွေဆွေး အမှိုက်တို့ကို ဦးသူတော်က ဖယ် ရှားလိုက်ရာ ယင်းကျောက်ပြား ဖြူညစ်ညစ်ပေါ်မှ ကမည်းစာ သားတို့ ထင်ရှားစွာပေါ်လာတော့၏။

ဦးလူကျော်

အသက် (၇၈)နှစ်

(၁၂၉၀)ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆုတ်

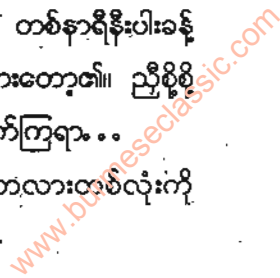
(၃)ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

“ကဲ ... ဒီဂူပဲ၊ မြေးလေးရဲ့ဘိုးဘိုး ဦးလူကျော်ရဲ့ဂူ ဖျပ်တို့စဖြိုခို”

ဦးသူတော်က ဂူကို သံတူရွင်းဖြင့်စတင်ဖြိုရာ အိုင်အိုချစ် သွေးကပါ အသင့်ယူလာသည့်သံတူရွင်းဖြင့် ဂူမှအုတ်ချပ်တို့ကို ဆစ်ချပ်ချင်း စတင်ဖဲ့ထုတ်တော့၏။

သူတို့သည် ဦးလူကျော်၏အုတ်ဂူကို တစ်နာရီနီးပါးခန့် နှောင့်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံးတွင် ဂူမှာပွင့်သွားတော့၏။ ညှိစိုစို အနံ့ထွက်နေသည့်ဂူဟောင်းထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြရာ...

ဂူ၏အတွင်းတွင် သစ်သားခေါင်းတလားတစ်လုံးကို

တွေ့ရတာ ယင်းခေါင်းတလားကို သံတူရွင်းဖြင့် ကော်ဖွင့်လိုက်
သည်တွင် အခေါင်းထဲ၌ အမှိုက်သရိုက်များ၊ ဖုံများနှင့်အတူ
လူအရိုးစုတစ်ခုကိုတွေ့ရပြီး အရိုးစု၏နံဘေး၌ လွန်စွာဟောင်း
နွမ်းပေရေနေသည့် စဉ်ရည်သုတ်အိုးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒီအရိုးစုဟာ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို ဦးလူကျော်ရဲ့အရိုးစုဖြစ်
သလို ဟောဒီအိုးလေးဟာ ဂဠုန်အိုးအစစ်ပါပဲဗျား။”

ဦးသူတော်က ခေါင်းတလားထဲမှ ဂဠုန်အိုးလေးကို နှိုက်
ယူလိုက်စဉ် ခင်ပြုံးရီမှာ ဘိုးအေဖြစ်သူ၏အရိုးစုကို ငေးဝိုင်ကြည့်
ရင်း စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိလေ၏။

အိုင်အိုချစ်သွေးသည် ဦးသူတော်၏လက်ထဲမှ ဂဠုန်အိုး
လေးကို လှမ်းယူလိုက်ကာ အတန်ကြာလေ့လာကြည့်ရှုနေလိုက်
လေ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် အသင့်ယူဆောင်လာသည့်
ဘိလပ်မြေ၊ သဲတို့နှင့် ဦးလူကျော်၏အုတ်ဂူကို အကောင်းပုကထိ
အတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်လည်တည်ဆောက်ပေးလိုက်ကြလေတော့
၏။

ပွက်စာဖော်သူများ

ဆင်ပေါက်ကန်ရွာတောင်ပိုင်းတွင်နေထိုင်သော ဦးမြာ
၏ ကွယ်လွန်သူမိဘများမှာ ဦးလူကျော်၊ ဦးသူတော်တို့ညီအစ်ကို
နှင့် ရင်းနှီးရင်းစွဲရှိသဖြင့် ဦးသူတော်တို့လူစုမှာ ဦးမြာ၏ ခြေတံ
ညီအိမ်တွင်ပင် တည်းခိုကြလေ၏။

ဦးမြာမှာ ယာသမား၊ ကိုင်းသမားဖြစ်ပြီး ယခုလို
အောင်ဦးပေါက်ကာလ၌ ရောဝတီမြစ်ကြီး၏ ဝဲဘက်၊ ယာသက်
လမ်းခြေတို့တွင် နန်းတင်မြေနေသောပိုင်များ ထွန်းလာပြီဖြစ်ရာ

www.burmeseclassic.com

သာသနာမရှိသော ဦးမြာတို့လင်မယားသည် ယင်းသောင်ဖြင့်
၌ ကိုင်းစိုက်ရန် သောင်ထဲမှာပင် ယာယီထဲထိုးနေကြသဖြင့်
ရွာမှအိမ်မှာနေမည့်သူမရှိ ဖြစ်နေရာ တံခါးရွက်တို့ကိုပိတ်လျက်
လျှော်ကြိုးနှင့် ချည်နှောင်ထားရလေ၏။

ယခု ဦးသူတော်တို့လူစု ရွာရောက်လာတော့ ဦးမြာထံ
၏အိမ်တွင် လွတ်လပ်စွာတည်းခိုနေထိုင်၍ရလေရာ အထော်
အဆင်ပြေလျက်ရှိတော့၏။

ဦးသူတော်တို့လူစုသည် ဦးလူကျော်၏ဂူကိုဖောက်ပြီး
ရယူလာနိုင်ခဲ့ကြသည် ဂဠုန်ရုပ်ပုံပါ အိုးလေးကို ဘုရားစင်
အောက်ရှိ ကဲလားတံခါးရှေ့၌ ဝိုင်းဖွဲ့စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေကြလေ
၏။

အိုင်အိုချစ်သွေးက နဂါးအိုးလေး၏ နှုတ်ခမ်းသားအတွက်
အောက်မှာ ရေးထိုးထားသည့် အက္ခရာတို့ကို စာရွက်လွတ်တံ
ရွက်ပေါ်တွင် တန်းစီရေးချလိုက်ရာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း
တွေ့ရှိရလေ၏။

(ဆိပ်နဲ့လူဖြူပေါင်းပြီး မင်းစိုက်တဲ့ ဘူးသီးဟာကြာသော်
ပင် ပျဉ်ချပ်တစ်စနဲ့ရော လောလောဆယ် ဟာသပြောစေလို့
မယ်၊ တီကောင်လေးရဲ့ တောင်ဘက် မြောက်ဘက်အရပ် ကန်

ငါးကိုမှ ဖာလေးထဲ လုံအောင်ထည့် နောက်ပြီး ဒီကိုလာခဲ့
အမောင်လည်း တောင်ဆိုတာလေးသိလို့ ဆယ်မှာနေ)

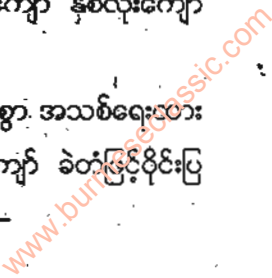
အိုင်အိုချစ်သွေးက စာသားများကို ခဲတံဖြင့် ထောက်ပြ
ပြီးလျှင် ...

“ဒါဟာ ဝက်စာပုံစံနဲ့ ရေးထားတာဖြစ်မယ်၊ ဖော်ရ
တော့ မခက်လှဘူးထင်တာပဲ၊ ခက်တာက နဂါးအိုးနဲ့ ဂဠုန်အိုး
နှစ်အိုးဆုံမှသာ အဓိပ္ပါယ်အပြည့်အစုံရမှာဆိုတော့ အဲဒီအိုးနှစ်
လုံး မဆုံနိုင်မချင်း ဒီဝက်စာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်အပြည့်အစုံကို ဖော်နိုင်
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... လောလောဆယ် ဒီစာရဲ့အဓိပ္ပါယ်ရှာကြ
မယ်၊ စာလုံးတွေရဲ့ တစ်လုံးကျော်၊ နှစ်လုံးကျော်၊ သုံးလုံးကျော်
အမျိုးမျိုးဖတ်ကြည့်မယ်”

ဟုပြောကာ စာရွက်ပေါ် အမျိုးမျိုးချရေးကြည့်နေရာမှ
အတန်ကြာသည်တွင် ...

“ကဲ ... ကျွန်တော် အဓိပ္ပါယ်ဖော်လို့ပြီ၊ အဓိပ္ပါယ်
ဖော်ပြမယ်၊ ထိပ်ဆုံးစာလုံးကစပြီး နှစ်လုံးကျော် နှစ်လုံးကျော်
ပိုင်းပြမယ်”

ဟုပြောကာ စာရွက်ပေါ်၌ သေသပ်စွာ အသစ်ရေးထား
သည့် စာတန်းထဲမှ စာလုံးတို့ကို နှစ်လုံးကျော် ခဲတံဖြင့်ပိုင်းပြ

လိတ်တော့ရာ ဦးသူတော်နှင့် ခက်ပြုံးရိတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ
ဝိုင်းဝိုင်းကြည့်ကြလေ၏။

(ဆိပ် နဲ့လူ ဖြူ) ပေါင်းပြီး (မင်း) စိုက်တဲ့ (ဘူး) သီးဟာ
ကြား သစ်ပင် (ပျဉ်) ချပ်တစ် (စ နဲ့ရော လော) လောဆယ် (ဟာ
သပြော (စေ) လိမ့်မယ် (တီ) ကောင်လေး (ရဲ့) တောင်ဘက်
(မြောက်) ဘက် အ (ရပ်) အသား (တစ်) ကိုမှ (ဖာ) လေးထဲ (လုံ
အောင်ထည့် (နောက်) ပြီး ဒီ (ကို) လာခဲ့ (အ) မောင်လည်း
တောင်) ဆိုတာ (လေး) သိလို့ (ဆယ်) မှာနေ)

"ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ဝိုင်းထားတဲ့စကားလုံးတွေကို တန်း
စီပြီး ချရေးပြမယ်"

"ဆိပ်ဖြူမင်းဘူးကြား ပျဉ်စလောဟာစေတီရဲ့ မြောက်
ရပ်တစ်ဖာလုံ နောက်ကို အတောင်လေးဆယ်"

ဟု စာရွက်လွတ်ပေါ်တွင် ရေးပြလိုက်ရာ အဓိပ္ပာယ်ရှိ
သော စာတန်းတစ်ခုဖြစ်လာတော့၏။ ဦးသူတော်က စာတန်းကို
သေချာစွာဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ...

"အင်း ... ဒီစာတန်းအတိုင်းဆို မင်းဘူးမြို့နဲ့ ဆိပ်ဖြူ
မြို့အကြားက ပဉ္စလောဟာဆိုတဲ့စေတီကို အရင်ရှာဖွေရမယ်
သဘောပဲကွယ်၊ ဒါထက် ဂဠုန်အိုးလေးပေါ်က ဝှက်စာကိုပါ

ဆက်ဖော်ပါဦး မောင်ချစ်သွေး"

ဟုပြောလိုက်ရာ ချစ်သွေးကဂဠုန်အိုး၏ နှုတ်ခမ်းသား
အတွန်အောက်တွင် အိုးကိုပတ်ပြီး လွန်စွာသေးငယ်သည့်
အက္ခရာများဖြင့် ရေးထွင်းထားသော စာတန်းကိုစာရွက်တစ်
ရွက်ပေါ်၌ ချရေးလိုက်လျက် စကားလုံးနှစ်လုံးကျော်ကို ဝိုင်း
လိုက်လေ၏။

"အ (ရမှ (ရှေ့) ကိုပင် (မြောက်) ပြီး တော (အ) ထဲဝင်
တောင် အထဲ (သုံး) နာရီ (ဆယ်) ကိုပတ် (အ) နောက်အ (ရှေ့)
ထိုမှ (ငါး) ဖာလုံ (တောင်) သွားမှ (ကုန်း) မြင့်က (ပေါ်) လာမှာ (က
သစ်ပင် (ကျောက်) ထုံး (ငါး) (တုံး) နဲ့သစ် (သုံး) ပင် (ငါး) (လုံး) တိုရဲ့
ကြား) မှာပဲ (တူး) စေသော(ဝိ)"

"ကဲ ဝိုင်းထားတဲ့ စကားလုံးတွေကို တန်းစီပြီးချရေး
ပြမယ်"

"အရှေ့မြောက်အတောင် သုံးဆယ်အရှေ့ငါးတောင်
တန်းပေါ်က ကျောက်တုံးသုံးလုံးကြားတူး"

ဦးသူတော်က စာတန်းကိုဖတ်ပြီး...

"ရွှေ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီဂဠုန်အိုးပေါ်က စာတန်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်
တိုလည်း ဖော်လို့ရပြီ၊ အဲဒီတော့ နဂါးအိုးနဲ့ဂဠုန်အိုးပေါ်က

စာတန်းနှစ်ခုကို ဆက်ပြီးရေးကြည့်စမ်းကွာ မောင်ချစ်သွေး
ဟု တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်ရာ ချစ်သွေးက စာရွက်ပေါ်တွင်
အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း စာတန်းနှစ်ခုကို ဆက်ရေးလိုက်သေး
၏။

“ဆိပ်ဖြူမင်းဘူးကြား ယှဉ်စလောဟာစေတီရဲ့မြှောင်
ရပ် တစ်ဖာလုံ နောက်ကိုအတောင်လေးဆယ်၊ အရှေ့မြှောင်
အတောင်သုံးဆယ် အရှေ့ငါးတောင်ကုန်းပေါ်က ကျောက်ထပ်
သုံးလုံးကြားတူး”

“အေး ခုမှအဓိပ္ပာယ်အပြည့် အစုံပေါ်တော့တယ်ဟဲ့
ကေန္တ ဒါဟာ မျက်နှာဖြူ တော်လှန်ရေးခေတ်ဦးတန်းက
ဆောင်းရရှိထားတဲ့ ရတနာရွှေငွေပစ္စည်းတွေကို ငါ့ရဲ့အစ်ကို
ဦးလူကျော်နဲ့ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း ဦးမင်းခေါင်တို့ စိတ်တူသဘော
တူမြှုပ်နှံပြီး အဲဒီရတနာတွေမြှုပ်နှံထားရာ ပြတဲ့အညွှန်းစာ
ပုဂံစာသဘောနဲ့ ဒီအိုးလေးနှစ်လုံးပေါ်မှာ ရေးထွင်းပြီး ထပ်
ယောက်တစ်အိုး ယူထားတာဖြစ်မယ်။ ကဲ ငါတို့အဲဒီသိုက်
အရ ရတနာရွှေငွေတွေ သွားယူကြစို့”

□ □ □

လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေခြင်း

ဦးသူတော် အိုင်အိုချစ်သွေးနှင့် ခင်ပြုံးစိုတို့သည် နဂါး
နန်းနှင့် ဂဠုန်အိုးတို့မှ ဝှက်စာကိုဖော်၍ရသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ယင်း
အထိအတိုင်း လှေသမ္ဗန်တစ်စင်းငှားကာ လှေထိုးသားတို့ကို
အဝတ်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းမှ ဦးစွာ မင်းဘူးသို့ စုန်သွား
အလေ့၏။

မင်းဘူးရောက်ပြီးမှ အထက်သို့ပြန်ဆန်တက်စေရာ
အထို့သည် ကမ်းနားတစ်လျှောက် စေတီပုထိုးတို့၏ သွ့အမည်

တို့ကိုယ်ကြား ခေတ်လာခဲ့ကြလေ၏။

“ပစ္စလောဟာ စေတီဆိုတာကြားတော့ ကြားဖူးတယ်ဗျာ ဒီအောက်ဘက်မှာတော့ မရှိလောက်ဘူး။ စလင်းနဲ့ ဆင်ဖြူကျွန်းဘက်လောက်မှာ ရှိမယ်ထင်တယ်”

သို့ဖြင့်ချစ်သွေးတို့သည် မန်းချောင်း၊ မုန်းချောင်းအဝတို့ကို ဖြတ်သန်းကာ လှေသမ္ဗန်ကိုလှော်ခတ်စေခဲ့လေတော့၏။ သူတို့သည် ပင်းချောင်း၊ ချောင်းဝကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး နောက်မှာ မူ ကမ်းသို့ကပ်ပြီး လှေကိုစောင့်နေစေကာ ကမ်းခြေအနီးရှိ ရွာများတွင် တက်ရောက်စုံစမ်းကြလေ၏။

“ပစ္စလောဟာစေတီဆိုတာ ဒီရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ရှိသလားဗျာ”

ဒေသခံရွာသူရွာသားတို့မှာလည်း ပစ္စလောဟာစေတီ၏ သွဲ့အမည်ကို ဤကျေးရွာတို့ဝန်းကျင်၌ မကြားဖူးကြောင်း စကားပြန်ကြားကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အိုင်အိုချစ်သွေးတို့သည် လှေသမ္ဗန်ကြီး တစ်စင်းနှင့် တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်ခန့် ရောဝတီမြစ်ကြီးကို အရန်အဆန်လှော်ခတ်စေကာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းကြရာ ...

တစ်နေ့တွင် ...

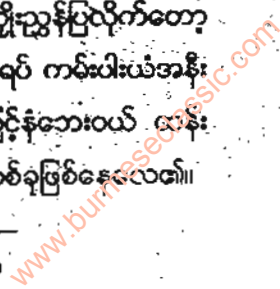
ပင်းချောင်းဝနှင့် မျက်စောင်းထိုးအနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ခေတ်စောက်လှသော ကမ်းပါးယံပေါ်တက်လာမိကြသည်။ ဘမ်းခြေနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင် ထန်းပင် သစ်ပင် အုပ်အုပ်အောက်ဝယ် တံငယ်တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း... တဲဘေးက ဝါးလုံးတန်းမှာ သက်န်းညိုညို နှစ်ထည်လှမ်းထားပါလား။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲလား မသိဘူး” သူတို့သည် တဲအနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားရာ တဲထဲမှထွက်လာသည့် ဒေါက်ချာဆောင်းထားသော ရသေ့အိုတစ်ပါးကို တွေ့ရလေ၏။

သူတို့သည် ရသေ့ကြီးကို ဂါရဝပြုလိုက်ကြပြီး အိုင်အိုချစ်သွေးက မေးလျှောက်လိုက်လေ၏။

“ဘရသေ့ ခင်ဗျာ ... ဒီမြစ်ကမ်းနားဝန်းကျင်မှာ ပစ္စလောဟာစေတီဆိုတာ ကြားဖူးပါသလားခင်ဗျာ”

ရသေ့ကြီးသည် အတန်ကြာတွေဝေစဉ်းစားနေပြီးနောက် လှမ်းလှမ်းရှိ မြစ်ကမ်းပါးယံဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်တော့၏။ ရသေ့ကြီးညွှန်ပြသည့် အရှေ့မြောက်အရပ် ကမ်းပါးယံအနီး တောင်ကုန်းမြင့်တစ်ခုရှိကာ ယင်းကုန်းမြင့်နံဘေးဝယ် တန်းတန်းပင်ပေါက်နေပြီး ချုံနွယ်တောကြီးတစ်ခုဖြစ်နေလေ၏။

“အဲဒီ ချုံတွေတောထဲဖုံးနေတဲ့ ကုန်းမြင့်လေးဟာ ပဉ္စလောဟာစေတီဟောင်း တည်ရှိတဲ့ကုန်းလေးပဲကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတော်ကြာက လျှင်လှုပ်ရာမှ စေတီရဲ့ခေါင်းလောင်းတော်ကစပြီး ပြိုကျခဲ့ရက ခုတော့ ဘုရားအိုဘုရားပျက်အဖြစ် ခေတ္တဖုံးခြင်းခံနေရတာပေါ့ကွယ်”

ရသေ့ကြီး၏ စကားအရ ပဉ္စလောဟာစေတီကို တွေ့ရှိပြီဖြစ်၍ အိုင်အိုချစ်သွေးတို့မှာ လွန်စွာဝမ်းသာသွားကြတော့၏။

“အပင်ပန်းခံရှာဖွေရကျိုးတော့ နပ်ပြီ”

သူတို့သည် ပဉ္စလောဟာစေတီရှိရာ ကုန်းကမူလေးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားရာ ရသေ့ကြီးပါ လိုက်ပါလာဟော့၏။

“ဒကာတို့က ဒီစေတီကို ရှာဖွေနေကြပုံရတယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းများရှိလို့လဲကွယ်”

“ဒီလိုပါ ဘရသေ့ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီက အဘိုးလေးရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူက ရတနာရွှေငွေပစ္စည်းတွေကို ပဉ္စလောဟာစေတီရဲ့ အနီးမှာ ရှေးနှစ်အတော်ကြာက လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံခဲ့လို့ အခုတူးဖော်ဖို့လာကြတာပါခင်ဗျာ”

“ဪ... မင်းတို့က သိုက်လာတူးကြသူတွေကိုး၊ အေး... အဲဒီလို ရတနာသိုက်ဆိုတာမျိုးက လိုက်မှလည်း ရတတ်တာမျိုးပါကွယ်”

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ မှတ်ချက်ချရင်း လက်ထဲမှပုတီးကို တဂျောက်ဂျောက် စိပ်နေလေ၏။

အိုင်အိုချစ်သွေးတို့ကား သူတို့လက်ထဲမှာရှိသည့် စာညွှန်းအတိုင်း ပဉ္စလောဟာစေတီဟောင်းလေးကို အခြေပြုပြီး စတင်တိုင်းတာတွက်ချက်ကြတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ ဒီစေတီရဲ့ မြောက်အရပ်တစ်ဖာလုံဆိုတော့ တစ်ဖာလုံမှာ ကိုက်ပေါင်း ၂၂၀ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီအတိုင်း မှန်းပြီးသွားကြတာပေါ့”

ချစ်သွေးတို့သည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖုံးလွှမ်းလျက် နေသည့် ပဉ္စလောဟာစေတီဟောင်း၏ မြောက်ဘက်တည်စာညွှန်သို့ မှန်းခြေဖြင့် လှမ်းလျှောက်ခဲ့ကြရာ ရသေ့ကြီးမှာ သူတို့တို့ စေတီကုန်းမြင့်နံဘေးမှ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ချစ်သွေးတို့သည် ၂၂၀ ကိုက် အကွာအဝေးကို မှန်းလျှောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ...

“ကဲ ... စေတီကနေ ကိုက် ၂၂၀ လောက်တော့ ရောက်ပြီ အနောက်ကို အတောင်လေးဆယ်ဆိုတော့ အတောင်လေးဆယ်မှာ ကိုက် ၂၀ ရှိတာမို့ ဒီကနေ အနောက်ဘက်ထိ ကိုက် ၂၀ လှမ်းလျှောက်ရမယ်။”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ရောက်ရှိရာအရပ်မှ အနောက်ဘက်စူးသို့ ကိုက် ၂၀ ခန့်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပြန်လေ၏။

“ကဲ ... ဒီကနေ အရှေ့မြောက်ဘက် အတောင်သို့ ဆယ်ဆိုတော့ အရှေ့မြောက်ဘက်ကို ဆယ်ငါးကိုက်လျှောက်ရမယ်။”

သူတို့သည် ရောက်ရာအရပ်မှ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ဆယ်ကိုက်ခန့်အရောက်မှာပင် ဖြင့်အလှည့် ကမ်းပါးယံအစွန်းသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့၏။

“ဟာ ... ဒီနေရာမှာ ကမ်းပါးယံကြီးပဲ ရှိပါတော့လား။”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ ... သူ့စာအရဆို ရှေ့ကို နောက်ထပ် ငါးကိုက်အပြင် ငါးတောင်ဆက်လျှောက်ရင် တောင်ကုန်းတစ်ဆီရောက်မယ်လို့ ဆိုထားပါလားကွ မောင်ချစ်သွေးရ”

“ဟုတ်တယ် အဘိုးလေးရဲ့ ကုန်းမြင့်ပေါ်ကကျောက်

တုံးသုံးလုံးကြားတူးဆိုတော့ ဒီနားဝန်းကျင်မှာ ကုန်းမြင့်လည်း မတွေ့ရ ကျောက်တုံးသုံးလုံးလည်း မတွေ့ရပါလား။”

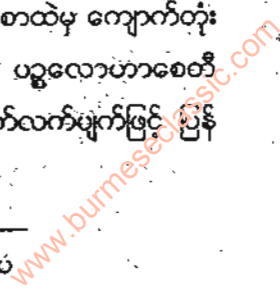
ခင်ပြုံးရီက မှတ်ချက်ချရင်း လေဝယ်လွင့်ပါးလျက်ရှိသော ဆံနွယ်မျှင်တို့ကို စုစည်းကာပိုးပဝါလေးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်လေ၏။

သူတို့သုံးဦးသည် အရှေ့ဘက်မြစ်ပြင်ဆီမှ လေတဟူးတူးတိုက်ခတ်နေသော ကမ်းပါးယံမြင့်ကြီးပေါ်တွင် ရပ်လျက်မှ ယောင်ချာချာဖြစ်နေတော့၏။

အနီးဝန်းကျင်ဝယ် မည်သည့်ကုန်းကမူကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် အတော်စိတ်ပျက်ကာ အံ့အားသင့်လျက်လည်း ရှိကြတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဝှက်စာကိုဖော်တာလည်း မမှားပါဘူး။ ခန့်မှန်းတိုင်းတာခဲ့ကြတာလည်း မမှားပါဘူး။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုလွဲနေသလဲမသိဘူး။”

နောက်ဆုံးဝယ် သူတို့သည် သိုက်စာထဲမှ ကျောက်တုံးသုံးလုံးရှိရာ ကုန်းကမူကိုမတွေ့ရသဖြင့် ပဉ္စလောဟာစေတီဟောင်းလေးရှိရာ ကုန်းကမူဆီသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။

စေတီဟောင်းလေးရှိရာ ကုန်းနံဘေးမှ ထန်းပင်အောက်
ဝယ် ထိုင်ချုပ်သီတင်းသုံးနေသော ရသေ့ကြီး၏အနီးသို့
အရောက်တွင် ချစ်သွေးတို့သုံးဦးသား ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်
ကြရာ ရသေ့ကြီးက သူတို့ကိုအကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဘယ်နှယ်လဲ သိုက်ဆရာတို့ ရတနာသိုက်ကိုတွေ့ခဲ့
ရဲ့လားကွယ်”

ဟု အကဲခမ်းမေးလိုက်ရာ ချစ်သွေးကခေါင်းယမ်းလိုက်
ပြီး

“မတွေ့ပါဘူး ဘရသေ့ရာ၊ အင်း ... သိုက်စာထဲက
အတိုင်းဆိုရင် ဟောဟိုနေရာလောက်မှာ ကုန်းမြင့်တစ်ခုရှိရမယ်
ဘရသေ့ရဲ့ ရတနာတွေက အဲဒီကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ မြှုပ်နှံဝှက်ထားခဲ့
တာတဲ့”

ဟု အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှမ်းမြင်နေရသော ကမ်း
ပါးယံဆီလက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးမှာ တံလှုပ်နှင့် မြက်
ခင်းဖုန်းဆိုး မြေအပြင်ကိုကျော်ဖြတ်လျက် ကမ်းပါးယံအစွန်းသို့
လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“အိမ်း ... ဒကာလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွယ်
အဲဒီနေရာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အတော်ကြာက ကုန်းကမူမြင့်တွေ

ရှိခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီကုန်းတွေထဲက ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်မှာဆိုရင်
အကျောက်တုံးကြီးသုံးလုံး ဖိုခနောက်ဆိုင်တည်ရှိနေခဲ့တယ်ကွယ်၊
အဲဒီကျောက်တုံးသုံးလုံးအနက် အကြီးဆုံး ကျောက်တုံးရဲ့အပေါ်
မှာထိုင်ပြီး ကျုပ်တရားကျင့်ခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာတယ်ကွယ်”
ဟုပြောလိုက်ရာ ချစ်သွေးတို့မှာ ခေါင်းမတ်ခနဲတောင်
သွားကြပြီး

“ဗျာ ... ဒါဆို အဲဒီကျောက်တုံးသုံးလုံးရှိတဲ့ ကုန်းမြင့်
အကယ်ရှိတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား ဘရသေ့”

ဟု ဒရောသောပါးမေးလိုက်သည်တွင် ရသေ့ကြီးသည်
ဒီဝေသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကမ်းပါးယံဆီဝေးကြည့်နေရင်းမှ
ဆက်လက်၍ စကားတစ်လုံးချင်း မိန့်ကြားလိုက်တော့၏။

“အိမ်း ... တစ်ချိန်တုန်းကတော့ အဲဒီနေရာလောက်
မှာ ကုန်းကမူတစ်ခုရှိခဲ့ပြီး အဲဒီကုန်းကမူရဲ့အပေါ်မှာလည်း
အကျောက်တုံးကြီးသုံးလုံးရှိခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ သူ့ရဲ့နံဘေးမှာ ချုံတော
တွေနဲ့အတူ အခြားကုန်းတွေကမူမြင့်တွေလည်း ရှိခဲ့တာပါပဲ၊
ဆိုရင်တော့ တောအုပ်လေးတစ်အုပ်လို ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့၊
ဒီပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ရောဝတီမြစ်ကြီးရဲ့
ချေ အကြီးအကျယ်တိုက်စားမှုကြောင့် ကမ်းပါးတွေပြိုရာမှာ အဲဒီ

၂၃၄ ○ စန္ဒာ

တောဆုတ်လေးလိုဖြစ်နေတဲ့ ကုန်းကမူတွေအားလုံး ကမ်းပြင်
အထဲ ပါသွားခဲ့တယ်ကွယ်”

“ဗျာ”

ခဲလေသမျှ သဲရေကျကာ ပွင့်ဖြူဘက်သို့ လှေသမ္ဗန်
တီးကို စုန်လျက်ပြန်လာရသည့် အပြန်ခရီးတွင် လှေဦးမှာထိုင်
ရင်း ဦးသူတော်ကမှတ်ချက်ပြုလေ၏။

“အင်း ... ရသေ့ကြီးပြောတဲ့ စကားအတိုင်းပါပဲကွာ၊
ခုစာနာသိုက်တို့ ဘာတို့ဆိုတာ ထိုက်မှရတယ်ဆိုတာမှန်တယ်
တော့”

ကဝယ်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပြီး ခင်ပြုံးရီကို အိမ်ထောင်ထိန်းဘာဏ္ဍာ
စိုး မိန်းမကြီးတစ်ဦး၊ ထမင်းချက်အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ဒရဝမ်
တူလားအဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့်အတူထားရှိရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်လေ
၏။

နံနက်ဦးလေပြည်လေးသည် ကြခတ်စည်းရိုးတန်းမှ တစ်
ဆင့် ခြံဝင်းထဲပြေးဝင်လာပြီးလျှင် နှင်းဆီပန်းလှလှလေးတို့ကို
မွေ့ဖက်လေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ဆောင်းလေပြည်လေးသည် နှင်းဆီများ
အကြားရှိ လှလင်ပျိုနှင့်လုံပပျိုတို့ကို ကျီစယ်ရစ်သိုင်းကာ နှင်းဆီ
ရနံ့တို့ကို ခြေချပေးသွားလေ၏။

လတ်ဆတ်မွှေးယုံသော နံနက်ဦး၏ရနံ့ကို တာရှိုက်မက်
ဆက်ရှုရှိုက်ရင်း ခင်ပြုံးရီသည် တိုက်ပုလေး၏ပေါ်တီကို အောက်ရှိ
ချစ်သွေး၏ဟေး(လ်)မင်း(နီ) ကားလေးကို ငေးကြည့် လျှက်မှ
အွင့်တပွင့်မေးလိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုချစ်သွေးက ဂဠုန်အိုး၊ နဂါးအိုးရတနာသိုက်
တို့ တူးဖော်မရရှိခဲ့ဘဲ ဘယ်ကပိုက်ဆံတွေနဲ့ ခင်ပြုံးရီကို နီ
ထိုက်လေးဝယ်ပေးနိုင်တာလဲဟင်”

အိုင်အိုချစ်သွေးမှာ သိုးမွှေးဆွယ်တာ အမွှေးပွလေးကို

ချစ်နံနက်ဦး

ဖော်ပြပါ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပျက်ပြီး တစ်လခန့်
အကြာတွင် ...

ရန်ကုန်မြို့ ဘောက်ထော်ဘက်ရှိ လှပသစ်လွင်သော
တိုက်ပုလေး၏ အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံရှေ့ပိုင်း၌ ခင်ပြုံး
ရီနှင့် ချစ်သွေးတို့မှာ နှင်းဆီပန်းခင်းအကြားမှ ကျောက်ဖြူထိုင်
ခုံလေးပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

တိုက်ပုလေးမှာ ခင်ပြုံးရီနေထိုင်ရန်အတွက် ချစ်သွေး

www.burmeseclassic.com

အထိမှ ထပ်ဝတ်ထားပြီး ဘရိုက်တပ်ပွင့်ရိုက်ထဘီအပြာနုရောင် အထက်အောက် ဆင်တူနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့် ခင်ပြုံးရီ၏ မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို အတန်ကြာပြီးလျှင်ငေးရီကြည့်နေရာမှ ...

“ခင်ပြုံးရီရယ် အစ်ကို့မှာ အစ်ကို့ရဲ့ပညာတွေနဲ့ ဇိုးသားစွာ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ငွေတွေ အတော်အသင့်ရှိပါတယ်။ ဂဠုန်နဂါးရတနာသိုက်ကိုဖော်ယူရရှိနိုင်မှ မဟုတ်ပါဘူး တကယ်လို့ အဲဒီရတနာသိုက်ကို ဖော်ယူရရှိရင်လည်း ကိုယ်ကျွန်ုပ်အတွက် မသုံးပါဘူး။ ဘာသာသာသနာရဲ့ အကျိုး၊ တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုးအတွက် အတိုးလေး၊ ခင်ပြုံးရီတို့နှစ်ယောက်တို့အသုံးပြုမှာပါ။”

ဟုပြောလိုက်ရင်းမှ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အပြာနုရောင်လေးစီးထားသည့် ခင်ပြုံးရီ၏ ခြေဖမ်းမိုးမိုးနုလေးကို ငေးကြည့်လိုက်ကာ ...

“အစ်ကိုက ဂဠုန်နဂါးရတနာသိုက်ကို တူးဖော်မရရှိခဲ့ပေမယ့် အချစ်သိုက်ကိုတော့ တူးဖော်ရရှိခဲ့တယ်ကွယ် ... သိလား။ အဲဒီအချစ်သိုက်ထဲက အချစ်ဥစ္စာစောင့်မလေးဟာ ဂဠုန်နဂါး ရတနာသိုက်ထဲက ရတနာရွှေငွေပစ္စည်းတွေထက်

အများကြီးကို အဖိုးထိုက်တန်တယ် ခင်ပြုံးရီရဲ့။”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ခင်ပြုံးရီ၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကြော့ရှင်းသော ဆံကေသာပိတုန်းရောင်ကို ဦးခေါင်းနောက်ဝယ် ကြော့ရှင်းစွာထုံးကာ ဝိုက်အနက်လေး အုပ်ထားသည့် ခင်ပြုံးရီ၏အလှမျက်နှာလေးတွင် နဖူးပြေပြေလေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ ဆံမိတ်ခွေတို့လှပစွာ ကျနေပုံက နှစ်နှစ်နီး နင်းဆွတ်နေခြည်အောက်ဝယ် လှပသောကဗျာတစ်အိဖွဲ့ဆိုလောက်ပေသည်။

ခင်ပြုံးရီက ဖွံ့ထွားလှပသည့် ကြော့ရှင်းသောကိုယ်လေးကို အတန်ငယ်လိမ်လျက် ချစ်သွေး၏ မျက်နှာချောချောကို ချစ်တောင်ကျော့ကြီးများ ပင့်ကာကြည့်လိုက်ရင်းမှ ဇေဝေဝေပေးလိုက်ရှာလေ၏။

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ အချစ်သိုက် ... ဘယ်မှာလဲ အချစ်ဥစ္စာစောင့်မလေး။”

ချစ်သွေးက သူ၏ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းလေးတစ်ဖက်တွင်နဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး ရွန်းလဲ့သောမျက်ဝန်းတို့နှင့် ခင်ပြုံးရီ၏ မျက်ဝန်းပြာပြာတို့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ လက်ယာဘတ် လက်ညှိုးထိပ်ဖျားလေးဖြင့် ပုလဲပုလဲပြောပြလေးဆွဲထားသည့် ခင်ပြုံး

မိခင် ရင်ညွှန်ဖွေးဖွေးကို ညွှန်ပြလိုက်လျက်..

“အချစ်ဆိုက်ကိုစောင့်တဲ့ အချစ်ဥစ္စာစောင့်မလေး အချစ်နတ်သမီးလေးက ဒီမှာလေ”

ဟု တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ရာ ခင်ပြုံးရီ၏ဖြူဝင်းနမူတ်သော မျက်နှာလှလှလေးပေါ်တွင် ရှက်သွေးနုနုလေးရုပ်ပြေးသွားကာ မျက်လွှာလေး မျှတ်ခနဲ ငုံ့လိုက်တော့သည်။

“အို ... အစ်ကိုကလည်း အဲဒီလိုမနောက်ပါနဲ့ရှင်”

“ဟင် အစ်ကိုနောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ် အစ်ကိုက ညီမအပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိလို့ ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲကပန်းပွင့်လေးမို့ ညီမရဲ့ကံကြမ္မာကို အစ်ကို့အတ္တအတွက် စိတ်ကြိုက်စေစား ချစ်ရေးဆိုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ကွယ်”

“တကယ်တော့ အစ်ကိုဟာ ညီမနဲ့အတူ ရောထော် မြစ်ကြီးထဲမှာ လှေသမ္ဗန်ကြီးတစ်စင်းနဲ့ စုန်ဆန်သွားနေတာတည်းက ညီမကို မသိမသာခိုးကြည့်ရင်း ရင်ခနဲမြတ်နိုးခဲ့ရသူပါကွယ်။ အဲဒီတုန်းကသာ အစ်ကို့ရဲ့အချစ်ကိုဖွင့်ပြောခဲ့ရင် အစ်ကိုဟာ ညီမနဲ့သက်ဆိုင်ပတ်သက်နေတဲ့ ရတနာသိုက်ကိုဖွင့်မြင်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်တယ်လို့ ညီမကယူဆသွားမှာစိုးတာနဲ့ အစ်ကို့ရင်ထဲက အချစ်ကိုမျှိုသိပ်ခဲ့ရသူပါ။ ဒီလောက်ရှင်းပြရင် အစ်ကို

ရဲ့အချစ်ကို ညီမနားလည်နိုင်လောက်ပါပြီနော်။ အစ်ကိုဟာ ညီမကိုလက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်စူးပြီးချစ်ခွင့်ပန်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်ကွယ်”

ဟု ဖွဖွညင်သာပြောကာ လက်ယာဘက်လက်ညှိုးလေးဖြင့် ခင်ပြုံးရီ၏ မေးလုံးလုံးလေးကို ပင့်တင်လိုက်ရာ ဆောင်းနှင်းပွင့်လေးလို လှသောခင်ပြုံးရီ၏ မျက်နှာလေးမှာ ဝင့်မောလာလျက် သူမ၏ မျက်တောင်ကျော့ကျော့ကြီးတို့ကို ခပ်ကြည်းဖြည်းခပ်လိုက်သည်၌ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းနေသည့် မျက်ဝန်းထဲပြာပြာတို့မှ မျက်ရည်ဥလေးတို့ စိမ့်ထွက်လာကာ ပါးပြင်မို့ နို့တို့ပေါ်သို့ တလိမ့်ချင်းလိမ့်ဆင်းကျသွားပါတော့သည်။

“ဟင် ... ညီမ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲကွယ်။ အို ... အစ်ကို မှားသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ညီမကို အားကိုးရာမဲ့သူဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်လို့ ထင်သွားပြီနဲ့တူတယ်။ ညီမ ဝမ်းနည်းသွားပြီ။ အစ်ကို့အပေါ် မုန်းသွားပြီထင်တယ်”

ပျာယာခတ်သွားသော ချစ်သွေး၏မျက်နှာချောချောကို ခင်ပြုံးရီက မျက်ဝန်းလှဲလှဲကြီးများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်...

“အို ... ညီမမျက်ရည်ကျတာ ဝမ်းနည်းအားငယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကို့ရယ် ညီမလေ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေရတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဝမ်းသာလို့ပါအစ်ကို”

ဟုပြောလိုက်ရာ ချစ်သွေးသည် ခင်ပြုံးရီ၏ ပခုံးပိုင်းပိုင်း
လေးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုမ်းကိုင်လိုက်ရင်း...

“တင် ညီမရယ် တကယ် တကယ်ပြောတာလားဟင်”

ဟု ဝမ်းသာလုံးဆို့သံကြီးဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

ခင်ပြုံးရီ၏ ပါးပြင်နုနုပေါ်မှ မျက်ရည်ဥလေးများကို
ချစ် သွေးက သူ့၏လက်ယာလက်ချောင်းထိပ်ဖျားလေးများနှင့်
ဖွဖွ ညင်သာသုတ်ပေးနေစဉ်မှာပင် ခင်ပြုံးရီက မျက်ရည်ရစ်ပိုင်း
နေသော မျက်ဝန်းပြာပြာကြီးများဖြင့် ချစ်သွေးကို အားကိုးချစ်
မြတ်နိုးစွာစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ပြုံးမြဲမြဲဖြင့်

“တကယ်ပြောတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဟာ ညီမ
ကို အမြဲတမ်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူပါ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုက
သစ္စာရှိပြီး မြင့်မြတ်တယ်၊ လက်ရုံးရည်အရ ယောက်ျားကောင်း
ပီသသလို နှလုံးရည်အရလည်း ဖြူစင်တည်ကြည်မြင့်မြတ်တယ်
တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းထဲမှာ ညီမနေခဲ့ရတုန်းက အစ်ကိုဟာ
ညီမကိုလက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ဘဲ နှမလေးအရင်းလို စောင့်
ရှောက်ခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အဲဒီကတည်း
က ညီမက လေးစားရတာပါရှင်၊ အဲဒီလို ယောက်ျားမြတ်
ယောက်ျားကောင်းတစ်ဦးရဲ့ တစ်ဘဝလုံးစောင့်ရှောက်ချစ်မြတ်နိုး

သွားတာ ခံယူရမယ်ဆိုရင် ညီမလောက် ကံကောင်းသူ ဒီကမ္ဘာ
မှာ ရှိမယ်မထင်ပါဘူးရှင်”

ဟု တတွတ်တွတ် ချစ်စဖွယ်ပြောလိုက်ရာ ချစ်သွေး
မှာ ရင်ခုန်ဝမ်းသာသွားကာ ခင်ပြုံးရီ၏ကိုယ်လုံးကြော့ကြော့
ရှင်းရှင်းလေးကို အားပါးတရကြီးတွေ့ဖက်လိုက်ပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

လောကဓာတ်

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ကာလ၏နောက်နှစ်လခန့်အကြာ ဆောင်းနှောင်းရာသီ၏ နံနက်ခင်းတစ်ခု၌

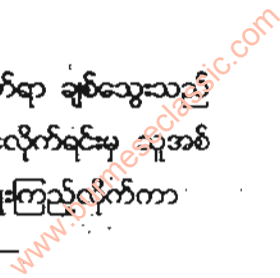
အိုင်အိုချစ်သွေး၏ ဟီး(လ်) မင်း(နိ) ကားနက်လေးသည် ဗားဂရာချောက်အနီးရှိ ရေနံအောင်နံရံတို့ကို သုတ်ထားသည့် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး၏ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာပြီး နက်ပြာရောင် သက္ကလတ်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ၊ နက္ကတိုင်ဖြူပြာစင်းတောက်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်အနက်တို့ကို ဥရော-

တိုက်သားတစ်ဦးလို စတိုင်လ်ကောင်းကောင်း ဝတ်စားထားသည့် ချစ်သွေးနှင့် စိန်ဘရာသားတိုက်ထွက် ပိုးပျော့အင်္ကျီ၊ ထာဝီအဝါနုအပေါ်အောက် ဆင်တူဝတ်ကာ နောက်တွဲဆံထုံးလေးထုံးထားပြီး ဗဝါအဝါပျော့လေးကို ပန်းထက်တွင်ခြုံလျက် ထိမှော်နုရောင် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်လေးစီးထားသည့် ခင်ပြုံးရီတို့သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြလေ၏။

အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ကျွန်းဆက်တီခုံတို့၏ နံဘေးရှိ ဝါးပတ္တလားပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အန်းဟေး(လ်) ဆေးတံကြီးကို ဖိမ်ခံဖွားရှိုက်နေသည့် ဂန္တီရစာရေးဆရာအဂ္ဂမှာ အိမ်ထဲသို့ရှိုးနှင့်မိုးနှင့် ကျော့ကျော့လေး လှမ်းဝင်လာကြသော ချစ်သွေးတို့ချစ်သူစုံတွဲကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်ခင်းမှ ...

“ဟ ... ငါ့ကောင်ကြီး ချစ်သွေးမပေါ်လာဖတ်ကားနော် တာကြာပါပကောလား”

ဟုပြုံးကာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်ရာ ချစ်သွေးသည် အိမ်ပြုံးရီနှင့်အတူ ကျွန်းဆက်တီခုံတွင် ထိုင်လိုက်ခင်းမှ သူ့အစ်မတို့ထိုင်မင်သော စာရေးဆရာအဂ္ဂကို ပြုံးကြည့်လိုက်ကာ

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုအဂ္ဂရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ် သိပ်များနေလို့ ပြီးတော့”

ဟုဆိုကာ ခင်ပြုံးရီကို ပြုံးစနဲနဲဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက် ရာ စာရေးဆရာအဂ္ဂမှာ ဆေးတံကြီးခဲထားလျက်မှ မျက်ခုံးတစ် ဖက်ပင့်သွားပြီး

“ဘာလဲ ချစ်သွေးရဲ့ ဒီကမင်းရဲ့ မဒီအချောအလှလေး နဲ့ လက်ထပ်ပွဲဆင်နွှဲဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်ရာ ချစ်သွေးမှာ သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအောက် အိတ်ထဲမှ တစ်စွန်းတစ်စထွက်ပေါ်နေသည့် ဖိတ်စာကိုဆွဲထုတ် လိုက်ရင်း

“ဟား ဟား... အစ်ကိုအဂ္ဂတို့ကတော့ ဂမ္ဘီရလျှို့ဝှက် သဲဖိုဝတ္ထုတွေရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာလို့ မပြောရဘူး၊ စုံထောက် တစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီး စုံထောက်မျက်စိလည်းရှိပါ”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲပြောကာ ဖိတ်စာအား စာရေးဆရာအဂ္ဂ ၏ လက်သို့ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုအဂ္ဂရေ၊ ဒီက ကျွန်တော့်ချစ်သူ လေး ခင်ပြုံးရီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စလုံးပန်းနေရတာလည်း ပါတာပေါ့၊ ဟဲဟဲ... အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ လာပြန်

အောင်လာရမယ်နော်”

“လာရမှာပေါ့ကွာ မင်္ဂလာပွဲခံပွဲက စထရင်းဟိုတယ် မာ ခမ်းခမ်းနားနားကျင်းပမှာပါလား၊ ဒါထက် ဒီလောက်လှ တဲ့ ချစ်သူရည်စားလေးကို ငါ့ကောင်ကြီး ဘယ်လိုရလာတာလဲ၊ လင်းစမ်းပါဦးကွ”

ဟု ဆေးတံကြီးခဲကာ ခင်ပြုံးပြုံးအမှုအရာနှင့်မေးလိုက် ရာ ချစ်သွေးမှာ သူနှင့်ခင်ပြုံးရီဆုံစည်းရပ်အကြောင်းနှင့်တကွ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဂဠုန်အိုး နဂါးအိုး ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံးအား လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြောပြလိုက်လေ တော့၏။

စာရေးဆရာ အဂ္ဂသည် ဆေးတံကြီးကိုခပ်မျှင်းမျှင်းရွိုက် ဖွာရင်းမှချစ်သွေးပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းကို သေချာစူးစိုက်စွာ နားစွင့်ထောင်ပြီးနောက် အားပါးတရ ပြုံးလိုက်လျက်...

“အတော်ထူးခြားပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အဖြစ် အပျက်ပါလားကွ၊ ဝတ္ထုရေးရရင် ကောင်းသိမ့်မယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ချစ်သွေးကပြုံးလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုအဂ္ဂရေးချင်ရင် ရေးပေါ့ဗျာ၊ ဇာတ်သိမ်းပန်းမှာ တော့ လူဆိုးကို လက်ရဖမ်းမိပြီး တရားဥပဒေရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ

၂၄၀ ○ ကြေးနန်း

ဝင်းသားနဲ့မင်းသမီးညွှားစေသတည်းလို့ ဖြစ်ရမယ်နော် ဟဲဟဲဟဲ”
ဟဲ့ ရယ်သွမ်းသွေပြောလိုက်ပြီးနောက် သူတို့ချစ်သူနှစ်
ဦးသည် စာရေးဆရာအဂ္ဂကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြလေ
တော့၏။

ဂန္ထီရလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာရေးဆရာအဂ္ဂလည်း ဂဠုန်
အိုး၊ နဂါးအိုးလေးတို့နှင့် ပတ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းကို လွန်
နူးမတ်ဝင်စားသဖြင့် ဂန္ထီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်
အချိန်ယူရေးသားလေတော့၏။

နောက်နှစ်လခန့်အကြာ၌ ...

သူ၏ဂန္ထီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုများကို လေစဉ်
ဆက်တိုက် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသည့် ရန်ကုန်မြို့ ၃၁ လမ်း

စာပေတိုက်ကြီးက ယင်း 'ငှက်ဖျားဖြူခြင်း' လုံးချင်းစာပေ
ကြီးကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်လေ၏။

စာရေးဆရာအဂ္ဂမှာ သူရေးသားသည့် 'ငှက်ဖျားဖြူခြင်း'
ဝတ္ထုကြီးထွက်သွားသည့်အခါတွင် သူရေးသား
သည့် ဝတ္ထုကို သူပြန်ဖတ်ရင်း စိတ်ဝယ် ဘဝင်မကျဖြစ်လျက်
လေ၏။

“အင်း... ဒီဝတ္ထုကို ဇာတ်ကြောင်းစိတ်ဝင်စားလို့သာ
ရေးလိုက်ရတာ၊ ဝတ္ထုမှာ ဟာကွက်နှစ်ခုရှိနေပါလား၊ ဂဠုန်အို
နဂါးအိုးတို့ရဲ့ ရတနာသိုက်ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တည်လာတာလဲ
ဘယ်လိုရတနာပစ္စည်း ဥစ္စာတွေကို မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမား
ကြီးနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးလူကျော်နဲ့ ဦးမင်းခေါင်တို့ ဘယ်ကရဦး
ဘာဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက်မြုပ်နှံခဲ့ကြတာလဲ ...။”

ပြီးတော့ မော်လီအောင်ကရော ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဘယ်
လိုဝင်ရောက်ပတ်သက်ပြီး မစိမ်းညိုနဲ့တွဲမိသွားတာလဲ၊ အဲ
မော်လီအောင်ကရော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ အဲဒီဟာကွက်
တွေကို မဖြည့်ဆည်းနိုင်ဘဲ ငါ ဒီဝတ္ထုကိုရေးမိတာပါလား”
ယင်းသို့ တွေးမိပြီးလျှင် ...

စာရေးဆရာအဂ္ဂမှာ သူရေးသားသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်

အပေါ်တွင် သူ့ဘာသာ ဘဝင်မကျဖြစ်လျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်
နေလေတော့၏။

သို့
ဆရာအဂ္ဂရှင်

ကျွန်မဟာ မီးရထားနဲ့ ကသာဘက်ကိုသွားဖို့ စစ်ကိုင်း
ဘူတာကနေ ရထားပေါ်တက်ခါနီး ဘူတာဘေးကထမင်းဆိုင်မှာ
ထမင်းဝင်စားတုန်း အဲဒီထမင်းဆိုင်က ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေး
ဆစ်ယောက်က ဆရာအဂ္ဂရေးတဲ့ 'ငှက်မှာဂဠုန် မြွေမှာနဂါး' ဆို
တဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုဖတ်နေတာကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်မိရာက
အဲဒီစာအုပ်ရဲ့ မျက်နှာဖုံးပုံကို ကျွန်မ အင်မတန်စိတ်ဝင်စားသွား
မိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...

အဲဒီစာအုပ်ရဲ့ မျက်နှာဖုံး ပန်းချီပုံထဲက အိုးလေးနှစ်အိုး
ရဲ့ပုံဟာ ကျွန်မရဲ့အာရုံကို ဖမ်းစားလိုက်လို့ပါပဲ။ အဲဒီမျက်နှာဖုံးက
ဧည့်ရှုပ်ပါတဲ့ အိုးလေးနဲ့ နဂါးရှုပ်ပါတဲ့ အိုးလေးတွေဟာ ကျွန်မရဲ့
ဘဝနဲ့ လုံးဝပတ်သက်နေလေတော့ ကျွန်မဟာ စိတ်မဝင်စားဘဲ
နေမလားရှင်။

ကျွန်မ ဒီလောက်ရေးပြနေမှတော့ ကျွန်မဟာ အယ်သူ

ဂန္ထီရစာရေးဆရာ အဂ္ဂရေးသားသော 'ငှက်မှာဂဠုန်
မြွေမှာနဂါး' လုံးချင်းဝတ္ထုထွက်ရှိပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင်
စာရေးဆရာအဂ္ဂထံသို့ စာတိုက်မှ စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာ
လေ၏။

စာရေးဆရာအဂ္ဂလည်း စာအိတ်ကိုဖောက်ကာ စာထဲ
ဖတ်ထိုက်သည်တွင် စာမှာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြစ်လေ
တော့သတည်း။

ဆိုတာ ဆရာအဂ္ဂ မှန်းလို့ရပြီပေါ့နော်။

ဟုတ်ပါတယ် ဆရာအဂ္ဂ။ ကျွန်မဟာ ဆရာအဂ္ဂရဲ့ဝတ္ထုထဲက မော်လီအောင်ပါပဲ။

ကျွန်မဟာ ဆရာအဂ္ဂရဲ့ 'ငှက်မှာဂဠုန်၊ မြွေမှာနဂါး' ဝတ္ထုစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားလို့ ဘူတာနားကစာအုပ်ဆိုင်မှာပဲ အဲဒီဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဝယ်လိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့ စစ်ကိုင်းကနေ နဘားဘူတာဆီ ဦးတည်ခုတ်မောင်းသွားတဲ့ ရထားကြီးပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါရင်း ဆရာရဲ့ ဝတ္ထုကိုဖတ်ကြည့်လိုက်မှ ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မတို့နဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းဆိုတာ တွေ့ရပါတော့တယ်။

ကျွန်မဟာ ရှည်လျားလှတဲ့ မီးရထားခရီးမှာ ဆရာရဲ့ ဝတ္ထုကို အစမှအဆုံးအထိဖတ်ပြီးတဲ့နောက် အဲဒီဇာတ်ကြောင်းထဲမှာ ကျွန်မပါဝင်ပတ်သက်ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာလို့ နဘားဘူတာအရောက်မှာ ဒီစာရေးပြီး ဆရာဆီကို ပို့လိုက်ရတာပါရှင်။

ကျွန်မသိထားသမျှနဲ့ ကျွန်မပါဝင်ပတ်သက်သမျှအကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါဆရာ ...။

နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူ၊ ဗြိတိသျှတို့ရဲ့ ကျူးကျော်မှုကြောင့် တတိယအကြိမ် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားပြီးတဲ့နောက် (၁၈၈၅)ခု၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၉)ရက်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အရှင်နှစ်ပါး ခြစ်တဲ့ သီပေါမင်းနဲ့စုဖုရားလတ်တို့ကို အင်္ဂလိပ်တို့က ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြတယ်လေ။

အဲဒီလို ထီးကျိုးစည်ပေါက်ခဲ့ရပေမယ့် မျက်နှာဖြူနယ် ချဲ့တွေ့ရလက်အောက်မှာ ကျွန်သပေါက်အဖြစ်မခံလိုတဲ့ မြန်မာ့တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များဟာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်ကြရာမှာ မကွေးဘက်က ရွှေကျီးညိုမင်းသားလည်း တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ် အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့တယ်ဆရာ။

အဲဒီရွှေကျီးညိုမင်းသားရဲ့ လက်ရုံးတပည့်နှစ်ဦးကတော့ ဦးလူကျော်နဲ့ ဦးမင်းခေါင်တို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေကျီးညိုမင်းသားက မကွေးဒေသကိုအခြေခံပြီး ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွေကို ခွန်ခွန် ခြံ့တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ နယ်သူနယ်သား မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူတွေထဲက ကြေးရည်တက်တွေဟာ အားပေးတဲ့အနေနဲ့ တော်လှန်ရေးစိတ်အတွက် ရံပုံငွေအဖြစ်အသုံးပြုဖို့ ရွှေငွေလတ်ဝတ်ထက်အားသာနာပစ္စည်းမျိုးစုံ ရွှေကျီးညိုမင်းသားကို လာရောက်ပေးကမ်း

ထောက်ပံ့ကြတာမှာ များလွန်းလို့ ရွှေကျီးညိုမင်းသားက မနည်းတားယူရတယ်တဲ့။

အဲဒီလို နယ်သူနယ်သားတွေ အားပေးချီးမြှင့်တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကို တော်လှန်ရေးစရိတ်အဖြစ် အသုံးပြုပြီး နယ်ချဲ့တပ်တွေကို အံ့တုတော်လှန်ရာမှာ အင်အားလက်နက်ချင်းမမျှလို့ တော်လှန်ရေးတပ်တွေ နောက်ဆုတ်ရတဲ့အခါ အဲဒီရံပုံငွေ ရွှေငွေတွေကို ရွှေကျီးညိုမင်းသားက ဦးလူကျော်နဲ့ ဦးမင်းခေါင်တို့ရဲ့ လက်ထဲ လွှဲအပ်သိမ်းဆည်းစေခဲ့တယ်တဲ့ ဆရာ။

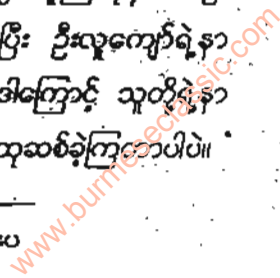
အဲဒီနောက် နယ်ချဲ့တပ်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲပြင်းထန်စွာဖြူပွားပြီး တော်လှန်ရေးတပ်တွေရှုံးနိမ့်လို့ ကစဉ့်ကလျား ခြေတည့်ရာဆုတ်ခွာပြေးကြရတဲ့အခါ ဦးလူကျော်နဲ့ ဦးမင်းခေါင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဟာ ရတနာသေတ္တာကြီးကို ဝါးလုံးလျှိုထမ်းပြီး နယ်ချဲ့တပ်တွေနဲ့လွတ်အောင် ပြေးမိပြေးရာ ပြေးခဲ့ကြတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ စွတ်ရွတ်ပြေးကြရာက ရောဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးနားရောက်သွားတော့ စေတီတစ်ဆူကို တွေ့ရတယ်။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာရဲ့ အနီးအနားကိုရောက်နေသလဲဆိုတာတောင် မသိကြဘူး။

မျက်နှာဖြူစစ်တပ်ကလည်း သူတို့တော်လှန်ရေးသမားတွေကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေနေတော့ ရတနာသေတ္တာကြီးနဲ့ ဆက်လက်ပြေးလွှားဖို့ခက်တာနဲ့ အဲဒီရတနာသေတ္တာကြီးကို တစ်နေရာရာမှာ မြှုပ်နှံပစ်ခဲ့ဖို့ နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ခဲ့ကြတော့တယ်။

အဲဒါနဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဟာ ရတနာသေတ္တာကြီးကို ဖေတီရဲ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ သေသေချာချာ တိုင်းတာမှတ်သားပြီး မြှုပ်နှံလိုက်ကြတယ်။

အိုးလုပ်တဲ့အတတ်ကိုကျွမ်းကျင်တဲ့ ဦးမင်းခေါင်က မြစ်ကမ်းစစ်ကရပ်နဲ့ အိုးလေးနှစ်လုံးပြုလုပ်ပြီး ရတနာသေတ္တာထားရာအရပ်ကို ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်စာသင်္ကေတတွေ အိုးလေးနှစ်အိုးမှာရေးထွင်းပြီး နဂါးရုပ်ပါတဲ့အိုးကို ဦးမင်းခေါင်ကယူတယ်။ ဝဋ္ဋန်ရုပ်ပါတဲ့အိုးကို ဦးလူကျော်ယူတယ်။ အဲဒီလို နဂါးရုပ်ဝဋ္ဋန်ရုပ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ အိုးတွေမှာ ထွင်းထုပြုလုပ်ရသလဲဆိုတော့ တော်လှန်ရေးလှုပ်ရာမှာ နာမည်ဂုဏ်တွေခံယူကြတုန်းက ဦးမင်းခေါင်ရဲ့နာမည်ဂုဏ်က ဗိုလ်နဂါးဖြစ်ပြီး ဦးလူကျော်ရဲ့နာမည်ဂုဏ်ကတော့ ဗိုလ်ဝဋ္ဋန်ပုံဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့နာမည်ဂုဏ်တွေနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ရုပ်ပုံတွေ ထုဆစ်ခဲ့ကြတာပါပဲ။

အဲဒီနောက် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အိုးလေးတွေ တစ်
ယောက်တစ်စုံစီယူပြီး ခရီးဆက်ထွက်လာခဲ့ကြရာက တစ်နေရာ
တော့ ရှေ့ရမ်းတပ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး ခြေဦးတည်ရာပြေးကြရ
တဲ့အခါ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဟာ လှူချင်းကွဲသွားတော့ဟယ်။

ဦးမင်းခေါင်ဟာ နယ်ချဲ့တပ်တွေရဲ့ရန်က လွတ်မြောက်
အောင် မရပ်မနားတမ်းပြေးရင်းက ရွာတစ်ရွာအရောက်မှာ သူ့ရဲ့
တော်လှန်ရေးတပ်က တပည့်ရင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆိတ်သိုးဆိုသူနဲ့
ဆုံပါရော။ ဆိတ်သိုးလည်း သူ့ဆရာဦးမင်းခေါင်ကို ဘေးလွတ်ရာ
ခေါ်သွားရာက သူတို့နှစ်ဦးဟာ မန္တလေးဘက် ရောက်သွားခဲ့ကြ
တယ်။

နယ်ချဲ့တပ်တွေကတော့ သူတို့ရဲ့သတင်းကိုရပြီးဖြစ်လို့
မန္တလေးတစ်မြို့လုံးကိုပိတ်ဆို့ပြီး ရှာဖွေတော့တယ်။ အဲဒါနဲ့ ဦး
မင်းခေါင်နဲ့ ဆိတ်သိုးတို့ဟာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့ မန္တလေးဘုရားကြီး
အောက်ကျင်းအရပ်က ဝတ်လုံတော်ရရှေ့နေကြီး ဦးမြတ်ခိုင်ဆီ
ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဦးမင်းခေါင်က ၄၄ (၅၀၀၀)နဲ့ နဂါးအိုးလေးကို
ရှေ့နေကြီးဦးမြတ်ခိုင်ရဲ့လက်ထဲ အပ်စာယ်။ အဲဒီလိုပေးအပ်ပြီး
ပြန်အထွက်မှာပဲ ဗြိတိသျှစစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ ဖမ်းဆီးတာခံချင်
တာရားစွဲခံရရာက ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်စလုံး တစ်သက်တစ်

ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ကျခံသွားရတော့တယ်။

တစ်ကျွန်းအပူခံရတဲ့ ဦးမင်းခေါင်နဲ့ ဆိတ်သိုးတို့ဟာ
အခြားအကျဉ်းသားအချို့နဲ့အတူ ဒက်ခေန်ကျွန်းကနေ လှေနဲ့
ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားရာက ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲမှာ မုန်တိုင်း
မိပြီး လှေနှစ်တဲ့အခါ ဦးမင်းခေါင်ဟာ ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ရတာတယ်။
ဆိတ်သိုးကတော့ ဆလုံတံငါငါးဖမ်းလှေတစ်စင်းက တယ်တင်
သွားလို့ မြိတ်မြို့ကိုရောက်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီဦးဆိတ်သိုးဆိုတာ ကျွန်မရဲ့အဖေပါပဲဆရာ။
ဆရာ အံ့ဩသွားသလား။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော
ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပါဝင်လာရတာပါပဲ။

အဖေဦးဆိတ်သိုးဟာ ကျွန်မတို့သားအမိ မိခင်ဦးနေနေ
ရတဲ့ တောင်တွင်းကြီးက ကျွန်မရဲ့အဒေါ်အိမ်ကို ရောက်ရှိလာ
တော့ ငှက်ဖျားမိလာခဲ့တယ်။ အဖေရဲ့ငှက်ဖျားရောဂါဟာ တစ်နေ့
ထခြားဆိုးဝါးလာရာက နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲ ဘုံးဘုံးလဲခဲ့ရ
တယ်။ အဖေဟာ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ခါနီးမှာ သူ့ရဲ့
ဆရာ ဦးမင်းခေါင် သူ့ကိုပြောခဲ့တဲ့ ရတနာသေတ္တာမြှုပ်နှံတဲ့
အကြောင်းနဲ့ နဂါးအိုးဟာ မန္တလေးက ရှေ့နေကြီးဦးမြတ်ခိုင်
ရဲ့ နဂါးစံအိမ်မှာရှိကြောင်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တဲ့

ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပြခဲ့တယ်။ အဖေ အဲဒီလိုပြောပြတာကို ကြားသွား
 သူတော့ ကျွန်မရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲ မမလေး၊ မကျော့ကျော့မေ
 ဝါဖဲ။ အဖေဆုံးပြီး နှစ်လအကြာမှာ အမေလည်းဆုံးခဲ့ရတယ်။
 အဲဒီအခါမှာ အစ်မလေး မကျော့ကျော့မေဟာ မန္တလေးနဂါးစံ
 အိမ်က နဂါးအိုးကိုယူဖို့ ကျွန်မကိုပြောလာတယ်။ ဦးမင်းခေါင်
 အပ်နှံထားတဲ့ နဂါးအိုးကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုမှသွားတောင်းယူ
 လို့မရနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ဟာ မန္တလေးကိုတက်ခဲ့ပြီးနောက်
 သူ့ခိုးတစ်ဦးနဲ့ဆက်သွယ်မိရာက အဲဒီကြောင်တစ်ရာမိုးမှောင်
 ဆိုတဲ့သူခိုးကို ငွေ (၅၀၀၀)ပေးလို့ နဂါးအိုးသွားခိုးခိုင်းခဲ့ကြတယ်။
 အဲဒီနောက် ကျွန်မဟာ မတ္တရာဘက်က အဝေးပြေးကား
 မောင်းသမားတစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျလို့ မမလေးနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့
 ရတယ်။ ဂဠုန်အိုးကို နေရာဒေသအနှံ့စုံစမ်းရှာဖွေဖို့ တာဝန်ယူခဲ့
 ရတယ်။ နဂါးအိုးကိုတော့ မမလေးက သိမ်းထားခဲ့တယ်။
 နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ မမလေးရဲ့အမေဆုံးပါးသွား
 တာနဲ့ ကတော့ တောင်တွင်းကြီးကအိမ်နဲ့ လယ်တွေကို
 ရောင်းပြီး ရန်ကုန်ကုန်းက ကြည့်မြင်တိုင် နတ်စင်လမ်းမှာ
 အိမ်ဝယ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့နာမည်ကိုလည်း မစိမ်းညှို့လို့ ပြောင်း
 ခဲ့တယ်။

ကျွန်မဟာ မမလေး ကြည့်မြင်တိုင် နတ်စင်လမ်းကို
 ပြောင်းပြီးနောက်ပိုင်း မမလေးဆီ နှစ်ခါလောက်ရောက်ဖြစ်သေး
 တယ်။ အဲဒီနောက် မတ္တရာက ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား အကြီး
 အကျယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာနဲ့ သူ့ကို ဆေးရုံတင်ပြုစုကုသ
 ထုပ်နေရတာနဲ့ မမလေးဆီ မရောက်ဖြစ်သလို မမလေးအသတ်
 ခံရတာကိုလည်း နောက်မှပဲ သိခဲ့ရတော့တယ်။
 ကျွန်မလည်း အဲဒီအမှုအခင်းတွေရဲ့အကြားမှာ ဝင်မပါ
 ခင်တာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုဆင်းမလာခဲ့တော့ဘူး။ အဲဒီနောက်
 ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားလည်း ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ ဆုံးသွားတယ်။
 ခုတော့ ကျွန်မဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေဖုံး
 ဖွမ်းနေတဲ့ လူလောကကိုစိတ်ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ကျွန်မရဲ့အဒေါ်
 ဝင်းကွဲ သီလရှင်ဝတ်ပြီး သာသနာပြုနေတဲ့ မှန်ကင်းတောင်တန်း
 ဆစ်နေရာက 'ပဉ္စလောဟာ'ဘွဲ့အမည်ရှိတဲ့ စေတီအနီးက
 ဆျောင်းသင်္ခမ်းဆီ ဦးတည်သွားနေခဲ့ပါပြီဆရာ။
 အဲဒီကျောင်းသင်္ခမ်းဆီရောက်ရင် ဆံကေသာနဲ့အတူ လူ
 လောကရဲ့ အညစ်အကြေးတွေကိုပယ်သတ်လို့ အဒေါ်လိပ် သီလ
 ရှင်ဝတ်ကာ အသက်ထက်ဆုံး သီလဆောက်တည် သာသနာပြု
 ဆို့ နေပါတော့မယ်ဆရာ။

